

Đại Thiếu Gia Nhà họ Cam rất khó trị

credit @ tieunhu06

Tác giả
Hương Di

Editor:
Lavender - Blue

Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị

Tác giả: Hương Di

Convert: Ngọcquynh520

Editor: Lavender – Blue

Beta: Lynn + Hà Linh Sơn

Ebook: Queen

Thể loại: Hiện đại, Ngược, có 1 tí ngược, 1 tí sủng, có vui đùa
1 chút, nữ chính ngu ngốc một chút, nam chính có một sự lừa đảo
nhẹ.....

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Giới thiệu

Chủ tịch đại nhân của cô, là một kẻ phiến toái rất tùy hứng, Đại Thiểu Gia luôn làm theo ý mình.

Chọn ba lấy bốn, liên tục đuổi đi 16 thư ký, cố ý để cho cô trợ lý nhỏ này khổ cực đến chết mà.

Nếu không phải vì số nợ lớn của cha, phải chăm sóc mẹ bệnh nặng, cô sẽ không sống dưới uy quyền của anh, chịu gian khổ, bị giày vò qua ngày.

Nhưng bệnh tình của mẹ chuyển biến nặng, cô tìm kiếm khắp nơi cũng không tìm đâu ra tiền.

Thế nhưng vào lúc này, anh lại nói sẽ lấy ra mấy chục triệu chi trả, tiến hành kế hoạch "Mượn bụng sinh con" lừa gạt thiên hạ.

Bỏ tiền ra, sinh đứa nhỏ, đánh đổi ngàn vạn?

Tiền óng ánh đặt ở trước mắt, người nào không cầm nhất định là ngu ngốc hơn cả đứa ngốc!

Đợi chút, không có chuyện gì sao phải tắt đèn cời quần áo?
Bàn tay trong bóng tối không an phận sờ ở đâu vậy?

Sắc lang lớn mật! Rõ ràng đã nói chỉ mượn bụng sinh con, làm
sao lại giở trò lừa gạt cô lên giường?

Do muốn sớm hoàn thành hiệp ước, phát tay nói bái bai với
anh.

Cô đo nhiệt độ cơ bản của cơ thể, tính toán kỳ thụ thai, lần nữa
chiến đấu hăng hái vì công cuộc "chế tạo người thành công".

Nhưng, stop! Sinh đứa bé sao lại khó khăn như vậy?

Cô mệt mỏi gần chết, lại phát hiện anh không chỉ muốn đưa
trẻ.....

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2.1](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4.1](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6.1](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 7.1](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 8.1](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 9.1](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 10.1](#)

Chương 10.2

Chương 1

Edit: Lavender - Blue

Ngày nắng gắt, ánh mặt trời chói chang chiếu lên đầu người muốn choáng váng, Chu Chiêu Hi bước nhanh vào bên trong cao ốc "xây dựng Đạo Dương".

Nhiệt độ từ máy điều hòa thổi vào mặt làm xua tan cái nóng, cô đi vào thang máy, bấm đèn tầng chín, thang máy chậm chậm đi lên trên.

Nghĩ lại những chuyện xảy ra nửa tiếng trước, cô tức giận thở ra một hơi.

Cô không hiểu, trên thế giới này tại sao còn có người mặt dày vô sỉ như thế? Được rồi, muốn kiện thì kiện, ông ta cho là uy hiếp cô như vậy, cô sợ đến tè ra quần hay sao?

Không, cô không bị dọa một chút nào cả, nếu như ông ta không sợ nói việc này ra sẽ mất mặt, cô càng không cần thiết phải sợ, một xu cô cũng sẽ không cho, ông ta đừng mơ tưởng lấy được đồng nào của cô.

Ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn, gương trong thang máy phản chiếu ấn đường của cô nhú lại, cô nhìn kỹ hình ảnh phản chiếu trong gương, đôi lông mày rậm nhướn lên trên khuôn mặt trái xoan lớn chừng bàn tay, trong đôi mắt to sáng ngời hiện lên dấu vết của sự tức giận chưa biến mất, ánh mắt thoát nhìn có chút hung dữ.

Mái tóc ngắn xoắn tự nhiên có chút lộn xộn, cô đưa tay vuốt vuốt, sau đó xoa xoa huyết thái dương hơi đau.

"Không nên tức giận vì người kia, ông ta không đáng giá! Chu Chiếu Hi, mày là người phụ nữ thông minh lý trí tinh táo, tội gì lại mang lỗi của người khác ra mà tự trừng phạt bản thân, ngu ngốc mới làm chuyện đó." Cô nhìn gương tự nói.

Đinh một tiếng, thang máy đến lầu chín, cửa trượt ra hai bên, cô mím môi, điều chỉnh biểu hiện trên khuôn mặt, đôi môi đỏ tươi nâng lên hai bên, gợi lên một nụ cười, tràn đầy tự tin bước ra khỏi thang máy.

Đi tới chỗ ngồi của mình, rót cho mình một ly nước lạnh giải khát, vừa rót hết một ly, lại rót thêm một ly thứ hai nữa, miệng chuẩn bị muốn uống, thì có người vội vã chạy tới.

"Chiếu Hi, Chiếu Hi, không xong rồi."

"Ai nói vậy, tớ rất ổn mà."

"Chiều Hi, cậu đừng nói giỡn nữa, chuyện thật sự không xong!" Về mặt Dương Mỹ Dục hốt hoảng như đang xảy ra chuyện lớn, không có tâm trạng để đùa giỡn.

"Làm sao vậy?" Biết rõ cá tính của cô ấy, một chút chuyện nhỏ cũng có thể làm cho cô ấy hoảng hốt luống cuống, chuyện bé xé ra to, cho nên Chu Chiều Hi lơ đãng liếc mắt nhìn một cái, môi thì nhấp ly nước lạnh như băng.

"Thư ký Kha nói muốn từ chức, một tiếng trước đã rời đi."

"Khụ khụ khụ." nghe vậy, cô sặc, liền vội vàng hỏi: "Tại sao cô ấy không làm?"

"Cô ấy..... Một tiếng trước, Chủ tịch muốn cô ấy đem bảng báo cáo vào, kết quả....." Dương Mỹ Dục cắn môi liếc mắt chớp mắt nhìn cô.

"Kết quả như thế nào?" chân mày Chu Chiều Hi vặn vẹo, trong lòng đã có dự cảm, nhất định là bởi vì "như vậy".

Đáng chết, cô đã làm trợ lý cho Chủ tịch tập đoàn Đạo Dương hai năm nay, đã đổi qua mười sáu thư ký rồi, rốt cuộc tên kia muốn đuổi đi bao nhiêu thư ký mới hài lòng chứ?

Kết quả thư ký Kha không theo thói quen của Chủ tịch, mang báo cáo hàng tháng đặt trước mặt ngài, Chủ tịch muốn cô ấy sửa lại lần nữa, cũng không biết chuyện gì xảy ra, thư ký Kha lại dám cãi lại, mặc kệ bảng báo cáo trước mặt nói: “Không giống nhau sao?”, “Vì thế Chủ tịch đã nói.....” Lời kia có chút khiếm nhã, vì vậy cô ấy không dám nói ra.

"Chủ tịch nói cái gì?"

Thẹn thùng nhấp môi dưới, Dương Mỹ Dục nhỏ giọng thuật lại: "Chủ tịch nói đương nhiên là khác biệt, giống như cô đi toilet chẳng lẽ trước khi chùi đít còn lớn tiếng sao? Mỗi một sự kiện đều có thứ tự trước sau của nó, nếu ngay cả chuyện nhỏ này mà cô cũng không có cách nào làm tốt, có lẽ không cần ở lại chỗ này lãng phí thời gian của tôi nữa."

Nghe xong, Chu Chiêu Hi bất lực lau mặt: "Rồi sau đó thì sao?"

"Thư ký Kha vừa khóc vừa chạy ra ngoài, trở về chỗ ngồi của cô ấy, cầm túi xách, bỏ lại một câu cô ấy không làm nữa, ngay lập tức khóc chạy một mạch ra ngoài."

"Tên kia là chê công việc của tớ còn chưa đủ nhiều sao, không cần phải đuổi cổ thư ký chứ?" Một cổ tức giận xông tới, cô để ly nước xuống, đi về phía phòng làm việc của Chủ tịch, cũng không

gõ, trực tiếp mở cửa phòng làm việc, liếc thấy người đàn ông ngồi thẳng bên trong, đôi mắt cô hiện lên sự tức giận.

"Mời anh giải thích rõ ràng cho tôi biết đây là xảy ra chuyện gì? Tôi mới vừa đi khỏi nửa ngày, anh lại ép một thư ký chạy mất!"

Cam Nhĩ Thụy ngẩng đầu rời mắt khỏi công văn, thông thả ung dung quan sát cô gái xông vào phòng làm việc của mình, chậm rãi lên tiếng: "Cô Chu, xin cho hỏi cô đang nói chuyện với ai?"

"Xin hỏi trong phòng làm việc trừ anh ra còn có ai?"

Anh nhướn nhướn đuôi lông mày, giọng nói nhẹ nhàng nói: "Thì ra là cô đang nói chuyện với tôi, tôi còn tưởng rằng cô đang chửi một đứa trẻ hay là đang trách mắng cấp dưới."

Chu Chiêu Hi cứng người, biết đây là anh đang nhắc nhở cô chú ý thân phận của hai người, đành phải kìm nén lại cơn giận, giọng nói lạnh lẽo.

"Không phải lần trước anh đã đồng ý với tôi sẽ không đòi thư ký nữa sao? Vậy bây giờ là chuyện gì xảy ra, đang êm đẹp tại sao anh lại mắng thư ký Kha bỏ chạy?"

Cam Nhĩ Thụy chậm rãi lên tiếng nói: "Đầu tiên, êm đẹp tôi sẽ không mắng chửi người, thứ hai, từ đầu tới cuối tôi cũng không có

mắng thư ký Kha."

"Anh không có mắng cô ấy?" Thấy anh hoàn toàn phủ nhận, cô tức giận vươn ngón trỏ chỉ ngay mũi anh: "Được, vậy tôi hỏi anh, anh có nói với cô ấy lời như chẳng lẽ trước khi chùi đít còn lớn tiếng hay không?"

"Những lời này tôi có nói, nhưng từ đầu tới cuối tôi cũng không có mắng cô ta." Trí nhớ của anh rất tốt, đã nói sẽ không phủ nhận.

"Vậy anh có nói với cô ấy, ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không làm được thì lập tức cắt đi hay không?"

"Không có."

"Không có!" Cô nâng cao âm cuối lên.

"Tôi không biết lời này cô nghe được từ đâu, nhưng chỉ là cắt câu lấy nghĩa (lấy một câu trong lời của người khác rồi giải thích theo ý mình), tôi cũng không phải nói như vậy." Anh nhíp đôi chân, khoanh tay trước ngực, nhàn nhã chớp mắt nhìn cô. Đã từ lâu, anh để ý mỗi khi cô trở nên kích động thì hai lỗ tai đều sẽ đỏ hết.

"Vậy anh nói như thế nào?"

"Tôi dùng giọng nói hết sức hiền lành nói cho cô ta biết, cô ta đã làm gần hai tháng, trong đó một tháng lại có hai mươi sáu ngày, tôi giao phó công việc cho cô ta, cô ta đều không làm kịp, tôi tự nghĩ, có lẽ cô ta rất không phù hợp công việc này rồi có phải nên suy nghĩ kỹ càng, muốn tiếp tục lưu lại không phải sẽ lãng phí thời gian của tôi với cô ta sao?"

"Anh gọi cái này là hiền lành?" Mẹ nó, cái này căn bản là nói rõ để cho người ta rời đi thôi!

"Tôi xác nhận thực sự là xuất phát từ ý tốt mới nói như vậy." Mắt phượng thon dài liếc nhìn cô, anh không lạnh không nóng mở miệng: "Cô Chu, cô là tự mình dạy dỗ thư ký, cô hẳn là rất rõ trí nhớ cô ta không tốt, trong công việc lại không để tâm, trong thời gian làm việc thường nói chuyện điện thoại yêu đương cá nhân, những cái này cũng không sao cả, nhưng mỗi lần tôi giao công việc cho cô ta, cô ta luôn làm thiếu sót, cô cảm thấy cô ta thật sự có thể đảm nhiệm công việc này sao?"

"Chuyện này....." Chu Chiêu Hi bị anh hỏi ngược lại cứng họng. Được, cô thừa nhận thư ký Kha quả thật không quá tốt, chỉ là bình hoa hào nhoáng bên ngoài, nhưng dù sao cũng là bộ phận nhân sự tuyển vào, cô thì có thể làm gì? Cô đã dạy dỗ hết sức rồi.

Cô chỉ là một trợ lý, công sự mỗi ngày đều xử lý không xong, lại còn kiêm luôn trách nhiệm dạy dỗ thư ký của anh ta, rất mệt

mọi có được hay không! Hơn nữa người này lại rất hay bắt bẻ, mọi chuyện yêu cầu hoàn mỹ, bất luận là bảng báo cáo tài vụ, tờ trình vấn tắt hay bản kế hoạch, đều phải soạn theo y hình thức anh ta quy định ra, nếu không nhất định sẽ bị trả về yêu cầu sửa đổi.

Vì vậy mỗi lần một thư ký rời đi, cô lại phải dạy lại từ đầu, cô rãnh rỗi như vậy khi nào?

"Thư ký nào cũng bị anh nghi ngờ thành kẻ vô dụng, lần sau lại có thư ký mới vào, anh tự mình dạy bảo, tôi không bao giờ xía vào nữa."

Ánh mắt màu đen thăm nhìn cô.

"Cô Chu, tôi có thể tha thứ cho cô vô lễ, chẳng qua tôi hi vọng cô nhớ, không phải cấp trên nào cũng đều là người khoan dung độ lượng giống như tôi đây."

Người khoan dung độ lượng? Chu Chiêu Hi mắt tròn trắng nhìn lên trời. Cô biết tính tình mình không tốt lắm, mỗi lần chỉ cần nổi giận, cô sẽ quên cô chỉ là một trợ lý nho nhỏ, trực tiếp gằm thét với lãnh đạo.

Nhưng người khoan dung độ lượng, những lời này như thế nào dùng được trên người anh ta chứ? Cô làm trợ lý cho anh ta hơn hai năm, anh ta đổi liên mười mấy thư ký, đây gọi là người khoan dung độ lượng à?

Nghênh đón ánh mắt xanh giận dữ của cô, chờ một lúc, anh nhắc nhở: "Cô không biết ba từ xin lỗi nói thế nào sao?"

Anh có thể tha thứ cho cô dùng thái độ ác liệt chống đối, nhưng nếu cô không mở miệng nói xin lỗi trước, anh làm sao tha cho cô?

Cô cắn răng trừng anh, như thế nào cũng không chịu nói ra ba chữ thật xin lỗi.

Được, cô thừa nhận thái độ của mình quả thật không đúng, nhưng cũng là do anh ta có lỗi trước, bởi vì một chút chuyện nhỏ như hạt mè mà tổng cổ thư ký đi, cuối cùng gặp xui xẻo còn không phải là cô sao?

<http://diendanlequydon.com>

Trước khi thư ký mới trình diện, những công việc khác của thư ký không người nào đồng ý tới đây giúp đỡ, tất cả mọi người khiếp sợ tính cách bất bẻ của anh, sợ động một tí là phạm lỗi, cho nên trong khoảng thời gian này cô phải kiêm trợ lý và chức vụ thư ký, phục vụ vị Chủ tịch to lớn này.

Cô không lên tiếng, anh cũng không nói chuyện, ánh mắt của hai người giằng co, chờ đối phương thừa nhận lỗi lầm trước.

Theo ý của anh, đối với cô, anh đã cực kỳ dung túng, cô không nên không biết điều như vậy nữa; nhưng đối với cô mà nói, cảm thấy anh hoàn toàn cố ý tìm phiền toái cho cô, bởi vì nhất định phải một thân kiêm hai chức là cô!

Cuối cùng cô lên tiếng, nhưng lời nói ra nói cũng là ——

"Tôi yêu cầu được tăng lương."

"Hai tháng trước tôi đã tăng lương cho cô rồi, cô lại muốn đề nghị tăng lương, không cảm thấy quá vô lý hay sao?" Hơn hai năm qua cô đã sáu lần tăng lương, đã đạt mức lương trợ lý đặc biệt so với nhiều quản lý còn cao hơn.

Cô hùng hồn mở miệng: "Tôi yêu cầu được tăng lương là có lý do chính đáng. Thư ký Kha từ chức, công việc thư ký tạm thời nhất định là do tôi làm, người mới vào còn không phải lại là tôi huấn luyện giúp anh, lượng công việc của tôi lập tức tăng lên nhiều như vậy, chủ tịch tăng lương cho tôi chẳng lẽ không đúng sao?"

Ánh mắt anh lạnh lẽo chớp mắt nhìn cô: "Cô lần trước, lần trước nữa, lần trước trước nữa đều là dùng lý do này yêu cầu tôi tăng lương, tôi đều đáp ứng yêu cầu của cô, bây giờ cô lại dùng lý do giống y như vậy, không cảm thấy không có ý tưởng mới nào hợp lý hơn sao?"

Cô tức giận phản bác: "VẬY anh đòi rồi lại đòi thư ký thì nói thế nào? Chẳng lẽ chỉ vì anh là chủ tịch thì có thể hành động tùy ý như vậy, muốn làm gì thì làm sao? Anh có biết những thói quen kỳ quái cùng mấy cái quy định kia của anh có bao nhiêu phiền toái hay không? Chỉ cần dạy dỗ thư ký nhớ những thứ kia thôi, tôi phải mất bao nhiêu sinh lực anh biết không? Mỗi một người tới tôi phải dạy một lần, phiền cũng phiền chết được."

Ánh mắt đen lạnh lùng: "Cô Chu, nếu như chuyện này thật làm cô phiền như vậy, vậy cô cũng không cần làm, không có ai miễn cưỡng cô nhất định phải làm!" Anh vẫn thật sự tán thưởng tài năng của cô, cho nên mới năm lần bảy lượt dễ dàng tha thứ đối với tính tình nóng nảy của cô, nhưng lần này cũng quá càn rỡ.

Giọng nói lạnh lùng này làm cho cô cứng lại, Chu Chiêu Hi cắn cắn môi, rất muốn thẳng thắn lớn tiếng tính sổ với anh nói lão nương đã sớm không muốn làm, nhưng hai vai gánh vác trách nhiệm không cho phép cô tùy hứng như thế, cô rất cần công việc này, rất cần khoản tiền lương này.

Đè nén xuống cảm xúc không cam lòng, cô cúi thấp mặt, đôi môi sâu kín thở nhẹ ba chữ: "Thật xin lỗi." Nhỏ giọng nói xong, quay đầu rời khỏi phòng làm việc của anh.

Trở lại chỗ ngồi, ấn đường cô nhú chặt cổ nén uất ức trong lòng.

"Chiều Hi, cậu ổn chứ?" Dương Mỹ Dục đi tới bên cạnh cô, lo lắng nhìn cô.

Cô nhẹ nhàng lạnh nhạt đáp một tiếng: "Ừ. Mỹ Dục, làm phiền cậu thông báo cho bộ phận nhân sự, yêu cầu bọn họ mau tuyển thêm một thư ký mới vào."

"Bây giờ sao?"

"Đúng." Suy nghĩ một chút, cô mở miệng lần nữa: "Cậu nói với người ở bộ phận đó, lần này tuyển dụng tớ muốn đích thân phỏng vấn."

Dương Mỹ Dục có chút không ngờ: "Cậu phải đích thân phỏng vấn?"

"Tránh cho bọn họ lại tìm một người trông khá mà không dùng được, cậu cũng biết phục vụ ông chủ lớn của chúng ta có bao nhiêu khó khăn, làm thư lý của anh ta, nếu khả năng chống chọi cùng trí nhớ mạnh hơn người bình thường thì mới có thể."

"Nói cũng phải." Dương Mỹ Dục đau lòng nhìn cô: "Lần này thư ký Kha đi, gần đây cậu lại phải khổ cực một chút."

"Vậy cũng hết cách rồi, ai bảo chúng ta là người làm công ăn lương của người ta chứ, anh ta cao hứng, làm thế nào cũng chỉ có

thể tùy ý anh ta." Trong giọng nói rõ ràng hờn giận.

Dương Mỹ Dục như có điều suy nghĩ nhìn cô nói: "Chiều Hi, tớ cảm thấy được ông chủ..... Thật ra thì cũng rất dễ dàng tha thứ cho cậu, cậu xem thư ký Kha chỉ cãi lại anh ấy một câu, anh ấy đã bảo cô ấy cắt đi, nhưng mỗi lần cậu lớn tiếng ầm ĩ với anh ấy, anh ấy đều chưa từng khai trừ cậu....."

Chu Chiều Hi tự biết rất rõ nói: "Đây còn không phải là bởi vì tớ làm tốt lại nhẫn nhịn chịu đựng giày vò, quan trọng nhất là, chỉ có tớ có thể nhớ rất rõ ràng những thói quen kỳ quái kia của anh ta."

Nhìn bộ dạng không còn cách nào khác của cô, Dương Mỹ Dục bật cười: "Tớ cảm thấy anh ấy đối với cậu thật sự không giống với người khác. Tớ đi gọi điện thoại cho bộ phận nhân sự đây."

"Cám ơn." Nhưng cô không cảm thấy anh ta đối xử khác biệt với cô một chút nào, mới vừa rồi, anh ta không phải còn nhắc nhở cô phải chú ý thân phận của hai người sao? Anh ta là chủ tịch cao cao tại thượng, nếu như làm anh ta phát bực, anh ta muốn người nào cắt thì người đó lập tức phải cắt.

Đi ra khỏi thang máy, Chu Chiều Hi đi vào bãi đậu xe dưới tầng hầm của công ty, đi về phía chiếc xe hơi màu xám của mình,

đồng thời lạnh lẽo nói với đầu bên kia điện thoại di động: "..... Ông đã tìm được luật sư muốn kiện tôi? Được, mặc cho ông đi kiện..... Muốn cho tôi ba ngày cân nhắc? Ha, không cần, muốn kiện thì ông kiện, còn giăng lưới xúi kiện làm gì."

Lắng nghe tiếng trong loa truyền ra, Chu Chiêu Hi cắn răng nghiêng lợi trả lời: "Sợ sau này tôi làm khó các người? Ông ít ở bên đó giả mù sa mưa..... Vậy sao, luật sư nói tỷ lệ ông thắng kiện trên chín mươi phần trăm? Vậy rất tốt nha, chúc mừng ông, chẳng qua tôi vẫn là câu nói kia, ông đừng mơ tưởng tôi sẽ cho ông một đồng, nếu có tiền, tôi tình nguyện quyên góp cho những người ăn xin cũng sẽ không cho ông."

Dứt lời, cô không chút do dự cắt đứt cuộc trò chuyện, và cũng vì tức giận mà hô hấp trở nên khá dồn dập.

Đáng ghét, cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Từ ngày cô ra đời chưa bao giờ nuôi cô một ngày, bây giờ lại có vẻ mặt muốn kiện cô vì bị mất quyền nuôi dưỡng? Cô chưa từng thấy qua người đàn ông nào vô liêm sỉ hơn người này.

Ban đầu ông ở rể ở nhà họ Chu, lúc mẹ sinh cô chưa được nửa năm thì ông ta vợ vét toàn bộ tài sản nhà họ Chu chạy theo đàn bà bên ngoài, để lại một đống nợ cho mẹ cô gánh chịu, hiện tại đã nghèo nàn người lại bệnh tật, bị người đàn bà kia bỏ, vẫn còn có

mặt mũi quay đầu lại yêu cầu cô phụng dưỡng ông ta, muốn cô hằng tháng đưa cho ông ba chục ngàn phí sinh hoạt!

Làm sao ông ta có mặt mũi nói ra được câu này vậy? ! Ba cái gì? Cô không có ba! Ba của cô đã chết từ lâu rồi!

Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận người đàn ông như vậy là ba của cô, tuyệt đối không nhận! Cô không có ba, chỉ có mẹ.

Tức giận đưa tay vào túi xách nghĩ muốn lấy chìa khóa, lại phát hiện cũng không tìm được. Rớt sao? Hay là để quên trên văn phòng không cầm xuống? Cô đang chuẩn bị quay đầu lại đi tìm, đột nhiên nghe được một giọng nói truyền đến ——

"Đây là của cô phải không?"

Cô ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy chùm chìa khóa có treo hình mèo Hello Kitty của mình, Cô gật đầu liên tục không ngừng, đưa tay cầm lại chìa khóa.

"Là chìa khóa của tôi, anh nhặt được ở đâu vậy?"

"Trên hành lang phòng làm việc." Cam Nhĩ Thụy đưa chìa khóa cho cô.

Nhận lấy, chân chòe chòe lát, cô rút cuộc mở miệng: "Cám ơn."

Vì chuyện thư ký Kha, cô tức giận cả một buổi chiều đều không nói chuyện với anh, có công văn muốn đưa cho anh tất cả đều tìm em gái vừa học vừa làm đưa vào, không ngờ chìa khóa của cô lại bị anh nhặt được, nhưng...

"Làm sao anh biết chìa khóa này là của tôi?" Cô hỏi.

"Trên phòng làm việc tầng chín chỉ còn hai người chúng ta trẻ nhất, chìa khóa này không phải của tôi tất nhiên chính là của cô, hơn nữa, hình như cô rất thích mèo Hello Kitty." Anh để ý hình vẽ trên cái cốc của cô cũng là Hello Kitty.

Cô làm trễ đến như vậy không phải do anh ban tặng sao, thư ký Kha vừa đi, cô phải một người làm nhiều việc, cho đến lúc này mới xong.

"Cám ơn Chủ tịch, tôi đi trước." Cô quay lại chỗ xe đậu, mở cửa xe.

"Chờ một chút, cô Chu." Cam Nhĩ Thụy gọi cô lại.

"Còn có chuyện gì sao?" Bởi vì mệt mỏi, vẻ mặt của cô có chút bực mình.

Mắt đen bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô: "Nếu như cô cần hỗ trợ về mặt luật pháp, có thể tìm nhân viên pháp vụ công ty giúp một tay."

Chu Chiêu Hi ngây ngốc nhìn anh mấy giây, không vui chớp mắt hỏi: "Anh nghe lén tôi nói điện thoại?"

"Tôi không phải cố ý muốn nghe, cô nói điện thoại nói kích động như vậy, trừ khi tai tôi bị điếc, nếu không rất khó để không nghe thấy." Bọn họ chia ra đi hai thang máy trước sau xuống lầu, anh ở sau lưng cô, không cần thận nghe những lời đó.

Chu Chiêu Hi cắn cắn môi, ánh mắt nhìn chằm chằm cái chìa khóa trong tay giấy lát, mới thấp thỏm nhìn về phía anh, nhẹ giọng nói: "Cám ơn." Trở thành trợ lý của anh hơn hai năm, cô biết anh luôn luôn công và tư rõ ràng, thật bất ngờ anh lại chủ động mở miệng trợ giúp.

"Không cần khách khí." Đáp một tiếng, Cam Nhĩ Thụy đi về phía xe của mình đậu, bên môi nhàn nhạt nâng lên nụ cười. Nhìn bộ dạng cô cũng sẽ không lại vì chuyện thư ký Kha tức giận nữa chứ?

Nhìn bóng lưng của anh, Chu Chiêu Hi chợt sinh ra một chút ý nghĩ hoang tưởng. Chắc là anh cố ý lấy lòng cô, vì..... Cả buổi chiều cô không nói chuyện với anh?

Ngay sau đó cô cảm thấy buồn cười. Anh đường đường là Chủ tịch làm sao phải lấy lòng một cô trợ lý nho nhỏ đây? Cô lắc đầu một cái, ngồi vào trong xe, chuông điện thoại di động bỗng rung vang lên, cho là người đàn ông vừa rồi gọi tới, cô cau mày nhận điện thoại.

"Này, ông muốn kiện thì cứ việc lập tức đi kiện đi, không cần gọi hỏi lại..... Ô, là dì Phương ạ, thật xin lỗi, con cho là..... Cái gì? Bây giờ dì ở đâu? Được, con lập tức đi tới."

Xe hơi màu xám bạc vút lên một tiếng rồi nhanh chóng lái ra khỏi bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Cam Nhĩ Thụy nhìn qua kính thấy xe vội vã rời đi, mi tâm nhíu lại, lẩm bẩm nói: "Sao lại phải lái nhanh như vậy?"

Chương 2.1

Edit : Lavender - Blue

"Cái gì? Phải cắt bỏ?!"

Bác sĩ đẩy kính của mình giải thích: “Tình hình là vết thương bị nhiễm trùng rất nghiêm trọng, nếu như không lập tức cắt bỏ, các tế bào của bộ phận xung quanh sẽ bị lây nhiễm, sợ rằng sẽ biến chứng nghiêm trọng dẫn đến nhiễm trùng máu, nguy hiểm tính mạng của bà ấy.”

"Nhưng cắt bỏ chân vậy sau này đi lại bằng cách nào? Mẹ tôi bà ấy sẽ không chịu nổi! Bác sĩ, thật sự không có cách nào khác có thể cứu bà hay sao?"

Mẹ luôn mạnh mẽ hiếu thắng, lại sĩ diện, bà nhất định không chịu nổi mình trở thành người tàn tật, chịu đựng bệnh tiểu đường mấy năm nay cũng đã làm cho bà rất khổ sở, bây giờ lại muốn cắt bỏ chân, cô thật sự sợ mẹ biết sẽ không sống nổi.

Bác sĩ kiên nhẫn nói rõ: “Chu tiểu thư, nếu như còn có phương thức trị liệu khác tốt hơn, chúng tôi cũng sẽ không lựa chọn cắt bỏ chân, thật sự là không có cách nào khác.”

Chu Chiêu Hi kích động níu lấy cánh tay của bác sĩ. "Không, mẹ tôi nhất định sẽ không đồng ý! Đây là lỗi của tôi, không để ý đến vết thương đã nhiễm trùng nghiêm trọng như thế, cầu xin bác sĩ, dù thế nào cũng nhất định phải giữ được chân của mẹ tôi, nếu không thì bà sẽ không sống nổi, cầu xin bác sĩ, muốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, tuyệt đối không thể cắt."(*)

(* Theo mình biết bị bệnh tiểu đường vết thương rất khó lành, nếu để nó nghiêm trọng sẽ bị hoại tử và lây lan, buộc phải cắt bỏ để tránh lây lan nghiêm trọng hơn).

Bác sĩ Ôn Văn đau xót nhíu mày, dùng sức rút cánh tay bị cô bóp đau về.

"Cô Chu, tôi hi vọng cô có thể hiểu rõ, nếu như không lập tức phẫu thuật cắt bỏ, nếu kéo dài nữa, vết thương càng lan rộng thì chỉ sợ sẽ không chỉ là cắt bỏ chân thôi đâu. Nếu như cô lo lắng cho vấn đề sau phẫu thuật của mẹ cô thì đợi sau khi vết thương hồi phục, cô có thể xem xét việc lắp chân giả, như vậy cũng có thể đi lại một cách bình thường."

"Mẹ tôi là người rất hiếu thắng, tôi sợ bà ấy sẽ không chấp nhận, tôi cầu xin bác sĩ nghĩ lại xem có cách nào khác hay không?" Chu Chiêu Hi ghen ngào tự trách. Đây do mình bẽ bộn công việc, chỉ làm việc, lơ là việc chăm sóc cho mẹ, mới dẫn đến hậu quả nghiêm trọng thế này.

Bác sĩ Ôn vẻ mặt bất đắc dĩ: "Không thể chấp nhận cũng phải chấp nhận, chẳng lẽ cô tình nguyện nhìn bà ấy bởi vì nhiễm trùng máu mà mất đi tính mạng sao? Trước tiên, tôi đưa cho cô tờ đơn chấp nhận phẫu thuật, suy nghĩ thêm một chút đi, cắt bỏ là lựa chọn tốt nhất, nếu để cho vết thương lan rộng hơn, hậu quả sẽ rất khó giải quyết."

Nói xong, ông rời đi trước, bỏ lại cô một mình suy nghĩ.

Nhìn đơn chấp nhận phẫu thuật, mắt của Chu Chiêu Hi đã tràn đầy nước mắt. Cho tới nay cũng chỉ có hai mẹ con cô sống nương tựa lẫn nhau, giờ phút này, cô không có người để bàn bạc, hoảng sợ che mặt khóc nức nở.

Làm sao bây giờ? Cô không có cách nào đồng ý ký đơn, một khi cắt bỏ chân, thì cũng không mọc trở lại được.

Nhưng nếu như không cắt bỏ, lại nguy hiểm tính mạng của mẹ, cô nên làm gì đây?

"Chiêu Hi, con ký đi, bác sĩ cũng đã nói trước mắt không còn cách nào khác, nếu như kéo dài sẽ nguy hiểm tính mạng mẹ của con." Phương Thuận Lương bình tĩnh quay sang vỗ nhẹ nhẹ vào vai cô.

Ngẩng đầu nhìn về phía dì hàng xóm đã đưa mẹ tới bệnh viện, vẻ mặt bất lực: "Dì Phương, dì cũng biết lòng tự ái của mẹ con rất

cao, bà nhất định sẽ không chịu nổi."

"Đó cũng là chuyện không có cách nào khác, tốt nhất sau này chúng ta nên khích lệ bà ấy, hướng chỉ sau khi vết thương lành lại, cũng có thể lắp chân giả cho bà ấy mà."

Ánh mắt Chu Chiêu Hi nhìn chăm chăm vào đơn đồng ý phẫu thuật, hồi lâu, cầm bút ký tên.

"Gọi cô Chu vào đây."

"Thưa Chủ tịch, cô Chu hôm nay xin nghỉ ạ."

"Tại sao lại xin nghỉ?" Cô ấy đã xin nghỉ phép ba ngày liên tiếp rồi.

"Dạ, cô ấy nói trong nhà có việc, xin nghỉ phép một tuần nữa ạ."

"Một tuần lễ? Có biết tại sao cô ấy xin nghỉ phép lâu như vậy không?"

"Dạ, cũng không rõ lắm ạ."

Nửa tiếng sau, Cam Nhĩ Thụy ngẩng đầu lên rời mắt khỏi đồng công văn, rất tự nhiên đưa tay nhấn đường dây nội bộ.

"Gọi cô Chu đến phòng làm việc của tôi."

"Dạ, chủ tịch, hôm nay cô Chu xin nghỉ ạ."

"..... Cô ấy rốt cuộc còn phải xin nghỉ bao lâu?" Dứt lời, anh lập tức phát hiện nửa tiếng trước mình đã hỏi qua câu hỏi này rồi.

"Có thể là xin nghỉ một tuần lễ."

"Tôi biết rồi, gọi thư ký Kha pha cho tôi một ly cà phê mang vào."

Trời ạ, lão tổng hôm nay bị chứng mất trí nhớ sao? Cô trợn mắt một cái nói vào micro: "Chuyện này..... Thưa Chủ tịch, thư ký Kha đã từ chức, thư ký mới chưa có ạ."

Cam Nhĩ Thụy chợt nhớ tới chuyện thư ký Kha đã từ chức mấy ngày trước, bực dọc cúp điện thoại.

Thư ký không làm, thật ra thì anh cũng không quan tâm, bởi vì chỉ cần có Chu Chiêu Hi ở đây, cô sẽ xử lý tốt tất cả, nhưng không ngờ lúc này cô lại xin nghỉ phép, hơn nữa còn xin nghỉ nhiều ngày như vậy.

Anh dựa vào thành ghế, trầm nghĩ, cô vẫn còn đang tức giận chuyện thư ký Kha u, cho nên mới cố ý xin nghỉ phép liên tục nhiều ngày như vậy? Hay trong nhà thật sự xảy ra chuyện gì?

Cô xin nghỉ mấy ngày nay, anh mới chợt nhận ra anh coi trọng cô như vậy, bình thường rất nhiều việc quan trọng anh đều rất an tâm giao cho cô, bây giờ không có cô trong công ty, anh giống như mất đi cánh tay, bất kể làm việc gì cũng cảm thấy vô cùng bất tiện.

Anh nghĩ hoặc nhớ lại, từ khi nào mình bắt đầu tin tưởng cô như vậy?

<http://diendanlequydon.com>

Từ khi Chu Chiêu Hi bắt đầu Xây dựng Đạo Dương, sự lạnh lợi và già dặn của cô đã hấp dẫn sự chú ý của anh, vì vậy cô vào phòng kế hoạch không tới hai tháng, anh đã điều cô về làm trợ lý cho anh.

Hiệu suất làm việc và năng lực của cô rất tốt, anh cảm thấy rất hài lòng, chỉ là cá tính thẳng thắn của cô lại làm anh không có khả năng thích ứng, đến tận nửa năm sau, anh mới dần dần quen tính cách nóng nảy như rồng phun lửa của cô mỗi khi bị chọc giận.

Lại nói, cô vui buồn rất rõ ràng, là một người đơn giản, cô không có tâm cơ, muốn yêu cầu cái gì cũng dứt khoát nói ra khỏi miệng, cũng sẽ không nói xấu sau lưng người khác, có lời gì muốn nói, cô nhất định trực tiếp nói rõ ràng.

Khi cô cười, lúm đồng tiền hiện lên hai má rất đáng yêu, lúc cô tức giận mắng người tràn đầy khí thế, đôi khi có chút nhát gan, người nào cũng có thể hù dọa cô được.

Khi cô mệt mỏi sẽ không ngừng dụi mắt, lúc đang suy nghĩ chuyện gì, sẽ có thói quen dùng đầu ngón tay cuộn mái tóc ngắn hơi xoắn kia.....

Cam Nhĩ Thụy nhúu mày kinh ngạc, khi nào trong trí nhớ của anh, hình ảnh cô lại rõ ràng sắc nét như thế.

Anh lắc đầu một cái. Bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, cô không đi làm, anh gặp không ít khó khăn, anh nhất định phải thúc giục cô nhanh chóng đi làm mới được.

Anh cầm điện thoại lên, gọi cho cô.

Điện thoại di động của cô ở trạng thái tắt máy, anh lập tức ấn số nội bộ gọi đến bộ phận nhân sự.

"Tra giúp tôi số điện thoại nhà của cô Chu một chút."

Sau khi lấy được số điện thoại, anh do dự một chút: "Các người gọi điện thoại đến nhà cô ấy cho tôi, hỏi rõ ràng tại sao cô ấy muốn xin nghỉ phép lâu như vậy, nói cô ấy đi làm càng sớm càng tốt."

"Vâng."

"..... Đợi chút, à, tôi nghĩ vẫn là tôi gọi tốt hơn." Nhìn chằm chằm dãy số hồi lâu, Cam Nhĩ Thụy mới bấm điện thoại, nhưng điện thoại reo thật lâu cũng không ai bắt máy.

Anh lại gọi đến bộ phận nhân sự xác nhận lại có phải nhầm số hay không, sau khi xác nhận, anh kiểm chế bình tĩnh gọi lần nữa, lần thứ hai, thứ ba, thứ tư.....

Cuối cùng, anh nổi giận đập điện thoại nói: "Chu Chiếu Hi, cái người này là cố ý làm bộ làm tịch cho tôi xem sao? Điện thoại di động tắt máy, gọi điện thoại đến nhà cũng không ai bắt máy....."

"Cô ấy ở bệnh viện, cho nên tắt điện thoại, trong nhà dĩ nhiên cũng không còn người nào nghe điện thoại." Một giọng nói nhàn nhã truyền vào.

Cam Nhĩ Thụy liếc về phía Giang Dật Bình đang đi vào phòng làm việc, kinh ngạc hỏi: "Ở bệnh viện? Cô ấy ngã bệnh sao?"

"Không phải, là mẹ cô ấy nằm viện, mấy ngày nay cô ấy đều ở bệnh viện chăm sóc mẹ mình."

"Làm sao cậu biết?" Cam Nhĩ Thụy hỏi, Giang Dật Bình thân là Tổng giám đốc thế nhưng lại biết chuyện này, mình lại không biết, có chút không phải.

"A, tớ không phải đã nói với cậu, tớ và cô ấy là thanh mai trúc mã sao?" Giang Dật Bình cười tủm tỉm nói, tự mình ngồi xuống trên ghế ở trước bàn làm việc.

"Hai người là thanh mai trúc mã ?" Cam Nhĩ Thụy kinh ngạc nhìn Giang Dật Bình.

"Ừ, Chiếu Hi trước kia ở gần nhà của tớ, lên trung học mới dọn đi, hơn hai năm trước, cô ấy vào công ty, chúng tớ gặp lại nhau."

"Hai người..... Đang qua lại sao?"

"Trước mắt là không có, chỉ là sau này có tiến thêm một bước hay không cũng rất khó nói."

Nghe Giang Dật Bình nói như vậy, Cam Nhĩ Thụy không khỏi cảm thấy thở phào nhẹ nhõm: "Tớ cảm thấy rằng cô ấy với cậu không thích hợp."

Chương 2.2

Edit: Lavender – Blue

"Tớ với Chiêu Hi trò chuyện rất hợp, nếu tớ thật sự theo đuổi cô ấy, chúng tớ cũng không phải là không thể." Vốn chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, nhưng Giang Dật Bình nhìn trong mắt vị chủ tịch thân ái của bọn họ lóe lên một tia lửa.

"Không phải cậu luôn thích cừu nhỏ ngoan ngoãn sao? Lúc cô ấy tức giận thì giống như rồng phun lửa, cậu chịu được sao?" Nghe cậu ta nói theo đuổi Chiêu Hi, làm cho anh rất bối rối, Cam Nhĩ Thụy cảm thấy có chút không vui.

"Khẩu vị con người sẽ thay đổi, thỉnh thoảng thay đổi món ăn khác nhau, như vậy cũng không tồi. Tính cách của Chiêu Hi mặc dù tương đối thẳng thắn, nhưng cô ấy cũng không phải luôn biến thành rồng phun lửa, chỉ cần cậu không chọc giận cô ấy thì sẽ không sao" Giang Dật Bình cười nói: "Huống chi, trong công ty, đối tượng cô ấy thường xuyên phóng hỏa nhất hình như là cậu, Chủ tịch đại nhân."

Ý tứ của cậu ta là ám chỉ, người làm Chu Chiêu Hi khó chịu nhất chính là vị lãnh đạo là anh đây sao?

Cam Nhĩ Thụy lập tức giận xanh mặt: "Nhà cô ấy không có ai khác có thể chăm sóc cho mẹ cô ấy sao? Xin nghỉ nhiều ngày như vậy, chuyện của công ty phải làm sao?"

Ôi, lão đại giống như có chút mất hứng rồi, chỉ là, vì cậu ta, hay vì Chiêu Hi?

Thành thật mà nói, Nhĩ Thụy có thể bao dung cho tính khí của Chiêu Hi lâu như vậy, thật nằm ngoài dự liệu của anh, ban đầu anh đoán chừng tối đa chỉ có thể chịu đựng được cô ba tháng, không ngờ Chiêu Hi có thể ở trong này hơn hai năm, thỉnh thoảng lại còn tức giận với cậu ta, kết quả không những không có việc gì, còn không ngừng tăng lương.

Theo sự hiểu biết của anh, mặc dù năng lực làm việc của Chiêu Hi rất tốt, nhưng có thể tăng lương một mạch, trong này có chút không rõ, có phải là có..... Ân tình?

Giang Dật Bình thông thả ung dung mở miệng: "Gia đình Chiêu Hi là đơn thân, mẹ của cô chỉ sinh một người con gái, cậu nghĩ cô ấy tìm ai chăm sóc mẹ mình?"

"Cô ấy rốt cuộc còn bao lâu nữa mới có thể trở lại?"

Giang Dật Bình trêu chọc cười nói: "Thế nào, nhớ cô ấy?"

Lông mày của Cam Nhĩ Thụy trũng xuống khiến trách: "Cậu ở đây nói nhăng nói cuội gì đó, công việc cô ấy bỏ lại nhiều ngày như vậy cũng không ai xử lý, tớ chỉ hi vọng cô ấy không vì chuyện cá nhân mà làm chậm trễ công việc."

"Thư ký bị cậu đuổi đi, Chiêu Hi lại xin nghỉ, cậu nhất định rất khó khăn? Thật đáng thương, nghe nói ngay cả pha cà phê cũng phải tự mình pha." Giang Dật Bình giọng điệu thông cảm, trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ trêu tức.

Vẻ mặt Cam Nhĩ Thụy rất bình tĩnh hỏi: "Dật Bình, cậu nói xem là Chủ tịch lớn hay Tổng giám đốc lớn?"

"Ồ, đương nhiên là Chủ tịch lớn." Đây kiến thức thông thường ai mà không biết, nhưng cậu ta đột nhiên lại hỏi như thế nhất định không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Quả nhiên, chỉ thấy Cam Nhĩ Thụy nâng khóe môi lên nói: "Rất tốt, vậy tớ quyết định mượn tạm thư ký của cậu, cho đến khi Chu Chiêu Hi đi làm lại thì thôi."

"Làm sao có thể như vậy? Thư ký Hồng sẽ không đồng ý."

Cam Nhĩ Thụy dùng ánh mắt lạnh lùng liếc qua, giọng điệu trầm xuống: "Tớ là chủ tịch, muốn trưng dụng người của phòng nào cần chờ đối phương đồng ý sao?"

Biết đã chọc giận anh, Giang Dật Bình phá lên cười, vẻ mặt lầy lòng: "Có thể hỏi ý kiến của đối phương trước, là một sự tôn trọng, Chủ tịch nhất định tôn trọng nhân viên công ty, tớ tin tưởng Chủ tịch nhất định chú ý đến sự đồng ý của nhân viên"

Cam Nhĩ Thụy cười một tiếng trả lời: "Rất xin lỗi, tớ không biết cái gì gọi là tôn trọng, trước mắt tớ thiếu một trợ lý và một thư ký, vô cùng khẩn cấp cần một người có thể xử lý công việc cho tớ."

"Thư ký Hồng là trợ thủ đắc lực của tớ, không có cô ấy, tớ vô cùng khó khăn, không bằng cậu điều động người của bộ phận khác tới đây trợ giúp, tớ có thể cung cấp mấy người thật tốt cho cậu tham khảo." Đầu óc Giang Dật Bình nhanh nhạy, không chút suy tính nào lập tức bán đứng đồng nghiệp của những bộ phận khác.

Cam Nhĩ Thụy chớp chớp mắt nhìn Dật Bình: "Tớ thật sự nghi ngờ có phải các người thông đồng với người bộ phận nhân sự hay không, nếu không tại sao tìm đến giúp tôi là một thư ký kém cỏi, nhưng thư ký của cậu với những quản lý kia lại giỏi giang hơn?"

Trán của Giang Dật Bình toát mồ hôi hột hiện ra vạch đen, bình thản nói: "Cái này cơ bản là vấn đề của cậu. Không cần kén chọn như vậy, cậu suốt ngày thay đổi thư ký, thay đổi ngay cả những nhân viên của bộ phận nhân sự cũng rên rỉ đau thương."

Cùng học trung học với Cam Nhĩ Thụy lại làm việc chung mấy năm, anh hiểu rất rõ sự nghiêm khắc kỷ luật của Cam Nhĩ Thụy, cũng nghiêm khắc với người khác, tất cả mọi chuyện đều muốn làm theo trình tự mà anh quy định, cũng rất nhiều người vì không chịu nổi yêu cầu khắt khe của anh mà bỏ đi.

Đôi mắt phượng thon dài nhàn nhạt quét về phía Dật Bình, khẽ mở miệng nói giọng lạnh nhạt: "Dật Bình, hình như cậu có ý kiến đối với cách giải quyết công việc của tớ?"

Anh kéo môi cười một tiếng, giọng nói không thể nào chân thành đáp: "Không dám, cậu là chủ tịch, không ai dám có ý kiến với cậu."

Liếc anh một cái, Cam Nhĩ Thụy hỏi: "Mẹ của Chu Chiêu Hi nằm ở bệnh viện nào?"

"Cậu muốn đi thăm bệnh?" Giang Dật Bình có chút không ngờ.

"Có thời gian có lẽ sẽ tranh thủ đi qua thăm một chút." Dù nói thế nào, cô ấy cũng làm trợ lý cho anh hơn hai năm, cũng nên đi qua thăm một chút.

Sau một lát đùa giỡn quan sát anh, môi mỏng của Giang Dật Bình mới khẽ mở: "Mẹ cô ấy đang nằm ở 'Bệnh viện Thế Viễn'."

Sau một hồi suy nghĩ, Cam Nhĩ Thụy quyết định buổi chiều lập tức đi thăm bệnh, nhưng trước khi lên đường, lại đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, bị gọi trở về nhà lớn họ Cam.

"Nếu ba đưa con tạm thời còn chưa muốn kết hôn, mẹ cũng không thúc giục các con nữa, muốn kết hôn hay không cũng mặc kệ các con, cho dù các con nghĩ muốn sống độc thân cả đời không kết hôn, mẹ cũng không có ý kiến."

Những lời này của Cam phu nhân vừa ra khỏi miệng, ba người có mặt lập tức phát hiện chuyện tuyệt đối không đơn giản như lời ngoài miệng bà nói ra như vậy, kịch hay sợ rằng vẫn còn ở phía sau.

Cậu hai nhà họ Cam, Cam Nhĩ Khiêm lên tiếng đầu tiên: "Có thật không? Mẹ, cuối cùng mẹ đã thông suốt, vậy thì thật là tốt quá, đúng rồi, mẹ, con còn có chuyện, đi trước." Nói xong, anh đứng dậy, nhanh chóng đi về phía cửa chính, chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút, Nhĩ Khiêm." Quý phu nhân tao nhã, xinh đẹp gọi anh lại.

Mắt thấy chỉ thiếu hai bước nữa là có thể bước qua ngưỡng cửa rồi, anh bóp cổ tay quay đầu lại: "Mẹ còn có chuyện gì ạ?"

"Tối đây ngồi xuống, mẹ con chúng ta bốn người thật lâu rồi không trò chuyện."

Trò chuyện? Nhìn vẻ mặt của mẹ cười đến gian xảo, cũng biết nhất định không có chuyện tốt. Cam Nhĩ Khiêm miễn cưỡng ngồi trở lại.

"Mẹ gần đây tinh thần như thế nào? Buổi tối ngủ có được không?" Thân là con trai trưởng Cam Nhĩ Thụy quan tâm hỏi.

Nếu muốn trò chuyện, đương nhiên trước tiên phải hỏi thăm tình hình sức khỏe của mẹ gần đây như thế nào, mặc dù tuần trước bọn họ mới gặp nhau, hơn nữa lúc ấy mẹ vẫn còn làm tiệc kết thân ở nơi này, nghĩ giúp ba người bọn họ tìm đối tượng kết hôn, đáng tiếc may mắn không đến, chính là không có nhìn vừa mắt cô gái nào.

Vậy mà cách nhau chỉ một tuần lễ, mẹ đã đổi ý, không hối thúc bọn họ kết hôn, thật không bình thường chút nào, cho dù ai nghe đều cảm thấy trong đó tất nhiên có nội tình khác.

Cam phu nhân mặc dù đã gần đến sáu mươi, nhưng giọng nói vẫn ngọt ngào mềm mại động lòng người.

"Gần đây mẹ không muốn ăn, buổi tối cũng không ngủ được." Bà chột nở nụ cười ưu nhã cùng một chút lo lắng, mắt phượng sâu kín nhìn ba đứa con trai yêu quý: "Thật ra thì, lần này gọi các con trở về, là có việc muốn thảo luận với các con."

Thấy giọng nói của bà đột nhiên nặng nề, con trai út nhà họ Cam Cam Nhĩ Toàn mở miệng hỏi: "Mẹ có chuyện gì muốn thảo luận với chúng con ạ?"

"A Nguyệt, cô nói cho bọn nó nghe đi." Ý Cam phu nhân bảo người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh bà giải thích.

"Dạ, phu nhân." Thím Nguyệt cung kính đồng ý, nhìn ba người chậm rãi mở miệng: "Ba vị thiếu gia, chuyện là thế này, mấy ngày trước phu nhân gặp đại sư Hà....."

<http://diendanlequydon.com>

"Chờ một chút, Thím Nguyệt, đại sư Hà là ai?" Cam Nhĩ Thụy cắt ngang lời bà ấy hỏi.

Bà giải thích: "Ông ấy là một thầy bói vô cùng nổi tiếng, ông ấy xem vô cùng chính xác số mạng con người, ngay cả nước ngoài cũng có không ít đệ tử ái mộ danh tính mà tìm đến ông xem bói cho họ! Hơn nữa, muốn được ông ấy xem bói phải hẹn trước, nếu như bây giờ lấy số, xếp hàng đến cuối năm sau mới lấy được."

Cam Nhĩ Khiêm kinh ngạc hỏi: "Mẹ, chẳng lẽ mẹ đi tìm ông ta xem bói?"

Cam phu nhân một hớp uống cạn ly nước trái cây, lắc tay: "Vây cũng không đúng, mẹ gặp ông ấy ở một bữa tiệc, nói đến thật đúng là khéo, đại sư Hà là anh trai của bạn trai thời cấp ba của dì con, chính nhờ vào mối quan hệ này mà ông ấy mới phá lệ chỉ bảo cho mẹ một chuyện."

"Vị đại sư Hà đó chỉ cho mẹ chuyện gì?" Cam Nhĩ Toàn hỏi.

Cam phu nhân nhìn Thím Nguyệt một cái, Thím Nguyệt hiểu ý nói tiếp.

"Đại sư nhìn trên tướng mạo của phu nhân, nhìn ra sau hai năm nữa phu nhân sắp có một tai họa, trừ khi có thể mang chuyện vui tới hóa giải, nếu không tai họa này có thể sẽ đe dọa sinh mạng của phu nhân. Nhưng phu nhân biết ba vị thiếu gia cũng không có suy nghĩ muốn kết hôn, vì vậy không muốn vì chuyện này mà miễn cưỡng các vị."

Nghe đến đó, ba anh em nhà họ Cam liền biết chuyện này dĩ nhiên có đoạn sau nữa, quả nhiên, liền nghe Thím Nguyệt nói: "Thật may là đại sư Hà nói chuyện vui không hẳn phải kết hôn, trong nhà có trẻ nhỏ ra đời cũng coi là chuyện vui."

Nhà có trẻ nhỏ cũng coi như chuyện vui? Ý là..... ba anh em liếc trộm nhìn nhau, lập tức hiểu lần này mẹ đang có ý đồ gì.

Cam phu nhân lấy ánh mắt yêu thương nhìn các con: "Mẹ hiểu rất rõ các con luôn luôn rất hiếu thảo, không muốn mẹ gặp chuyện gì không tốt."

Cam Nhĩ Khiêm lập tức tiếp lời: "Anh cả là con trai trưởng nhà họ Cam, chuyện này nhất định anh cả không từ chối."

Ngay sau đó Cam Nhĩ Toàn cười tủm tỉm phụ họa: "Không sai, hơn nữa anh cả đối với mẹ hiếu thuận nhất rồi, đủ để tuyên dương mẫu con trai nhị thập tứ hiếu thời hiện đại, mẹ muốn mấy đứa cháu cứ việc nói với anh cả, nhất định anh ấy sẽ sinh cho mẹ."

Cam Nhĩ Thụy mưu mô nhìn hai đứa em một cái. Hai đứa nhỏ này lại dám liên thủ muốn đẩy anh vào hố lửa, hừ hừ.

"Đừng nói như vậy, nói về hiếu thảo các em cũng không thua kém gì anh. Hơn nữa, nói ra thật xấu hổ, đến bây giờ anh cũng chưa có hẹn hò với ai, nhưng mà anh biết trước mắt Nhĩ Khiêm có đang hẹn hò một cô gái, nếu nói muốn sinh con, đối với Nhĩ Khiêm mà nói cũng là chuyện dễ dàng."

Anh trai gian xảo, lại đẩy chuyện tới trên đầu của mình rồi! Cam Nhĩ Khiêm tức giận trừng mắt nhìn Nhĩ Thụy, con mắt liếc tới một người khác trong nhà họ Cam.

"Không sai, em có hẹn hò với một cô gái, nhưng cô ấy không muốn có con, dùng biện pháp tránh thai một giọt nước cũng không lọt, ngược lại em nghe nói Nhĩ Toàn dạo này có quen một cô gái, hết sức thân mật, nói không chừng rất nhanh sẽ báo tin tốt."

Hay thật, lại bán đứng mình: "Anh hai, anh hiểu lầm rồi, quan hệ của em với cô ấy không như anh nghĩ đâu. Cô ấy là một sát thủ, tới ám sát em thất bại bị em bắt, em nhân từ thả cô ấy một lần, cô ấy cảm động vì hành động của em, cho nên tự nguyện làm người thân cận bảo vệ em mà thôi."

Nghe vậy, Cam phu nhân kinh ngạc lên tiếng: "Nhĩ Toàn, đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao có người thuê sát thủ ám sát con? Con đắc tội với ai sao?"

Cam Nhĩ Thụy, Cam Nhĩ Khiêm cũng giật mình nhìn em trai.

Cam Nhĩ Toàn nhún nhún vai, lắc đầu nói: "Con cũng không biết đối phương là ai, con kết bạn rất nhiều, không nhớ rõ mình có đắc tội với người nào, chuyện này con sẽ điều tra kỹ càng, mẹ không cần lo lắng."

"Con phải cẩn thận nhiều hơn, Nhĩ Thụy, Nhĩ Khiêm, các con cũng giúp Nhĩ Toàn điều tra xem, xem ai muốn thuê sát thủ giết nó." Cam phu nhân dặn dò.

"Vâng" Hai người lên tiếng.

Cam phu nhân vui mừng nhìn ba người: "Ba anh em các con cũng đã có lòng như vậy, thật may là thời gian còn hai năm, mẹ sẽ chờ ẵm con của ba đứa." Bà lại thở dài cười, nói tiếp: "Nhưng mà mẹ nghĩ các con không phải muốn sinh con là có thể sinh được."

"Không sai." Cam Nhĩ Khiêm phụ họa. Mẹ cuối cùng còn có chút lý lẽ.

"Đúng vậy ạ." Cam Nhĩ Toàn cũng tiếp lời. Kỳ quái, tại sao anh cảm thấy ánh mắt của mẹ già giống như đang tính toán cái gì.

Cam Nhĩ Thụy chỉ gật đầu không lên tiếng, trực giác cho biết chuyện này không kết thúc đơn giản như vậy.

"Mẹ cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, nhất định bắt các con phải sinh cháu cho mẹ là điều không thể." Cam phu nhân cười hiền lành: "Ngày hôm qua mẹ có trao đổi với cha các con, nói các con cũng không còn nhỏ tuổi, muốn hai năm tới bắt đầu dạy bảo các con tiếp quản sự nghiệp của công ty, không thể lại để mặc các con muốn làm gì thì làm."

Thấy sắc mặt ba con trai bảo bối thay đổi, trong ánh mắt hiền lành của bà lộ ra một nụ cười gian trá.

"Mẹ hiểu trước mắt các con đối với Tổng công ty không có hứng thú, cho nên thương lượng với cha các con, ông ấy cũng đã suy nghĩ nói nếu các con có con, thì việc kia có thể tạm hoãn, nhưng nếu như trong vòng hai năm không có con, nhất định phải tiếp quản việc quản lý công việc trong Tổng công ty."

Sáu ánh mắt hợp lại nhìn về phía Cam phu nhân xinh đẹp đoan trang, lần này, cuối cùng ba người hoàn toàn hiểu ra âm mưu của mẹ, ách, âm mưu đã lộ ra rồi.

Nói cách khác, chính là nếu như trong vòng hai năm, ba người bọn họ không tìm người sinh con, nhất định phải vào công ty tiếp quản công việc, không thể giống như bây giờ, được làm công việc mà bọn họ cảm thấy hứng thú.

Cam Nhĩ Khiêm bất mãn lên tiếng: "Mẹ, đây là điều kiện trao đổi sao? Dùng đứa bé đổi tự do cho chúng con?"

"Dĩ nhiên không phải. Ba người các con là những đứa con mẹ yêu quý, làm sao mẹ có thể dùng chuyện này trao đổi tự do của các con chứ. Nhĩ Thụy, Nhĩ Toàn chẳng lẽ các con cũng suy nghĩ như vậy sao?"

Hai người im lặng không trả lời.

Trên mặt Cam phu nhân lộ ra vẻ đau lòng: "Thì ra là các con lại nghĩ mẹ là người như vậy, thật là mẹ quá đau lòng. Thôi, nếu như vậy, quan tâm ông ta nói hai năm sau sẽ gặp tai họa gì, mẹ tuyệt đối không sợ chết, chỉ lo lắng sau khi mẹ chết, cha các con khó chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, cưới thêm vợ còn nhỏ tuổi hơn các con về làm mẹ kế, khiến cho các con chịu ủy khuất mà thôi."

"Mẹ, cha không phải là loại người này." Cam Nhĩ Thụy an ủi nói: "Cha có rất nhiều người thương, mẹ hiểu rõ hơn ai hết, trừ mẹ ra, trong mắt cha hoàn toàn không nhìn đến người phụ nữ khác." Lại nói, cha của anh oai phong, người đàn ông chỉ có duy nhất một người vợ, nếu tái hôn chỉ cần không phải là mẹ cha sẽ không đáp ứng.

Cam Nhĩ Toàn nói tiếp: "Đúng vậy ạ, ai cũng biết cha yêu vợ như sinh mạng, mẹ nói hướng đông, cha tuyệt đối sẽ không làm trái với ý mẹ đi hướng tây."

"Mẹ, mẹ đừng mê tín tin những thứ bói toán kia, bọn họ chỉ tùy tiện nói lung tung." Cái gì đại sư Hà? Những lời nói ma quái đó sao có thể tin được?

"Mẹ không phải mê tín, vị đại sư Hà kia nói thật sự rất chính xác." Nhìn ba đứa con một chút, bà thở dài: "Các con đã không tin,

mẹ cũng không ép buộc các con, nhưng lần này cha các con rất quyết tâm, muốn các con trở về Tổng công ty, các con tự nhìn mà làm thôi." Nói xong, Cam phu nhân đứng dậy: "Mẹ cảm thấy mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước đây."

Thím Nguyệt vội vàng đi theo phía sau, nhắc đi nhắc lại: "Đại sư Hà xem bói thật sự rất chính xác, các vị thiếu gia không tin vậy phải làm sao bây giờ?"

"A Nguyệt, cô không cần lo lắng, tôi sống đến từng tuổi này, đối với chuyện sống chết cũng đã sớm nghĩ thông suốt, vì muốn giải trừ tai ương mà ép buộc bọn nó sinh con, tôi cũng không muốn. Thôi, tùy đi! Nếu như bọn nó thật sự có lòng hiếu thảo, tự nhiên sẽ đi làm."

Nghe âm giọng của mẹ nói vừa phải, đi lên lầu hai, ba người nhìn nhau.

Nói cách khác, nếu như bọn họ không vâng lời làm theo ý của mẹ, chính là bất hiếu sao? Còn nữa, lỡ như trong thời gian này mẹ của họ thật sự xảy ra chuyện gì, trên đầu bọn họ sẽ lập tức bị chụp lên hai chữ bất hiếu.....

Cha tuyệt sẽ không bao giờ tha thứ cho bọn họ!

"Em nhớ mẹ đã từng nói, tương lai của mình do mình tạo ra, tại sao đột nhiên mẹ lại tin lời cái lão đại sư kia chứ?" Cam Nhĩ

Toàn do dự nói.

"Hoàn toàn không có vị đại sư Hà." Cam Nhĩ Khiêm suy đoán. Lúc mới bắt đầu anh cũng đã hoài nghi người này là do mẹ bịa ra.

Cam Nhĩ Thụy nhướn mày, hỏi ý kiến hai em: "Các em định làm gì?"

"Xem lại một chút thôi." Cam Nhĩ Toàn đứng dậy. Sinh con cũng không khó, nhưng trừ khi anh tìm được người phụ nữ cảm thấy hợp, nếu không anh sẽ không tùy tiện gieo giống.

"Mẹ rõ ràng bày mưu ép chúng ta, em sẽ không thỏa hiệp." Cam Nhĩ Khiêm hừ nói.

Đưa mắt nhìn hai đứa em đi ra khỏi cửa, ánh mắt Cam Nhĩ Thụy liếc về phía lầu hai. Anh không thể không nói, mẹ ra chiêu này, thật sự là quá tuyệt, ngay cả anh cũng có chút khó xử.

Nếu như không sinh, trước mắt đừng nhắc tới bị úp cái tội danh bất hiếu, hai năm sau cũng có thể bị cha bắt về Tổng công ty làm trâu làm ngựa. Đối với cuộc sống hiện tại anh cảm thấy rất hài lòng, không có chút suy nghĩ nào muốn về quản lý Tổng công ty.

Đắn đo một hồi lâu, hình như chỉ có thể làm theo ý của mẹ, cần phải sinh con, phải tìm ai sinh con giúp anh đây?

Bên kia ——

Trong thư phòng lầu hai, Cam phu nhân vừa mới lên mạng, khởi động MSN.

Đây là Bá tước Vampire, gọi Đại Hùng, Tĩnh Hương, Bàn Hồ.

Đại Hùng: Có mặt.

Tĩnh Hương: Có mặt.

Bàn Hồ: Có mặt.

Bá tước Vampire: Chính thức tiến hành "Kế hoạch M", tất cả tiểu đội tiến vào vị trí chiến đấu.

Đại Hùng: Tuân lệnh.

Tĩnh Hương: Tuân lệnh.

Bàn Hồ: Tuân lệnh.

Bá tước Vampire: Tất cả tiểu đội cần phải hoàn thành sứ mệnh của các người, không được để cho ta thất vọng.

Đại Hùng: Đội Đại Hùng thề nhất định hoàn thành trách nhiệm nặng nề mà Bá tước Vampire đã giao cho.

Tĩnh Hương: Đội Tĩnh Hương nhất định liều chết hoàn thành nhiệm vụ mà Bá tước Vampire đã giao phó.

Bàn Hồ: Đội Bàn Hồ nhất định cúc cung tận tụy hoàn thành chuyện Bá tước Vampire phó thác.

Bá tước Vampire: Rất tốt, vậy các người lên đường đi.

Hết chương 2!

Chương 3

Edit: Lavender - Blue

"Mẹ, mẹ ăn chút gì đi có được không?"

"Mẹ không muốn ăn." Người phụ nữ trên giường quay đầu sang chỗ khác.

"Mẹ, ít nhiều thì cũng ăn một chút ạ, mẹ không ăn cái gì sẽ không có sức khỏe." Chu Chiêu Hi chưa từ bỏ ý định lại tiếp tục khuyên nhủ.

Mắt Chu Ngọc Trân đỏ ửng dùng giọng tức giận nói: "Ngay cả đi bộ mẹ cũng không đi được, có sức khỏe để làm cái gì? Lúc đầu sao con không để cho mẹ chết quách đi, để cho mẹ sống mà phải chịu hành hạ, đời mẹ chịu nhiều khổ cực như vậy, còn chưa đủ sao? Để mẹ sống không có tôn nghiêm như vậy, mẹ thà chết cũng không muốn như thế này con có biết không, mẹ cũng không tham sống sợ chết như vậy."

"Mẹ, mẹ không cần như vậy, chờ vết thương của mẹ bình phục, là có thể lấp chân giả, như vậy vẫn có thể đi lại, đối với sinh hoạt hàng ngày của mẹ sẽ không có ảnh hưởng gì lớn." Chu Chiêu Hi dùng lời êm dịu trấn an.

"Lắp chân giả có thể dễ dàng như vậy sao? Cần một số tiền lớn, con có nhiều tiền như vậy sao." Đời này bà sống đủ rồi, không muốn trở thành gánh nặng cho con gái nữa.

"Mẹ, con sẽ nghĩ cách xoay sở."

"Được, coi như con có thể mượn được, con cho là lắp chân giả thì có thể lập tức đi đứng sao? Còn phải trải qua một thời gian tập luyện nữa mới được, hơn nữa nó cũng không phải là chân của mình, cho dù đi được cũng không thể dễ dàng giống như trước đây." Chu Ngọc Trân nắm tay con gái, vẻ mặt kích động.

"Đứa nhỏ này tại sao không nghe lời mẹ? Mẹ nói trước với con, nếu ngộ nhỡ mẹ có chuyện gì, con để cho mẹ ra đi là được, tại sao con lại không nghe, vậy mẹ sẽ không phải sống khổ sở thế này!"

"Mẹ, mẹ rõ ràng còn có thể cứu, tại sao mẹ có thể làm như vậy? Đổi lại mẹ là con, mẹ sẽ làm như vậy sao? Con không có cách nào, con thật sự hết cách rồi, xin lỗi, thật xin lỗi mẹ." Cô ghen ngào quỳ xuống bên giường. Nhìn mẹ khổ sở như vậy, lòng của cô cũng quặn đau.

"Khụ khụ." Thấy hai mẹ con này hình như có chút mất không chế cảm xúc, người đàn ông đứng trước cửa phòng bệnh ho nhẹ mấy tiếng, muốn thu hút sự chú ý của hai người.

Nghe được tiếng, Chu Chiêu Hi quay đầu lại nhìn, giật mình mắt tròn to.

"Chủ tịch!" Tại sao anh ta lại tới đây?

"Nghe nói mẹ cô nhập viện, tôi tới thăm." Cam Nghĩ Thụy vừa nói vừa đưa giỏ trái cây cho cô, nhìn về phía Chu Ngọc Trân: "Bác gái, xin chào, cháu hy vọng bác mau chóng bình phục xuất viện ạ."

Chu Chiêu Hi vội vàng đứng lên giới thiệu: "Mẹ, vị này là Chủ tịch của công ty con, Cam tiên sinh."

Vừa nghe con gái giới thiệu đối phương là Chủ tịch của công ty, Chu Ngọc Trân lập tức thu lại tâm trạng đau khổ, gật đầu bày tỏ: "Cậu bạn như vậy còn đặc biệt sang thăm tôi, thật là ngại quá, Chiêu Hi, còn không mau mời Chủ tịch ngồi."

"À." Cô vội vàng kéo một cái ghế tới: "Chủ tịch xin mời ngồi bên này."

Cam Nhĩ Thụy ngồi xuống: "Tình hình của bác gái có tốt không?"

"Khá tốt. Chủ tịch sao lại có thời gian rảnh rồi tới đây?"

"Hôm nay tôi mới nghe nói chuyện mẹ cô nằm bệnh viện," anh nhìn về phía cô, phát hiện dưới mắt cô có quầng thâm đặc biệt đậm, thần thái cũng tiêu tụy đi nhiều, dường như rất mệt mỏi, anh ân cần mở miệng: "Có chuyện gì cần tôi giúp không?"

Có, tăng lương giúp tôi! Không, trực tiếp cho tôi một khoản tiền đi, tôi cần một khoản tiền đặt làm chân giả thay cho mẹ. Nhưng lời như thế Chu Chiêu Hi chỉ dám nghĩ ở trong lòng, không phải không có não mà nói ra khỏi miệng.

"Cám ơn, tới bây giờ, tự tôi còn ứng phó được, chỉ là tôi còn phải xin nghỉ vài ngày nữa."

Nhìn cô cả thể xác và tinh thần rõ ràng đều đã mệt mỏi rồi, vẫn còn cố gắng chống đỡ, Cam Nhĩ Thụy cảm thấy có chút đau lòng, bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên: "Cô theo tôi ra ngoài một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Chuyện gì?" Cô không rõ nguyên nhân theo anh đi ra ngoài phòng bệnh.

"À....." Đi ra bên ngoài, Cam Nhĩ Thụy ngập ngừng. Mới vừa rồi là làm sao vậy, vậy mà lại có ý nghĩ như vậy?

Thấy anh ngập ngừng im lặng, Chu Chiêu Hi quỳnh lên, không có kiên nhẫn hỏi: "Chủ tịch, không phải là anh có chuyện muốn nói với tôi sao, là chuyện gì?"

Vốn định quên điều này, nhưng ngược mắt liếc nhìn cô, thấy khuôn mặt mỗi một đốm đỏ của cô, cảm giác thương yêu không nói nên lời lại xông lên, do dự giây lát, anh chậm rãi mở miệng: "Cô muốn kiếm tiền sao? Tôi có một giao dịch muốn nói với cô."

Kiếm tiền? Ánh mắt Chu Chiêu Hi sáng lên: "Bao nhiêu tiền?"
Bây giờ cô đang cần tiền!

Anh cũng không chút suy nghĩ bật thốt lên mấy con số: "Năm triệu."

"Nhiều như vậy?" Cô nghi ngờ nhướn mày lên: "Xin hỏi Chủ tịch muốn cùng tôi làm giao dịch gì?" Trên đời này không có bữa ăn miễn phí, anh chịu trả cho cô một số tiền lớn như vậy, có thể suy ra số tiền kia tuyệt đối không lấy dễ dàng như vậy.

"Ừm, sinh giúp tôi một đứa bé."

"Một.....Đứa bé?" Trời à, không phải là cô nghe lầm chứ? Anh nói cô giúp anh sinh con, điều này sao có thể, nhất định là nghe lầm.

"Đúng, một đứa bé."

Cô khiếp sợ ngoáy ngoáy lỗ tai, không dám tin hỏi lại: "Anh muốn tôi..... Sinh con giúp anh?!"

"Không sai." Thấy vẻ mặt kinh ngạc giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh của cô, Cam Nhĩ Thụy không ôm hy vọng gì, đồng thời âm thầm tự trách mình kích động, anh lại yêu cầu cô chuyện như vậy, thật sự là gặp quỷ rồi.

Xác định mình không có nghe lầm, lòng cô tràn đầy nghi vấn, khó hiểu hỏi: "Tôi..... Cái đó, tại sao anh lại tìm tôi sinh con giúp anh?"

"Bởi vì mẹ tôi hy vọng có cháu ẵm bồng." Dĩ nhiên anh tuyệt đối sẽ không nói cho cô biết, đó là bởi vì anh không muốn bị cha giải về "Tập đoàn Đạo Hùng" nhậm chức Tổng giám đốc, nếu sinh đứa bé có thể làm cho mẹ vui mừng, vì sao anh không làm?

"Vậy anh tìm người kết hôn, để cho vợ anh sinh con cho anh." Tìm đến cô làm gì, cái này quá kỳ quái, cô cũng không phải là người mang thai hộ.....

A, chẳng lẽ là anh có bệnh nào đó không tiện nói ra cho nên mới muốn tìm cô mang thai hộ?

Nếu nói như vậy, sinh giúp anh một đứa bé thì có năm triệu bỏ túi, chuyện này hình như có thể suy nghĩ, hơn nữa trước mắt cô đang cần một khoảng tiền đặt chân giả cho mẹ, có số tiền kia, không chỉ vấn đề của mẹ được giải quyết, cô còn có thể thuê bảo mẫu trông nom chăm sóc cho bà.

Cam Nhĩ Thụy trả lời ngắn gọn: "Trước mắt tôi còn chưa suy nghĩ muốn kết hôn."

"Cho nên chỉ cần người sinh con giúp anh, thì anh sẽ cho năm triệu?"

"Không sai."

Cô rũ mắt suy tính.

"Nếu như cô cảm thấy không đủ, tôi có thể nâng lên mười triệu." Thấy cô hình như có chút động lòng, anh dứt khoát tăng giá lên.

Mười triệu? Cô thật nhanh giương mắt, hai mắt sáng chói rực rỡ. Không cần suy tính, cô sinh! Đơn giản như vậy có thể có được mười triệu, từ chối là ngu ngốc.

"Vậy có thể lấy trước một nửa tiền đặt cọc không?"

"Có thể." Nhìn thấy ánh mắt cô tỏa sáng, khỏe môi Cam Nhĩ Thụy gọi lên một nụ cười. Không biết vì sao, anh cảm thấy có thể làm cô vui vẻ, mình cũng cảm thấy rất vui vẻ.

"Được, tôi sinh giúp anh. Chẳng qua tôi có thể xin hỏi một chút, tại sao lại tới tìm tôi sinh con giúp anh chứ?" Dựa vào điều kiện của anh, tìm được những người khác mang thai hộ cũng không khó lắm mà?

"Bởi vì..... Cô rất khỏe mạnh, năng lực làm việc lại tốt."

"Thật sao?" Nghe được anh nói như vậy, Chu Chiêu Hi không biết mình có nên tự hào hay không: "Vậy anh tính toán khi nào thì bắt đầu?"

"Xem thời gian của cô."

"Tốt. Chỉ là nói trước, tôi muốn lãnh trước năm triệu nha."

"Không thành vấn đề, tôi hiện tại có thể đưa cho cô." Anh lập tức lấy từ trong túi áo vest ra cuốn chi phiếu, viết chi phiếu năm triệu đưa cho cô.

Nhìn số tiền phía trên, chuyện chân giả của mẹ đã được giải quyết, mặt mày cô hơn hớn: "Cám ơn Chủ tịch, chờ mẹ tôi xuất viện, chuyện này có thể bắt đầu tiến hành."

Hai tuần sau, Chu Ngọc Trân xuất viện, Chu Chiêu Hi cũng trả phép đi làm.

Giờ phút này, đứng trong phòng làm việc của Chủ tịch, vẻ mặt của cô hoang mang.

"Anh nói cái gì, không cần làm phẫu thuật?"

Đối mặt với sự nghi ngờ của cô, Cam Nhĩ Thụy buồn bực hỏi ngược lại: "Tôi có nói qua phải làm phẫu thuật sao?"

"Không có." Vấn đề là không phẫu thuật thì cô phải sinh con giúp anh như thế nào? Chẳng lẽ, chẳng lẽ, không phải là như vậy chứ! "Có thể xin hỏi một chút, anh dự định tôi sinh con giúp anh như thế nào?"

"Cô không biết con người làm cách nào mang thai sinh con sao?" Anh hoài nghi nhìn cô hỏi lại, thật không tin cô sẽ đơn thuần đến nỗi ngay cả điều này cũng không biết.

Trời ạ! Chu Chiêu Hi giật mình trợn mắt nhìn hắn: "Ý của anh là muốn chúng ta..... thực sự?"

"Nếu không thì cô muốn thụ thai như thế nào?"

Cô kinh ngạc nói: "Tôi cho là, cho là phải tiến hành phẫu thuật, cấy ghép tinh trùng của anh vào trứng người nào đó rồi đưa vào trong cơ thể tôi."

Điều này anh chưa từng nghĩ tới: "Như vậy quá phiền toái, đã có phương thức trực tiếp hơn có thể làm cho cô thụ thai, cần gì phải lượn quanh một vòng lớn như vậy?"

"Chuyện này....." Nghĩ đến phải lên giường với anh, cánh tay cô nổi đầy da gà. Trời ạ, không thể nào, cô thậm chí e ngại.

"Cô hồi hận?" Trong nháy mắt nhìn vẻ mặt của cô, Cam Nhĩ Thụy nheo mắt hỏi.

Phải, cô hồi hận, cô có cảm giác lên phải thuyền hải tặc. Lúc đó tại sao không hỏi cho rõ ràng, còn tưởng rằng anh có bệnh không tiện nói ra, cho nên mới tìm người mang thai hộ, giờ mới biết chuyện cô suy nghĩ với sự việc khác nhau hoàn toàn.

Nhưng khoản tiền anh đưa cho cô đã tiêu hết một phần rồi, không có cách nào trả lại cho anh, cho nên Chu Chiêu Hi chỉ có thể nhắm mắt lắc đầu.

"Không phải." Dù sao cũng chỉ là làm tình mà thôi, có gì phải sợ! Nghe nói làm phẫu thuật lấy trứng ra thụ tinh, ngược lại có vẻ không thoải mái, còn phải canh thời gian trứng rụng, có một loạt tác dụng phụ.

"Như vậy cô định khi nào thì bắt đầu?"

"....." Áp úng nhìn anh, cô nhếch môi mấy lần, cuối cùng bóp cổ tay nói: "Hôm nay luôn thì tốt." Cô luôn thích đánh nhanh thắng nhanh, không muốn kéo dài.

"Tốt. Cô muốn đến nhà tôi hay khách sạn?"

"Nhà anh đi!" Đến khách sạn làm cô cảm thấy mình giống như gái gọi.

"Muốn uống chút gì không?" Sau khi tan việc trở về nhà, Cam Nhĩ Thụy cởi áo khoác xuống, tháo cà vạt ra, mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần dài màu đen, không giống phong thái

nghiêm túc lúc ở công ty, giờ phút này nhìn anh lộ ra vẻ nhàn hạ lười biếng.

"Nước lọc là được rồi." Ngồi ở trên ghế sa lon da, Chu Chiếu Hi căng thẳng nắm chặt tay, hoàn toàn không có ý định quan sát phòng khách trang hoàng lịch sự tao nhã, trong lòng bàn tay cũng thấm đẫm mồ hôi, rất muốn chạy trốn.

Cô buồn bã suy nghĩ, Chu Chiếu Hi cô thậm chí có một ngày sẽ vì tiền mà bán thân thể của mình, thật là thê thảm.

<http://diendanlequydon.com>

Lấy giúp cô một ly nước mang ra, Cam Nhĩ Thụy liếc mắt nhìn cô gái trước mặt cả người cứng ngắc căng thẳng.

"Thả lỏng một chút, làm tình so với xử lý những công việc kia đơn giản hơn nhiều."

Nghe anh nói thoải mái như vậy, Chu Chiếu Hi giận dữ liếc mắt nhìn anh. Đối với anh mà nói có lẽ rất đơn giản, nhưng cô là một người mới, đối tượng lại là lãnh đạo của cô, cô làm sao không căng thẳng chứ.

Chết tiệt, cô chưa từng nghĩ lần đầu tiên mình sẽ làm với người nào, nhưng cô tuyệt đối không mong đợi người đó sẽ là Cam Nhĩ Thụy.

Chỉ cần nhìn khuôn mặt kia, dạ dày cô lập tức không chịu được mà co thắt. Cũng không phải diện mạo của anh rất xấu xí hay là cực kỳ khủng bố, trên thực tế nói về bề ngoài thì ngoại hình của anh cũng không tệ lắm, đặc điểm khuôn mặt rất đẹp trai, tỏa ra thần thái phong độ cao quý.

Cô không thích chính là cái tính khí khó khăn lại còn thích bắt bẻ người khác của anh, hy vọng lúc trên giường, anh sẽ không có quá nhiều quy tắc kỳ quái, hay là hỏi rõ ràng trước vẫn hơn.

"Cái đó..... Xin hỏi ở trên giường anh có thói quen gì đặc biệt không?"

"Thói quen đặc biệt?" Anh cau mày suy nghĩ một chút, "trước giờ trên giường tôi chỉ có ba nguyên tắc."

Trời ạ, thật sự vẫn có nguyên tắc, hơn nữa có tới ba: "Ba cái kia là gì?"

Anh nhìn cô, chậm rãi lên tiếng: "Thứ nhất trước tiên phải tắm, thứ hai phải có vuốt ve trước, thứ ba....." Anh đột nhiên dừng lại không nói nữa.

Trông thấy ánh mắt anh liếc qua, lồng ngực Chu Chiêu Hi đập thình thịch: "Thứ ba là cái gì?"

Ánh mắt có chút ý cười: "Cô không nghĩ ra được sao? Sau khi vuốt ve dĩ nhiên là muốn đi vào."

"Đi vào chỗ nào?" Cô ngơ ngác hỏi, không thể hiểu ngay ý của anh, một lát sau mới bừng tỉnh hiểu ra, nhất thời đỏ tới mang tai.

Phản ứng của cô rất thú vị, Cam Nhĩ Thụy nhìn không được cười ra tiếng: "Cô nên đi tắm trước không phải sao?"

Cô xấu hổ lườm anh một cái: "Ừ."

"Vậy cô dùng phòng tắm trong phòng này tắm đi." Anh dẫn cô đi tới phòng ngủ.

"Này, vậy còn anh thì sao, không tắm sao?" Không thể chỉ yêu cầu cô tắm, anh cũng phải tắm chứ.

"Tôi dùng phòng tắm bên ngoài phòng này."

Tắm xong, Chu Chiêu Hi từ phòng tắm đi ra, thấy người ngồi trên giường, trên người mặc một bộ áo choàng tắm, đang xem tạp chí đàn ông, cô sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt.

Cô vẫn mặc bộ quần áo lúc trước, váy ngắn ngang gối, lườm cửa phòng một cái, rất muốn tông cửa chạy ra.

Thấy cô đứng ở cửa phòng tắm, anh lên tiếng gọi: "Đến đây đi." Cô gái này tắm rửa thật lâu, gần một tiếng đồng hồ.

Cô chậm chạp bước tới, phát hiện chân mình hơi run rẩy, nhịp tim và hô hấp cũng dồn dập khác thường.

Cô cố gắng tự nói với lòng mình, cũng chỉ là làm tình mà thôi, không có gì đáng sợ.

Mặc dù không có kinh nghiệm gì, nhưng cô cũng xem qua TV và phim ảnh, biết chuyện gì sẽ xảy ra, cô chỉ cần nằm trên giường, những thứ khác đều do anh làm là được.

Khi dừng bước lại bên cạnh anh, cô ép buộc mình cúi đầu nhìn anh, vẻ mặt ung dung đáng vẻ như muốn hy sinh.

"Có thể bắt đầu," nhìn khuôn mặt anh tuần trước mắt, cô vội vã bổ sung: "Chẳng qua tôi có thói quen tắt đèn khi làm."

"Được." Cam Nhĩ Thụy gật đầu đồng ý.

Chu Chiêu Hi vội vàng tắt đèn, phát hiện ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua, vội vàng kéo tấm rèm cửa sổ dày lại, không cho ánh trăng chiếu vào, bên trong phòng liền tối đen như mực, đưa tay không thấy ngón tay.

"Hả, cô không để lại một ngọn đèn nhỏ sao?" Trong bóng tối, truyền tới tiếng của Cam Nhĩ Thụy.

"Tôi mới vừa nói, tôi có thói quen tắt đèn khi làm." Không nhìn thấy mặt của anh, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, các dây thần kinh căng thẳng tương đối thả lỏng.

"Cô thích làm trong bóng tối?"

"..... Phải."

"..... Vậy cũng tốt."

Chỉ nghe tiếng sột soạt truyền đến, trong giây lát, vang lên một tiếng thét.

"A, anh...anh đang làm gì?"

"Cô không cởi quần áo thì làm thế nào?"

"Tôi...tôi tự làm." Lại có tiếng sột soạt khác. "Được, tốt lắm."

"Lên giường."

Không lâu, lại vang lên giọng nữ kháng nghị: "Anh...anh làm gì?"

"Tối như vậy, tôi không thể nhìn thấy cô, không thể làm gì khác hơn là mò mẫm, đây là mặt của cô sao?"

"Ừ, a, anh đang sờ ở đâu đó!" Cô phản xạ khua tay múa chân, trong nháy mắt nghe được một tiếng kêu đau truyền đến.

Thật lâu, bên trong phòng hoàn toàn không có động tĩnh, một phát người đàn ông bị đập trúng sống mũi, đau đến không nói nên lời.

Cô có chút lo lắng hỏi: "Này, anh làm sao vậy?" Mới vừa rồi giống như đá phải anh, anh không phải vô dụng như vậy bất tỉnh rồi chứ?

"Cô Chu, cô có thói quen sử dụng bạo lực sao?" Một lát sau, giọng nói Cam Nhĩ Thụy vang lên.

"Mới, mới không có, thật sự xin lỗi..., mới vừa rồi là bởi vì anh đột nhiên sờ tới ngực của tôi, tôi mới có phản xạ tự vệ."

Anh thở dài một hơi: "Tôi không có thói quen làm trong bóng tối, mở ngọn đèn nhỏ được không?" Hoàn toàn không thấy được cô, anh không biết nên bắt đầu từ đâu.

"..... Được rồi." Cô miễn cưỡng trả lời.

Một ngọn đèn nhỏ đầu giường được thắp sáng.

Ánh sáng chiếu vào trong mắt, lúc này Cam Nhĩ Thụy mới thấy rõ người trên giường, cô bao quanh mình một chiếc chăn mỏng, sợ hãi nhìn anh, bộ dạng một cô nhóc bị chà đạp đáng thương.

"Nếu như hôm nay cô chưa có chuẩn bị tốt, thì hôm khác vậy." Đối mặt với cô như thế này, anh thấy thật sự khó khăn để có thể "làm tình".

Cô vội vàng lên tiếng: "Không, tôi có thể," quần áo cũng cởi rồi, còn phải chờ ngày nào? Phải chết thì chết sớm một chút, cô tuyệt đối không muốn kéo dài tới lần sau: "Anh đến đây, tôi không có vấn đề gì."

"Cô chắc chắn?"

"Dĩ nhiên, chẳng qua là làm tình mà thôi, tôi không phải không có kinh nghiệm, có gì phải sợ, bắt đầu nhanh lên một chút đi!" Cô cậ mạnh nói.

Nhìn vẻ mặt cô vừa bướng bỉnh vừa yếu đuối làm cho ánh mắt anh thay đổi, trở nên sâu kín, nhìn chăm chăm cô một lát, Cam Nhĩ Thụy nâng cằm của cô lên, bắt ngờ hôn cô.

"Ừm!" Cô giật mình, tiếng tim đập thật mạnh, ánh mắt kinh ngạc nhìn hai mắt anh.

"Nhắm mắt lại." Anh dùng giọng nói nhẹ nhàng dụ dỗ.

Cô nghe lời khép mắt lại, cảm thấy đầu lưỡi của anh trượt vào trong miệng cô, triền miên cuốn hút đầu lưỡi cô.

Anh nghiêng cơ thể cô xuống, nhẹ nhàng áp cơ thể xuống người cô, tay của anh vuốt ve chậm rãi xoa nhẹ vành tai cô.

Giống như có một luồng điện chạy qua toàn thân, cơ thể cô khẽ run lên, sau đó thì phát hiện cánh môi anh dờ về phía cổ của

cô, một đường trượt xuống xương quai xanh, cuối cùng dừng ở trước ngực cô.

Môi anh nóng ẩm mút ngực trái của cô, một tay kia cũng không có nhàn rỗi, lúc nhẹ lúc mạnh, lúc nhanh lúc chậm xoa nắn ngực phải của cô, cô cảm thấy toàn thân giống như sốt cao phát ra lửa, một cảm giác run rẩy từ sống lưng truyền tới toàn thân, đầu óc cô trống rỗng không suy nghĩ được gì.

Cam Nhĩ Thụy lần lượt vuốt ve trước ngực của cô rồi vân vê viên ngọc tròn, tay thon dài tiếp tục vuốt ve xuống dưới, đến bắp đùi của cô, dò xét bụi hoa bí ẩn của cô.

Bên tai nghe cô phát ra tiếng rên rỉ thở gấp mê người, đột nhiên cơ thể anh cũng thật căng.

"Không cần sờ nơi đó." Cô thở dốc vùng vẫy, lại phát hiện tay chân mình không có chút sức lực, giống như biến thành một vũng nước.

Anh hôn lên miệng của cô, che lại kháng nghị của cô, sau khi ngón tay thăm dò nhận thấy cơ thể cô đã hoàn toàn chuẩn bị xong có thể tiếp nhận anh, anh nâng eo cô lên thẳng tiến vào.

"A, đau quá! Anh làm cái gì đó? Đau chết mất, dừng lại, dừng lại, dừng lại nhanh lên!" Cô kích động đánh anh, muốn anh lập tức dừng lại.

Anh lại không dám động, khẽ nguyên rửa. "Đáng chết, không phải là lần đầu tiên chứ?"

"Anh cần gì quan tâm tôi có phải lần đầu không ? Anh làm tôi đau, còn không mau ra ngoài !"

"Trời ơi!" Cam Nhĩ Thụy giận đến nghiến răng. Đau cũng rút ra khỏi vỏ rồi, lại muốn anh nửa đường thu hồi, cô có biết cái này sẽ làm cho đàn ông nổi điên không!

Thật là đau, trong mắt cũng dâng lên một tầng nước mờ, bị đau muốn đẩy anh ra, lên giọng trách mắng: "Anh ra ngoài nhanh lên một chút!"

Cam Nhĩ Thụy thở hắt hắt, sớm biết cô là lần đầu tiên, anh tuyệt đối sẽ không muốn cô sinh con giúp anh, thật sự là anh trúng tà mà, con gái nhiều như vậy có thể chọn lựa vì sao lại cố tình tìm tới cô?

Sau khi lui ra ngoài, anh thở gấp hắt hắt, căng mí mắt đi về phía phòng tắm.

Anh đang tức giận sao? Nhưng ai bảo anh làm cô đau như vậy chứ, cô nghe nói lần đầu tiên đều sẽ đau, nhưng cô không ngờ sẽ đau như vậy!

Cô núu lấy chẵn mỏng thấp thỏm chờ cả ngày, Cam Nhĩ Thụy mới từ phòng tắm đi ra.

Thấy cô vẫn còn nằm ở trên giường, vẻ mặt anh không vui trờng mắt liếc nhìn cô: “Mặc quần áo xong, cô có thể đi về.”

"Tôi có thể đi về?" Cô vui mừng hỏi, sau đó chợt nghĩ tới một chuyện: "Chúng ta mới vừa rồi như vậy sẽ mang thai sao?"

"Không biết, tôi cũng không xuất tinh, làm sao cô có thể mang thai." Cô gái này không phải ngay cả thường thức cái đó cũng không biết chứ.

"Đúng, đúng vậy?"

Lau mặt, lúc này Cam Nhĩ Thụy mới phát hiện sai lầm nghiêm trọng nhất của mình, cũng không phải lên giường là có thể lập tức mang thai, vậy còn phải xem thời kỳ rụng trứng của cô nữa, nếu không thì, coi như hai người làm cả buổi tối, cô cũng không thể mang thai.

Sao anh lại quên mất điểm trọng yếu như vậy chứ, chuyện này thực sự không giống tác phong của anh chút nào.

"Thôi, giao dịch của chúng ta tới đây hủy bỏ thôi."

"Anh muốn hủy bỏ giao dịch? Không thể!"

"Cô hoàn toàn chưa có kinh nghiệm, hay là thôi đi." Anh lần nữa cảm thấy ngày đó mình giống như trúng tà, mới có thể nghĩ ra cái chủ ý cùi bắp đó, muốn cô sinh con giúp anh.

"Không không không," tiền đặt cọc ứng trước của anh cô đã xài hết một phần rồi, không có cách nào trả lại cho anh, hơn nữa cô rất cần khoản tiền kia, cho nên bất luận như thế nào cũng không thể để anh hủy bỏ giao dịch này: "Tôi có thể, không tin tôi lập tức chứng minh cho anh xem." Dứt lời, cô không nói lời nào xốc hết chần quẩn quanh người lên, đi về phía anh, hai chân quẩn lên hông anh.

"Cô muốn làm gì?"

"Làm tình." Cô cởi chiếc áo choàng tắm anh đang mặc trên người xuống, kéo anh đến trên giường, đẩy anh ngã xuống, bò đến trên người anh, bắt chước những hình ảnh kích tình từng thấy trong phim ảnh, cơ thể mềm mại cọ xát trên người của anh.

A, chết tiệt, thật vất vả mới dập tắt ham muốn lại bị cô đốt lên.

Cam Nghi Thuy nghiêng rặng, hung hăng trừng mắt nhìn cô:
"Cô thật sự muốn?"

"Dĩ nhiên." Cô học các tình tiết trong phim ảnh, đưa đầu lưỡi ra trêu đùa, liếm ở cổ anh rồi đến yết hầu cùng ngực của anh.

Anh than nhẹ một tiếng: "Tôi cho cô năm giây suy nghĩ lại."

"Không cần đâu, đến đây đi." Càng kích thích hơn khi cô cắn cái núm màu đỏ trên ngực anh.

Dục vọng hoàn toàn bị cô trêu chọc, cho dù lúc này cô muốn dừng lại, anh cũng sẽ không cho phép.

"Cô sẽ không hối hận?"

"Tôi sẽ không hối hận." Nếu lùi bước lúc này, cô mới hối hận.

"Báo cáo Bá tước Vampire, đây là đội Đại Hùng, có tin tức hồi báo."

"Mời đội Đại Hùng nói." Giọng nói dịu dàng khẽ mở.

"Đại Thiếu Gia đã xem xét được một mục tiêu, bắt đầu tiến hành kế hoạch phối giống."

"Có thật không? Lập tức mang tài liệu về mục tiêu đó truyền đến cho ta."

"Vâng."

"Đội Đại Hùng, các người làm rất tốt, có bất kỳ tiến triển nào, lập tức báo cáo cho ta."

"Tuân lệnh."

Hết chương 3!

Chương 4.1

Edit: Lavender - Blue

"Cầm đi."

Nhận lấy túi giấy Cam Nhĩ Thụy đưa, Chu Chiếu Hi không hiểu hỏi: "Đây là cái gì?"

Cô mở túi giấy ra, phát hiện bên trong là một gì đó rất giống nhiệt kế, chỉ khác là nó khắc độ chính xác hơn.

"Nhiệt kế cơ bản, sau này mỗi sáng trước khi rời giường cô dùng cái này kiểm tra rồi ghi chép lại nhiệt độ cơ thể của mình lại."

"Tại sao phải đo nhiệt độ?" Vẻ mặt cô nghi ngờ hỏi. Quái lạ, thân thể cô rất tốt, lại không phát sốt, vì sao mỗi ngày phải đo nhiệt độ?

"Tôi muốn biết thời kỳ rụng trứng của cô, nếu không đến lúc đó làm cũng như không làm." Anh làm việc nhất định coi trọng hiệu suất, ngày hôm qua nhất thời sơ suất, quên mất cái vấn đề này.

Chu Chiếu Hi kinh ngạc nhìn anh chăm chăm: "Ý của anh là không phải nói ngày hôm qua chúng ta làm không công chứ?"

Thấy vẻ mặt cô kinh ngạc, đôi mắt đen của Cam Nhĩ Thụy thoáng cười, chậm rãi mở miệng.

"Ngày hôm qua tôi là do tôi sơ suất, nhưng quả nhiên cô cũng không biết rõ chuyện này, tôi khuyên cô nên tìm hiểu một số thông tin thì tốt hơn."

(Tìm hiểu của Lavender – Blue: Khi bạn rụng trứng, thay đổi nội tiết tố kích thích nhiệt độ cơ bản tăng nhẹ và kéo dài cho đến hết giai đoạn rụng rụng. Nếu bạn phát hiện thấy nhiệt độ cơ bản của cơ thể tăng lên từ 0,3 - 0,5 độ C so với trước khi rụng trứng thì thời kỳ đó chính là thời kỳ rụng trứng trong thời gian khoảng 5 ngày (trước khi nhiệt độ tăng 24 tiếng và sau khi nhiệt độ bắt đầu tăng đột biến khoảng 4 ngày), nếu bạn muốn thụ thai thì đây chính là thời điểm thích hợp để bạn thụ thai.)

Ra khỏi phòng làm việc của anh, trở lại chỗ ngồi, cô lập tức lên mạng tìm hiểu một chút tư liệu về nhiệt độ cơ bản, thế mới biết trong một tháng chỉ có vài ngày ở thời kỳ rụng trứng làm chuyện ân ái, mới có thể thụ thai, mà nhiệt độ cơ thể, có thể giúp mình biết rõ thời gian nào là thời kỳ rụng trứng.

Nhìn chăm chăm thông tin hiển thị trên màn hình, cô gõ đầu mình một cái. Trời ạ, cô đây đúng là ngu ngốc mà? Cái gì cũng

không rõ, ngày hôm qua lại chạy qua nhà anh, lên giường với anh!

Cô lại có thể ngây thơ nghĩ lên giường là có thể mang thai?

Trước kia không phải là không có người theo đuổi cô, nhưng trước đây cô đều bận rộn đi làm kiếm tiền trang trải sinh hoạt phí cùng học phí, hoàn toàn không có thời gian nói chuyện yêu đương vô ích, cho nên đối với chuyện nam nữ không hiểu rõ lắm.

Bây giờ cô mới biết, thì ra là muốn mang thai phải đợi đến thời kỳ rụng trứng quan hệ mới có thể mang thai, nếu như ở thời kỳ an toàn, thì tinh trùng của anh hoàn toàn không thể tìm thấy trứng của mình, làm sao thụ thai được?

Thời gian này bận rộn công việc, chăm sóc mẹ và trấn an tâm tình của bà, cô cũng chưa từng nghiêm túc nghĩ tới, ý nghĩa của việc giúp Cam Nhĩ Thụy sinh con đại biểu cho cái gì.

Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, một khi đứa trẻ ra đời, chuyện Cam Nhĩ Thụy là cha đứa bé là chuyện đương nhiên, nhưng mẹ của đứa bé.....Là cô, cô là mẹ của đứa bé!

Vì chậm rãi giác ngộ ra cái này, cô khiếp sợ ngậm chặt miệng. A, cô là đứa ngu ngốc, bây giờ mới nghĩ đến chuyện này, trời ạ! Làm sao cô có thể ngu ngốc đến như vậy chứ!

Cam Nhĩ Thụy chỉ mười triệu muốn cô giúp anh sinh đứa bé, sau khi đứa bé sinh ra, dĩ nhiên là anh có tất cả, mẹ ruột của đứa bé là cô thì nên làm cái gì bây giờ?

Còn nữa, nếu như mẹ biết chuyện cô chưa có chồng mà sinh con, nhất định sẽ tức điên mất? Chuyện này từ đầu tới cuối cô cũng không nói với bà, nếu mang thai, giai đoạn đầu còn có thể giấu được, nhưng sau này bụng to dần lên thì làm sao?

Cô là đầu heo, vậy mà căn bản chưa từng nghĩ qua những vấn đề này!

"Ngu ngốc đàn độn, Chu Chiêu Hi, mày ngu hết biết, vậy mà bị tiền che mắt lý trí, làm ra loại chuyện hoang đường này, làm sao bây giờ? Nếu mẹ mà biết? Nhất định sẽ rất tức giận!"

Dương Mỹ Dục đứng dậy lấy tài liệu, thấy cô gõ mạnh lên trên đầu của mình, quan tâm đi qua hỏi: "Chiêu Hi, cậu làm sao vậy, đau đầu sao?"

"Không....." Cô ngẩng đầu lên nhìn Dương Mỹ Dục, bộ dạng thì cứ như muốn nói lại thôi. Không được, chuyện này tạm thời vẫn không thể cho người thứ ba biết.

"Thời gian này cậu chăm sóc cho mẹ nhất định là mệt muốn chết rồi," Dương Mỹ Dục có chút đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô: "Mẹ cậu đã tốt hơn chút nào chưa?"

"Ừ, vết thương đã hồi phục rất nhiều, tháng sau có thể lắp chân giả rồi, chỉ là tâm trạng của bà vẫn rất chán nản."

"Đây là điều khó tránh khỏi, một người bình thường, đột nhiên bị mất một chân, không có cách nào đi lại bình thường, cho dù là ai cũng không chấp nhận được, cậu phải cố gắng an ủi bác, tớ nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đúng rồi, Chiêu Hi, tớ quên hỏi cậu....Cậu đi làm, có người chăm sóc bác gái không?" Cô biết Chiêu Hi cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cũng không có người thân khác.

"Tớ có thuê một người y tá chăm sóc bà."

"Tiền mẹ của cậu thay chân giả và tiền thuê người cộng lại tốn kém không ít? Nếu cần, Chiêu Hi, tớ có gửi một ít ở ngân hàng có thể cho cậu mượn." Dương Mỹ Dục hiểu tình hình kinh tế của cô cũng không quá tốt. Tiền lương của Chiêu Hi mặc dù cũng không thấp, nhưng cha cô để lại không ít khoản nợ, mẹ cô lại bị bệnh tiểu đường nhiều năm, tiền cô kiếm được từng kỳ trả cho các khoản nợ ở bên ngoài, còn phải mang gánh nặng thuốc men cho mẹ, thật sự không còn gì cả rồi.

Chu Chiêu Hi cảm kích trong nháy mắt nhìn cô: "Không cần, cảm ơn cậu, trên tay tớ còn có chút tiền." Trước đó Cam Nhĩ Thụy có tạm chi cho cô năm triệu, cô còn có thể ứng phó với những khoản chi tiêu kia.

Vì chi phí sau này, xem ra cô chỉ có thể kiên trì giúp Cam Nhĩ Thụy sinh con, chờ sau khi mang thai, sẽ từ từ giải thích với mẹ.

Nghe chuông reo, Dương Mỹ Dục nhắc nhở cô: "Chiều Hi, có phải là điện thoại của cậu reo không?"

"A, đúng." Lấy điện thoại di động ra, nhìn số phía trên một cái, cô lại chán ghét nhăn mày, tính không nhận điện thoại.

"Làm sao không nhận?"

Cô nhú mày lắc tay: "Tôi không muốn nhận cuộc điện thoại này."

Thấy nét mặt cô chán ghét, Dương Mỹ Dục thử hỏi: "Có phải..... Người kia gọi tới?" Trước kia cô luôn tin rằng trên thế giới không ai tốt như cha mẹ, như sau khi cô nghe qua hành động của cha ruột Chiều Hi, cảm thấy những lời này còn phải xem lại.

Ông ta không chỉ lấy đi toàn bộ tài sản trong nhà, ác liệt hơn chính là để lại một đống các khoản nợ cho hai mẹ con cô gánh, thậm chí ông bà ngoại của Chiều Hi cũng bởi vì tức giận chuyện này mà đổ bệnh, không bao lâu sau thì hai người lần lượt qua đời.

Nhưng lão già gian ác đó, sau này lại không biết xấu hổ quay trở lại yêu cầu Chiều Hi mỗi tháng chu cấp cho ông ta ba chục

ngàn đồng tiền phí sinh hoạt, cõi đời này sao có thể có người đàn ông vô liêm sỉ như vậy chứ!

"Ừ, gần đây ông ta vẫn gọi tới, uy hiếp tớ nếu không đồng ý yêu cầu của ông ta, sẽ kiện tớ, phiền chết được."

"Ông ta thật là quá đáng, mẹ cậu có biết chuyện này không vậy?"

"Vẫn không biết, tớ không muốn nói cho bà biết, tránh chọc giận bà."

"Nhưng nếu như ông ta thật sự đi kiện cậu thì phải làm gì?"

"Vậy thì đi kiện đi, tớ mới không sợ, tớ không tin đến lúc đó, sau khi nghe tớ nói rõ, quan tòa sẽ xử ông ta thắng."

"Hiện tại ông ta có thua, nhưng với pháp luật ông ta là cha của cậu, cho dù quan tòa thông cảm, khả năng vẫn là phán quyết theo pháp luật."

Chu Chiếu Hi bất đắc dĩ thở dài: "Đến lúc đó rồi hãy nói."

Hiện tại chuyện của mẹ và Cam Nhĩ Thụy đã làm cô quá phiền lòng rồi, trước mắt chuyện còn chưa có xảy ra không nên phiền

não.

Hai giờ chiều, Chu Chiếu Hi ôm một xấp tài liệu đi vào phòng họp.

Chủ tịch Cam Nhĩ Thụy, Tổng giám đốc Giang Dật Bình cùng với quản lý phòng khai thác gì đó toàn bộ bọn họ đều đã ngồi ở bên trong, có hai vị khác là anh em nhà họ Trần, nét mặt hai người giống nhau, đều bụng bia to tướng, tóc mỏng thưa trên đầu.

Sau khi quan sát bọn họ một chút, cô vội vàng mang tài liệu trên tay chia cho mọi người, sau đó ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Cam Nhĩ Thụy và anh em họ Trần.

"Trần tiên sinh, các vị xem trước những tài liệu trên bàn một chút." Giang Dật Bình nói với anh em họ Trần.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng họp chỉ có tiếng lật mở tài liệu, sau một lát, Giang Dật Bình lại lên tiếng lần nữa.

"Xem xong những tài liệu này, tin tưởng hai vị Trần tiên sinh có thể phát hiện, giá chúng tôi đưa ra cho các vị là giá ưu đãi nhất rồi, tôi nghĩ, sẽ không có công ty xây dựng nào khác có thể có điều kiện khai thác tốt hơn chúng tôi."

"Tài liệu là các vị chuẩn bị, thành thật mà nói chúng tôi rất khó biết là thật hay giả." Một vị họ Trần không cho là đúng lên tiếng.

"Nếu như các vị có thắc mắc gì, chúng tôi có thể lập tức kết nối mạng internet cho các vị kiểm chứng, xưa nay danh tiếng công ty xây dựng Đạo Dương chúng tôi trong giới kiến trúc rất tốt, tuyệt đối sẽ không làm ra số liệu giả lừa gạt hai vị."

"Thế này, ngài Bắc không biết dùng máy vi tính! Tóm lại, chỉ cần các vị nâng thêm hai phần trăm nữa là có thể được đóng dấu, như thế nào?" Trần Bách Nhân nhai trầu hô giá.

"Trần tiên sinh, chúng tôi đã đưa ra giá ưu đãi nhất rồi, nếu không thì thế này đi, để tỏ lòng thành ý, chúng tôi tăng thêm tám triệu."

"Tám triệu? Các vị là đang cho ăn xin sao, ít nhất cũng phải thêm năm trăm ngàn." Trần Trung Nhân bắt mẫn lên tiếng.

Hai bên mở rộng mua bán so tài mặc cả một hồi, mỗi bên đều liều chết muốn tìm kiếm điều kiện có lợi cho mình, mỗi bên liều mình mãnh liệt mặc cả.

Vốn là Cam Nhĩ Thụy không phải tự mình tham gia hội nghị lần này, nhưng thu mua dự án này đã kéo dài một thời gian, xây

dụng Đạo Dương đối với dự án này đặc biệt xem trọng, cho nên anh mới phải tham gia, mục đích cuối cùng là mặc cả giá cuối cùng của dự án mua đất, tránh kéo dài nữa, nảy sinh chuyện xấu.

Cam Nhĩ Thụy chú ý hai bên nói chuyện, ánh mắt lơ đãng liếc về phía Chu Chiêu Hi, liếc thấy vẻ mặt cô cau mày khó chịu, giống như đang chịu đựng chuyện gì chán ghét.

Phát hiện mắt cô rũ xuống, tay trái dùng sức muốn đẩy cái gì ra, anh duỗi thẳng cổ, nghiêng con mắt nhìn lại, thấy có một bàn tay tiến sát bắp đùi cô, cô đưa tay đẩy ra, cái tay kia vẫn tiếp tục đặt trên chân cô.

"Xin anh tự trọng." Chu Chiêu Hi dè dặt giọng nói cảnh cáo.

Trần Trung Nhân vô lại cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Đừng như vậy mà, diện mạo cô rất xinh đẹp, chờ một chút tôi dẫn cô đi ăn cơm, mua một viên kim cương rất lớn nữa đưa cho cô." Hình như không dám ăn sạch cô, anh ta càng mò không chút kiêng kị.

Trong nháy mắt đôi mắt đen của Cam Nhĩ Thụy dấy lên lửa giận, đang muốn lên tiếng nghiêm khắc khiển trách, chợt nhìn thấy ly cà phê nóng còn tỏa khói trên bàn, anh dè dặt tức giận, không thay đổi sắc mặt bùng ly cà phê lên.

"A, cái XX, bỗng chết người, anh giờ trò quái quỷ gì đó hả!" Trần Trung Nhân bị đau đẩy ghế ra đứng lên, đôi tay liên tục không ngừng lau đi lau lại chỗ cà phê nóng trên đũng quần. Anh ta X, nóng đến muốn lấy mạng anh ta rồi!

"Xin lỗi, tay của tôi không cẩn thận trượt xuống." Cam Nhĩ Thụy thông thả mở miệng, giọng nói lạnh nhạt nghe không có chút áy náy nào.

Giang Dật Bình liếc anh một cái, vội vàng nói: "Bên cạnh có toilet, Trần tiên sinh có thể tới đó lau rửa một chút."

Sau khi anh ta ra khỏi phòng họp, Cam Nhĩ Thụy cũng đứng lên: "Dật Bình, nếu như hai vị Trần tiên sinh đối với bảng giá chúng ta đưa ra cũng không hài lòng, cũng không cần quá miễn cưỡng bọn họ."

Giang Dật Bình sững sốt một chút: "Ý của Chủ tịch là....."

"Nói không chừng bọn họ có thể tìm được người mua tốt hơn, chúng ta không cần làm người khác khó chịu."

Chương 4.2

Edit: Lavender - Blue

"..... Vâng," thật là gặp quý, trước khi hội nghị bắt đầu anh ta nói với mình là bất luận như thế nào hôm nay cũng phải lấy cho được mảnh đất kia, vậy mà bây giờ lại buông ra, đã xảy ra chuyện gì sao? Mới không bao lâu, thế nhưng anh lại có thay đổi ý định.

"Chu trợ lý, cô vẫn còn ở đó ngăn người cái gì, đi thôi."

A? Chu Chiêu Hi ngược mắt không hiểu, cô nheo mắt nhìn Cam Nhĩ Thụy đi tới bên cạnh.

"Còn ngồi đó làm gì? Đi theo tôi."

Vẻ mặt cô hoang mang đứng lên, theo anh đi ra ngoài.

Đi tới phòng làm việc của anh, thấy mắt anh u ám nhìn cô chằm chằm không nói lời nào, cô bị trùng mà không hiểu vì sao, không biết mình phạm phải lỗi gì.

"Chủ tịch tại sao lại đột nhiên rời đi? Trước đó không phải anh đã thông báo, hôm nay nhất định phải mua mảnh đất đó sao?" Vì

thế, cô còn nỗ lực kìm nén cơn giận, nếu không đã đập bay tên đầu heo kia tại đó rồi.

Cô vốn định đợi lát nữa sau khi kết thúc hội nghị, sẽ tìm cơ hội sửa chữa cái bàn tay háo sắc dám quấy rối cô, không ngờ Cam Nhĩ Thụy không cẩn thận hất cà phê nóng lên anh ta, hơn nữa còn rất tốt hất đúng đũng quần của anh ta, thật là quá lợi hại.

"Tôi hỏi cô, tại sao cô lại để mặc cho hắn quấy rối cô?" Trong giọng nói rõ ràng lộ ra một chút oán hận giận dữ.

"A, anh thấy được à?" Cô giật mình hỏi.

"Nếu như mà tôi nói không thấy, cô định để cho hắn tiếp tục sờ như vậy bao lâu?"

Có ý gì, anh sẽ không cho là bị người ta quấy rối như vậy cô rất vui sướng chứ? Chu Chiếu Hi nổi giận trừng mắt với anh.

"Anh còn nói, nếu không phải là bởi vì anh nói hôm nay bất luận như thế nào, nhất định phải lấy được mảnh đất này, sao tôi có thể nhẫn nhịn im lặng không lên tiếng chứ? Không thì tôi đã sớm tung cước đập cho hắn ta một cái."

Tròng mắt đen không vui nhìn cô chằm chằm, giọng điệu lạnh nhạt: "Tôi có nói với cô, nhất thiết phải hy sinh nhan sắc để đàm

phán thành công mảnh đất đó sao?"

"Hả, không có." Hiện tại rốt cuộc anh tức giận cái gì vậy chứ? Người bị quấy rối là cô, cũng không phải là anh, kỳ quái.

Cam Nhĩ Thụy không thể kìm nén được tức giận, nghiêm mặt lên tiếng.

"Chu Chiêu Hi, cô nghe rõ cho tôi, công ty của tôi không cần nữ nhân viên bán sắc đẹp nói chuyện làm ăn, lần sau nếu như gặp lại chuyện như vậy, cô muốn đập đối phương thì cứ làm đi, không cần nhân nhượng vì lợi ích công ty."

Anh thật sự đang tức giận, hơn nữa còn giận không nhẹ. Quái lạ, bị người khác quấy rối, người nên tức giận là cô mới đúng chứ? Xem ra anh vẫn còn đang giận cô.

A, chẳng lẽ ly cà phê vừa rồi.....

"Chủ tịch, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

"Ly cà phê vừa rồi, không phải là anh cố ý hắt hắt ta chứ?"

"Cô thử nói xem?" Anh không trả lời, hỏi ngược lại.

"Tôi làm sao biết được." Có quỷ, tuyệt đối có quỷ! Anh ngồi bên cạnh cô, cô ngồi ở giữa, anh cách tên đầu heo này một đoạn khá xa, cho dù trượt tay đồ ly cà phê, cũng không thể nào hất tới tên đầu heo đó?

Thấy thế nào đều giống là cố ý, chẳng lẽ..... Anh đang giúp cô dạy dỗ tên háo sắc kia?

Thấy cô nhìn anh lộ nụ cười quỷ dị, Cam Nhĩ Thụy không hiểu hỏi: "Cô cười cái gì?"

"Anh nhìn thấy, cố ý giúp tôi chinh anh ta có đúng không?" Chu Chiêu Hi cười tí mắt nói, trong lòng đã trăm phần trăm xác định.

"Tôi đâu có nói như vậy." Bị đôi mắt sáng của cô khẽ liếc qua làm ngực khẽ lay động, Cam Nhĩ Thụy mạnh miệng không muốn thừa nhận là vì cô mới làm việc kia.

Anh không có cách nào nói ra, vừa liếc thấy một bàn tay đang mò mẫm quấy rối cô, anh giận đến thiếu chút nữa muốn cho đối phương một đấm.

"Không sao, cô đi ra ngoài đi, hãy nhớ lời tôi vừa nói, về sau gặp lại chuyện như vậy, cô không cần phải tiếp tục chịu đựng."

Khóe môi Chu Chiếu Hi gợi lên nụ cười sáng lạng, cười khẽ chớp mắt nhìn anh: "Mặc kệ có phải anh cố ý làm như vậy hay không, hành động vừa rồi của anh, tôi cảm thấy anh siêu đẹp trai."

Được cô khen như vậy, lồng ngực của Cam Nhĩ Thụy đập loạn.

Đưa mắt nhìn cô rời khỏi phòng làm việc, anh lầm nhảm nói nhỏ: "Tôi chỉ làm vì tương lai cô là mẹ của con tôi, cho nên mới ra tay dạy dỗ tên quỷ háo sắc đó, tuyệt đối không phải là bởi vì..... Ghen."

Nửa tiếng sau, Giang Dật Bình đi vào tìm anh.

"Nhĩ Thụy, ly cà phê vừa rồi của cậu là có ý gì đây?"

"Không phải tớ đã nói? Tớ không cẩn thận trượt tay!"

“Cậu trượt tay cũng xa thật nha, không có hắt vào Chiếu Hi ngồi ở bên cạnh, ngược lại trượt đến trên người Trần tiên sinh, tớ cảm thấy thế nào cũng là cố ý."

"Tớ cần gì phải làm như vậy?"

"Vừa mới bắt đầu tớ cũng vậy cảm thấy rất buồn bực, rõ ràng đối với mảnh đất đó cậu tuyên bố nhất định phải giành được, tại sao lại làm như vậy? Sau đó tớ mới bừng tỉnh hiểu ra." Giang Dật Bình thần bí nhìn anh, trong mắt lộ ra ý cười.

"Hả?" Cam Nhĩ Thụy nhướn đuôi lông mày, không tin cậu ta thật sự hiểu nguyên nhân tại sao.

"Quản lý Hà nói Trần Trung Nhân là một tên háo sắc, chỉ cần thấy được cô gái có bộ dạng không tệ, sẽ vươn móng vuốt giở trò sàm sỡ người ta, vừa rồi chắc là hắn giở trò với Chiêu Hi đúng không?" Anh hỏi thử, quả nhiên trên mặt Cam Nhĩ Thụy chột lóe lên một chút biểu hiện rất nhỏ, chứng thật phỏng đoán.

Cam Nhĩ Thụy im lặng không trả lời.

Giang Dật Bình thích thú lên tiếng: “Chắc chắc chắc, Nhĩ Thụy, tớ thật sự không ngờ cậu lại có thể vì chuyện nhỏ này mà tình nguyện tổn thất một miếng đất giá trị cao như vậy, đây thật sự là quá bất thường! Cậu hãy thành thật khai báo đi, cậu với Chiêu Hi có gì phải không.....”

Cam Nhĩ Thụy lên tiếng cắt đứt lời của anh: "Cậu nghĩ quá nhiều, bảo vệ nhân viên vốn là trách nhiệm của công ty không phải sao?"

Hai mắt Giang Dật Bình anh chăm chăm: "Thật sao? Nhưng nếu chuyện hôm nay xảy ra với những người khác, cậu cũng sẽ làm như vậy chứ?"

"Tớ cũng sẽ xử trí như vậy." Nhưng có cần hắt cà phê nóng qua hay không, anh cũng không chắc.

Giang Dật Bình không tin lời của anh chút nào: "Chúng ta là bạn bè lâu năm, chuyện như vậy không cần thiết giấu giếm với tớ, nếu như cậu coi trọng Chiêu Hi, tớ rất vui khi các cậu thành đôi, không cần phải xấu hổ như vậy đâu."

"Cậu ở đây nói nhăng nói cuội gì đó, không có chuyện như vậy." Cam Nhĩ Thụy chuyển đề tài: "Hai anh em họ Trần đi chưa?"

"Ừ." Giang Dật Bình đắc ý đưa tài liệu trên tay cho anh: "Chúng ta lấy được mảnh đất kia rồi. Nhìn cậu rời đi, Trần Bách Nhân bị hù sợ, cho là cậu thật sự không có ý định mua đất, cũng không dám kiên trì mặc cả nữa, liền ký cho chúng ta rồi, cho nên nói ly cà phê này của cậu hắt rất tốt."

Nhìn vào văn kiện, ngược lại Cam Nhĩ Thụy không vui mừng như mong muốn, anh sẽ không quên được hôm nay Chiêu Hi vì

anh muốn ký được mảnh đất kia mới chịu đựng nhẫn nhịn tức giận mặc cho người ta cợt nhả.

Thời gian này, mỗi lần nhìn thấy Cam Nhĩ Thụy, Chu Chiêu Hi luôn có cảm giác không thoải mái.

Kiểm tra một số tư liệu, cô xác định lần đầu tiên cô cùng Cam Nhĩ Thụy lên giường là kỳ an toàn của cô, nói cách khác khi đó cô không thể mang thai, cho nên chẳng khác gì làm không công.

Có điều, đáng vui mừng chính là, về sau làm tiếp loại chuyện đó cũng sẽ không đau đớn.

Nghĩ đến cảnh cô trần truồng cùng Cam Nhĩ Thụy làm chuyện thân mật kia ở trên giường, gò má của cô không nhịn được nóng lên, cô còn nhớ rõ thân thể rắn chắc mạnh mẽ của anh ôm lấy thân hình gầy guộc của cô.

Thành thật mà nói, đêm đó trên giường anh vẫn nhẹ nhàng, suy nghĩ đến cảm giác của cô, không ngừng ở bên tai cô dịu dàng dụ dỗ, hôn cô.

Lúc đầu, cô rất sợ hãi, sau khi đau đớn qua đi, cô liền cảm nhận cảm giác vui sướng chưa từng trải qua, người ta nói đó chính

là cao trào?

"Trợ lý Chu, trợ lý Chu!" Thấy cô nâng cằm lên, ánh mắt mông lung không biết đang suy nghĩ gì, thư ký Hồng nhẹ nhàng lắc lắc vai của cô.

"..... Á, có chuyện gì sao?" Cô hoàn hồn, xin lỗi nhìn về phía thư ký Hồng, nghĩ đến mình mới vừa rồi lại nghĩ loại chuyện đó, hai bên gò má liền đỏ ửng.

"Tấm hình này làm phiền cô xem qua sau đó đưa cho Chủ tịch giúp tôi." Thư ký Hồng giao cho cô một xấp hồ sơ.

"Đây là cái gì?"

"Đây là ứng cử viên cho vị trí người phát ngôn của cao ốc Anh Hoa chúng ta, Tổng giám đốc mời trợ lý Chu cùng Chủ tịch xem một chút có ý kiến gì không."

"À, được."

"Trợ lý Chu, cô đang sốt sao? Mặt cô hơi đỏ." Trước khi đi thư ký Hồng đi quan tâm hỏi.

"Không có gì, mới vừa rồi uống trà nóng thôi." Cô cười gượng trả lời. Thấy thư ký Hồng rời đi, cô thở ra một hơi, tập trung tinh thần, mở hồ sơ ra, xác nhận hình bên trong.

Cô huýt sáo: "Lại có thể mời được Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn, thật không đơn giản." Tiểu Tử Nam là minh tinh nổi tiếng nhất hiện nay, người muốn mời anh ta làm người phát ngôn quảng cáo nghe nói nhiều đến nhận không hết, anh ta là nghệ sĩ rất được yêu thích, cũng không tùy tiện nhận chụp hình làm quảng cáo hay làm người phát ngôn.

Cô nhìn kỹ tấm hình kia, diện mạo Tiểu Tử Nam đẹp trai, mang phong cách trung tính thần bí, cô nhíu ấn đường, chợt có cảm giác nhìn rất quen.

Giống như người nào..... A, là Cam Nhĩ Thụy, cặp mắt xếch kia có mấy phần giống Cam Nhĩ Thụy.

Cô đưa tay che kín nửa dưới gương mặt, chỉ nhìn một phần nửa gương mặt, quả thật là rất giống.

Nhìn chằm chằm cặp mắt xếch kia, Chu Chiêu Hi không nhận được nghĩ đến đêm hôm đó đôi mắt Cam Nhĩ Thụy ngập tràn lửa dục.

"Cô Chu, cô xem bảng kế hoạch này, sau đó đề xuất quan điểm của cô."

Giọng nói bất thành linh vang lên làm cô sợ hết hồn, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh.

"Ồ." Nhận lấy bảng kế hoạch đưa tới, cả khuôn mặt của cô chợt đỏ lên. Đáng chết, rốt cuộc cô vừa mới suy nghĩ lung tung cái gì vậy?

Phát hiện mặt của cô đỏ ửng khả nghi, Cam Nhĩ Thụy nghiêng mắt nhìn thấy tấm hình kia trên bàn của cô: "Đây là cái gì?"

"Đây là ứng cử viên cho vị trí người phát ngôn cao ốc Anh Hoa của chúng ta, thư ký Hồng vừa rồi mới đưa tới, muốn mời anh xem qua." Cô đưa hình cho anh.

Cam Nhĩ Thụy nhận lấy hình, ánh mắt nhìn chăm chú.

<http://diendanlequydon.com>

"Hiện tại Tiểu Tử Nam rất nổi tiếng, không chỉ con gái, ngay cả con trai cũng rất mê anh ấy, dự án cao ốc Anh Hoa này có thể mời được anh ấy làm người phát ngôn, nhất định tiêu thụ sẽ rất mạnh." Nghiêng mắt về phía tấm hình kia nhìn một cái, Chu Chiêu Hi phát hiện hai người có đôi mắt xéch thật càng nhìn càng giống nhau.

"Cô cũng rất mê anh ta?"

"Đúng, tôi xem qua mấy bộ phim anh ấy đóng vai chính, anh ấy không chỉ đẹp trai, khả năng diễn xuất không thể chê vào đâu được, hơn nữa anh ấy lại đặc biệt kén chọn hợp đồng, kịch bản không tốt tuyệt đối không nhận, cho nên phim anh ấy đóng đều rất hay." Cô khen anh ta không ngớt lời.

Nghe cô tán thưởng người đàn ông khác như vậy, đôi mắt Cam Nhĩ Thụy thoáng qua một chút khó chịu, đột nhiên nói sang chuyện khác: "Cô có đo nhiệt độ cơ thể liên tục không đó?"

"Có." Chu Chiêu Hi trừng mắt nhìn anh. Làm sao lại hỏi chuyện này ở bên ngoài, chẳng may bị đồng nghiệp khác nghe được thì làm sao.

Anh không có nói gì nữa, xoay người đi vào phòng làm việc của mình, không chút do dự ném hình trên tay vào trong thùng rác.

"Cậu nói Tiểu Tử Nam không thích hợp, xin cậu cho tớ một lý do."

"Dự án phát triển cao ốc Anh Hoa này, đối tượng tiêu thụ chủ yếu là giai cấp trung lưu, khí chất của anh ta không phù hợp, loè

loẹt, dáng vẻ lưu manh, sẽ làm cho người khác tưởng đây là nhà giá rẻ, ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ."

Giang Dật Bình không dám tin trùng to mắt: "Oh my God, Tiểu Tử Nam loè loẹt chỗ nào, dáng vẻ lưu manh sao? Cái người này, cậu phê bình kiểu đó nếu để cho người hâm mộ của anh ta nghe được, bảo đảm bị fan của anh ta chặn tại cửa đánh chết."

Cam Nhĩ Thụy không hề bị lay động nói: "Tóm lại, cậu tuyên chọn người khác đi."

Giang Dật Bình hoài nghi nhìn anh: "Tại sao cậu không hài lòng anh ta? Người nào gặp qua anh ta cũng đều nói anh ta có một phong cách thần bí, cậu lại nói anh ta kém như vậy, chẳng lẽ anh ta đã đắc tội cậu sao?"

"Tớ cũng không biết anh ta, anh ta làm sao có thể đắc tội với tớ? Theo ánh mắt của tớ mà nói, tớ cho là anh ta không thích hợp làm người phát ngôn cho cao ốc Anh Hoa."

Giang Dật Bình không thể chấp nhận lý do này của anh.

"Tiểu Tử Nam không tùy tiện nhận quảng cáo, cậu có biết không! Cho tới bây giờ, muốn anh ta làm người phát ngôn tiêu thụ sản phẩm tỷ lệ đưa ra ít nhất cũng hai mươi phần trăm trở lên, tớ vận dụng không ít mối quan hệ mới mời được anh ta tới làm người phát ngôn dự án này, bây giờ cậu lại nói cậu muốn tớ buông tay

ứng viên có chất lượng tốt như vậy? Tớ không thể nào tìm lại được người thích hợp hơn anh ta."

Cam Nhĩ Thụy không có ý định thay đổi quyết định.

"Đó là bởi vì cậu không tìm kỹ lưỡng, tớ không tin không có ứng viên nào thích hợp hơn anh ta."

"Nhĩ Thụy, trước kia cậu không như vậy, không vô duyên vô cớ phản đối, lần này tớ không thể không nói, thật là không thể hiểu được cậu! Cậu rút cuộc tại sao lại phản đối anh ta? Vui lòng cho tớ một lý do có thể thuyết phục."

"Tớ đã nói rồi, phong cách của anh ta không thích hợp, cậu nên tìm ứng viên khác."

"Anh ta là người trong ngàn người tài tớ mới tuyển ra một người tốt nhất làm người phát ngôn, tớ không có cách tìm người khác nữa, trừ khi....." Giang Dật Bình bật thốt lên: "Cậu tự mình làm người phát ngôn!"

Thành thật mà nói, lúc vừa mới tiếp xúc Tiểu Tử Nam thì anh phát hiện phong cách của anh ta và Nhĩ Thụy rất giống, hai người đều có một đôi mắt xếch, tướng mạo đẹp trai, tản ra phong cách thần bí quý tộc.

Nếu như không tìm Tiểu tử Nam, Nhĩ Thụy chính là người thích hợp nhất được chọn làm người phát ngôn, nhưng thiếu gia nhà anh tuyệt đối sẽ không đồng ý.

"Muốn tớ làm người phát ngôn? Được rồi, nếu như cậu cảm thấy tớ là người thích hợp."

Nghe vậy, Giang Dật Bình giật mình há to miệng: "Cậu đồng ý?"

"Ừ, nếu như cần."

"Hôm nay cậu uống nhầm thuốc phải không?" Giang Dật Bình nghi ngờ quan sát vẻ mặt của anh, muốn xác định giờ phút này tinh thần của anh còn tỉnh táo.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Dật Bình, Cam Nhĩ Thụy nhướn mày cười: "Tớ khẳng định 100% mình bình thường."

"Được, cậu tuyệt đối không được nuốt lời, xác định cậu là người phát ngôn của cao ốc Anh Hoa rồi."

"Ừ, xác định thời gian cụ thể rồi thông báo tiếp cho tớ."

"OK, tớ sẽ nói thư ký làm một bản hợp đồng chính thức đưa cho cậu ký." Giống như sợ anh đổi ý, Giang Dật Bình lập tức rời đi.

Ha ha ha, xem ra dự án cao ốc Anh Hoa này muốn không phát triển tiêu thụ mạnh cũng không được! Ngẫm lại xem, đường đường là chủ tịch "Tập Đoàn Xây Dựng Đạo Hùng" Cam đại thiếu gia lại tự mình làm người phát ngôn giới thiệu sản phẩm, đề tài này nhất định sẽ khiến cho dư luận xôn xao, đến lúc đó không lo không thu hút được người đến xem phòng, hiệu quả tuyệt đối so với Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn còn tốt hơn.

Giang Dật Bình vừa đi ra ngoài, Cam Nhĩ Thụy liền thấy hối hận. Anh nhất hình ném vào trong thùng rác lên, phát hiện Tiểu Tử Nam không hề tệ giống như lúc trước mình nghĩ, sau khi bình tâm suy nghĩ, anh thừa nhận hình tượng của anh ta quả thật rất thích hợp làm người phát ngôn quảng cáo.

Anh thật sự là uống nhầm thuốc, thế nhưng lại bác bỏ người phát ngôn Dật Bình chọn, còn hứa hẹn tự mình ra sân!

Gần đây vì sao anh thường xuyên cảm thấy bất ổn? Không giống tính chặt chẽ cẩn thận của anh chút nào.

Anh không nên phạm loại sai lầm này.

Hết chương 4!

Chương 5

Edit: Lavender - Blue

Trước khi tan việc, Chu Chiêu Hi hơi đắn đo một lát cầm điện thoại lên.

"Alo?"

Nghe trong loa vang lên giọng nam, cô đè thấp âm lượng nói: "Là tôi, mấy ngày nay có thể là tới kỳ rụng trứng của tôi." Sáng nay đo nhiệt độ cơ thể, cô phát hiện nhiệt độ cao hơn mức bình thường, điều này chứng tỏ hai đến bốn ngày tới là thời kỳ thụ thai tốt nhất.

"Thật xin lỗi, cô nói cái gì tôi nghe không rõ." Bên cạnh âm thanh có chút ồn ào, làm Cam Nhĩ Thụy nghe không rõ lời của cô.

Cô lại lặp lại một lần nữa: "Mấy ngày này có thể là thời kỳ rụng trứng của tôi."

"Cô nói lại lần nữa, đứng hàng cái gì?"

Hơ, anh ta bị lảng tai sao. Cô không nhịn được gầm nhẹ: "Thời kỳ rụng trứng á! Anh rốt cuộc có làm hay không? Không làm thì

một chút tan việc tôi liền về thẳng nhà."

"Thời kỳ rụng trứng, thời kỳ rụng trứng cái gì?" Chốc lát sau, Cam Nhĩ Thụy mới hiểu ý: "Cô nói là, hôm nay cô bắt đầu vào thời kỳ rụng trứng?"

"Đúng rồi, như thế nào, có muốn làm hay không?" Lời vừa ra khỏi miệng, cô không nhịn được cắn môi buồn cười. Nói như vậy giống như người phụ nữ chưa thỏa mãn dục vọng, đang ép buộc đàn ông vậy.

"Đương nhiên là muốn làm, tám giờ gặp nhau ở nhà của tôi."

Kết thúc cuộc trò chuyện, Cam Nhĩ Thụy cất điện thoại di động, phát hiện hai người em không dám tin dùng ánh mắt nguýt nhìn anh.

"Hai người các cậu làm gì nhìn anh như vậy?"

"Anh cả, mới vừa rồi anh nói chuyện với phụ nữ?" Cam Nhĩ Khiêm thử hỏi.

"Ừ." Cam Nhĩ Thụy cầm lên gậy bi da lên, nhắm ngay một quả bi da màu đỏ đánh một cái, thành công vào lỗ,

Bởi vì ba anh em trước mắt đều không ở nhà lớn nhà họ Cam, cho nên mỗi tháng bọn họ đều hẹn gặp nhau ở Câu lạc bộ này, đánh bi da, tâm sự một chút về tình hình gần đây.

Cam Nhĩ Toàn tiếp lời hỏi: "Mới vừa rồi anh nói thời kỳ rụng trứng là chuyện gì xảy ra vậy?" Không biết bọn họ có phải nghe lầm hay không?

Cam Nhĩ Thụy nhàn nhạt đáp lời: "Em không biết phụ nữ vào thời kỳ rụng trứng mới có thể thụ thai sao?"

Cậu hai, cậu ba nhà họ Cam giật mình cùng nhau trở mắt nhìn anh.

"Anh cả, anh..... Không phải là muốn cùng phụ nữ sinh con chứ?" Từ lúc nghe anh cả nói tới, đại khái là ý này đi.

Cam Nhĩ Thụy không có ý định lừa gạt hai người em: "Không sai, lời mẹ nói hôm đó các em không phải đều đã nghe hết rồi sao?"

"Anh muốn làm theo ý của mẹ sao?" Cam Nhĩ Toàn quái lạ hỏi.

"Anh không muốn về quản lý tổng công ty."

Cậu hai, cậu ba cùng liếc mắt nhìn nhau, Cam Nhĩ Khiêm oán giận: "Anh cả, anh suy nghĩ không chu đáo rồi, chuyện như vậy sao lại có thể không thương lượng trước với chúng em chứ?"

Cam Nhĩ Thụy liếc mắt nhìn hai người em: "Cái này thì có cái gì để thương lượng, ý của mẹ ngày đó đã nói rất rõ rồi, nếu không làm theo ý của bà, cha nhất định sẽ bắt chúng ta về quản lý tổng công ty."

"Ít nhất cũng phải báo cho chúng em một tiếng chứ!" Cam Nhĩ Toàn quay sang nhìn anh hai dò xét. Anh cả tích cực như vậy, xem ra chỉ còn hai người bọn họ không biết sống chết, hồn nhiên không để tâm lời của mẹ nói.

"Không phải bây giờ các em đã biết sao? Nếu như không muốn bị tóm trở về quản lý tổng công ty, sao không đi tìm một người sinh con đi? Dù sao chỉ cần một đứa bé là có thể qua mọi chuyện, có sao không làm?"

"Nói cũng phải," Cam Nhĩ Toàn suy nghĩ một chút gật đầu đồng ý, "huống chi, cũng không phải là chúng ta sinh đứa trẻ, chỉ cần gieo giống là được."

Tại sao cậu út cũng nói như vậy chứ! Không muốn thỏa hiệp dưới sự uy hiếp của mẹ, trong nháy mắt Cam Nhĩ Khiêm nhìn hai người: "Cũng không phải con trai nhu nhược, hai người chịu khuất phục dễ dàng như vậy sao?"

Cam Nhĩ Thụy không chút lay động: "Tính của mẹ già các em cũng biết rồi, nếu như có ý định chống lại lời mẹ đến cùng, anh trên tinh thần sẽ ủng hộ em." Bất quá anh lại thấy không khả quan, sau lưng mẹ có cha làm chỗ dựa vững chắc, ai cũng không thể đấu lại bà!

"Nói cũng phải, chộc giận mẹ kết quả sẽ cực kỳ thâm, để em xem, em cũng phải nhanh chóng tìm một người phụ nữ sinh con thôi. Anh hai, anh cũng không cần kiên trì nữa đâu ạ..., mẹ chỉ muốn chúng ta sinh cháu cho bà, không có bắt buộc chúng ta kết hôn đã là nhân từ lắm rồi." Cam Nhĩ Toàn tốt bụng khuyên anh hai một câu.

Đáng ghét! Nếu là ba anh em bọn họ đồng lòng chống lệnh thì mẹ cũng không thể làm gì bọn họ, nhưng chỉ có một mình mình kiên trì thì.... Không, anh tuyệt đối không muốn về quản lý tổng công ty.

Đâu phải chỉ có lần đầu tiên mới căng thẳng, giờ phút này ngồi ở trong phòng ngủ của anh, Chu Chiêu Hi vẫn cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Nếu hai tháng trước có người nói với cô, cô sẽ ngủ với ông chủ của mình, cô tuyệt đối sẽ giận dữ mắng chửi đối phương nói hưu

nói vượn. Ai ngờ, bởi vì mẹ cô phải nhập viện phẫu thuật cắt bỏ vết thương bị nhiễm trùng, anh đến thăm bệnh, kết quả lại đề cập chuyện giao dịch hoang đường này với cô.

Việc đòi quả thật khó có thể đoán được!

Cam Nhĩ Thụy tắm xong trên người khoác một chiếc áo choàng tắm màu trắng ra ngoài, đi tới giường.

Ánh sáng màu vàng sẫm chiếu trên gương mặt của cô, cùng một bộ áo tắm màu trắng, cô ôm chiếc mền mỏng, trên mặt có chút xấu hổ.

Anh không nhịn được cười khẽ, nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên của hai người toàn thân cô căng thẳng, hiện lên trong ánh mắt anh vẻ xao động thương yêu.

"À, tôi có một chuyện muốn hỏi anh."

"Chuyện gì?"

"Rốt cuộc vì cái gì anh muốn tôi sinh con giúp anh vậy?" Chu Chiêu Hi không hiểu hỏi.

"Tôi nói rồi, là bởi vì thoát nhìn cô rất khỏe mạnh, hơn nữa năng lực làm việc cũng tốt. Theo tôi nghĩ điều kiện của cô và tôi thì đứa bé sinh ra cũng không đến nỗi tệ."

Cô không khỏi cảm thấy có chút nhục chí. Thì ra bởi vì cô không có gen xấu, cho nên mới bị anh chọn trúng, tiến hành gieo giống, lấy giống tốt để phát huy thể hệ sau tốt đẹp.

Cô còn tưởng rằng..... Cho rằng ít nhất anh đối với cô có chút thiện cảm, nên mới chọn cô, mà không chọn người phụ nữ khác.

"Anh có từng nghĩ tới việc, sau khi đứa bé được sinh ra, tôi cũng chính là mẹ của đứa bé."

"Đó là đương nhiên, đứa bé là cô sinh, cô đương nhiên là mẹ của nó."

"Nhưng anh là ba của đứa bé, tôi là mẹ của nó..... Như vậy rất kỳ quái nha."

"Kỳ quái chỗ nào?" Anh không nhìn ra được có chỗ nào không đúng.

"Tôi với anh không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng chúng ta lại là ba mẹ của đứa bé."

"Rốt cuộc tôi không hiểu rõ vấn đề của cô là như thế nào?"
Anh ngồi xuống bên giường, buồn bực nhìn cô.

Chu Chiêu Hi mím mím môi, sắp xếp lại suy nghĩ một chút, mới mở miệng nói tiếp.

"Anh cho tôi mười triệu sinh con cho anh, cho nên sau khi đứa bé được sinh ra anh có tất cả, còn của tôi đâu? Về sau anh phải giải thích thân phận của tôi với đứa bé như thế nào, còn có tương lai ai sẽ chăm sóc nó? "

"Đứa bé là cô sinh, cô chính là mẹ của nó, tôi cũng sẽ nói cho nó biết như vậy. Nếu như cô muốn tới thăm nó, bất cứ khi nào cũng có thể, nếu như cô muốn tự mình chăm sóc nó cũng không thành vấn đề." Anh cũng không có ý định chặt đứt mối quan hệ mẹ con của bọn họ.

"Ồ?" Trong nháy mắt cô kinh ngạc nhìn anh.

"Làm sao vậy?"

"Tôi cho là sau khi sinh đứa bé ra, anh sẽ ngăn cản tôi tiếp cận đứa bé, không cho tôi gặp nó."

Anh không hiểu tại sao cô lại có cái suy nghĩ này: "Tôi sẽ không làm như vậy, nếu sinh được đứa bé, cả đời cô vẫn là mẹ của nó, tôi không có quyền ngăn cản cô gần gũi nó, trừ khi chính cô không muốn."

Nghe anh nói chân thành như vậy, đột nhiên cô có chút cảm động. Nếu là như thế..... Vậy trong quan hệ này không phải bọn họ sẽ trở nên thân mật hơn sao?

Bọn họ có chung một đứa con, đứa bé kia sẽ gọi cô là mẹ, gọi anh là ba, cái này nghe..... Giống như là một cặp vợ chồng.

Ý nghĩ này thoáng qua, Chu Chiêu Hi bỗng dung đỏ mặt, chợt lắc đầu.

Không thể nào, giữa bọn họ không thể nào phát triển thành loại quan hệ đó.

Thấy vẻ mặt của cô bỗng nhiên e lệ, ánh mắt Cam Nhĩ Thụy mềm lòng, duỗi ngón tay vuốt vuốt mái tóc ngắn hơi xoắn của cô, chậm rãi lên tiếng nói.

"Thành thật nói cho cô biết, là do mẹ tôi yêu cầu ba anh em chúng tôi sinh con, nếu trong vòng hai năm không có con như bà mong muốn, nhất định chúng tôi sẽ bị bắt về tổng công ty làm việc."

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Có thể quản lý toàn bộ Tập Đoàn Đạo Hùng, không phải là được quyền quyết định tất cả sách lược quan trọng của Tập đoàn sao, tại sao anh không muốn?" Đây chính là vị trí không ít người mơ ước! Hay ba người các anh vẫn còn quá trẻ nên không muốn làm?

"Sau khi vào làm cũng không cho chúng tôi làm vua, vẫn là mấy ông già ở nhà quản, tôi không muốn nghe mấy lão kia sai bảo, ỷ vào tuổi tác lớn hơn chúng tôi, nói này nói nọ."

Lần đầu tiên nghe anh chủ động nói đến bậc cha chú trong dòng họ, Chu Chiêu Hi cảm thấy rất mới mẻ: "Những vị đó rất nghiêm túc sao?"

"Mấy ông già đó là cuồng công việc, đi theo bên cạnh mỗi người bọn họ, thời gian làm việc mỗi ngày ít nhất mười hai tiếng, mà cả năm không ngừng." Anh rất hài lòng cuộc sống bây giờ, không có chút ý nghĩ nào muốn lao vào chỗ chết, cho nên đánh chết cũng không vào làm trong tổng công ty.

"Cũng bởi vì bọn họ liều chết làm việc như vậy, cho nên mới có thể phát triển cơ nghiệp của Tập đoàn Đạo Hùng như vậy. Ô, chẳng lẽ anh tính vẫn cứ ở lại Xây dựng Đạo Dương sao?" Xây dựng Đạo Dương mặc dù quy mô công ty cũng không nhỏ, nhưng so với Tập đoàn Đạo Hùng, coi như gặp sự phụ rồi.

"Xây dựng Đạo Dương là do tôi sáng lập, tôi muốn nhìn xem nó có thể lớn tới mức nào."

Chu Chiêu Hi suy nghĩ một chút liền hiểu ý của anh: "Bởi vì Tập đoàn Đạo Hùng là do một tay ba anh thành lập, cho nên anh cũng muốn bắt đầu sự nghiệp của mình?" Nếu là trở lại trụ sở Tập đoàn, nơi đó có ba anh nắm quyền lãnh đạo tập đoàn, có thể không gian phát huy không lớn, nhưng ở lại Xây dựng Đạo Dương, anh hoàn toàn có thể dựa vào ý chí, khả năng của mình làm chuyện muốn làm.

"Không sai, so với gìn giữ cái đã có, tôi thích sáng lập hơn." Cơ thể cô hơi nghiêng về phía trước, cổ áo choàng tắm có hơi mở rộng một chút, anh có thể nhìn thấy bộ ngực của cô như ẩn như hiện, đột nhiên anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Hiện tại hình như không phải là lúc nói chuyện này, giờ phút này chuyện hai người phải làm..... Là sinh con thôi.

Nghĩ như vậy, anh không muốn lãng phí thời gian nữa, bắt đầu cởi áo choàng tắm của mình ra.

Thoáng nhìn thấy cơ thể cường tráng của anh lộ ra, gò má Chu Chiêu Hi nóng lên, lúc này mới nhớ tới mục đích chính mình tới đây, nghĩ đến kinh nghiệm lần trước, vẻ mặt của cô có chút sợ hãi, nhú mày.

Thấy thế, Cam Nhĩ Thụy nhỏ giọng nói: "Tôi đảm bảo lần này cô sẽ không cảm thấy đau đớn nữa."

"Có thật không?" Nhìn anh tiến tới gần, hô hấp của cô dồn dập.

"Thật." Cô bị anh đẩy ngã trên giường, đè ở phía dưới, anh chiếm đoạt môi lưỡi của cô, mùi sữa tắm của anh thoảng qua mũi cô tràn đầy khoan khoái.

Cô bị hôn đến choáng váng hoa mắt, suy nghĩ cũng trống rỗng, cơ thể lại từ từ nóng lên.....

Sau khi cuộc mây mưa kích tình chấm dứt, Chu Chiêu Hi mệt mỏi ngủ thiếp đi, nửa đêm tỉnh lại, liếc nhìn đồng hồ, kinh ngạc phát hiện đã hai giờ sáng.

Nguy rồi, cô nói với mẹ đi sẽ về trước mười giờ, bây giờ đã hơn hai giờ còn chưa trở về, mẹ nhất định rất lo lắng.

Cô vội vã đứng dậy, làm Cam Nhĩ Thụy ngủ bên cạnh cô tỉnh ngủ.

"Sao vậy?" Giọng mang theo chút bối rối hỏi.

"Tôi phải đi về."

"Đã trễ thế này, qua đêm ở đây đi, sáng mai hãy về." Ý thức chưa hoàn toàn tỉnh táo, anh kéo cô trở lại ôm vào trong ngực, quyến luyến hôn môi của cô.

Cô bị hôn đến tinh thần rung động, phút chốc đã thất thần.

Môi của anh tiếp tục chuyển qua trước ngực cô, nhẹ nhàng mút nụ hoa của cô, cơ thể cô khẽ run lên, nghĩ muốn đẩy anh ra, lại đẩy không được.

Anh vòng chân cô lên hông, cô giật nảy mình một cái. Không thể nào, anh lại muốn nữa hả?

Cô dùng đôi tay liều mạng từ chối anh: "Tôi phải về, anh đừng náo loạn, đã dậy rồi."

"Làm tiếp một lần nữa." Anh nỉ non nói nhỏ bên tai cô.

"Không được á..., mẹ tôi nhất định sẽ lo lắng, tôi nói với bà sẽ về trước mười giờ, không đợi được tôi về, bà nhất định sẽ không ngủ được."

"Vậy cô gọi điện nói với bà một tiếng, tối nay không về."

Cô bắt cánh tay không an phận của anh lại: "Tôi thật sự vô cùng mệt mỏi, anh để cho tôi về ngủ đi."

Giờ phút này, cả người anh tản ra vẻ lười biếng hấp dẫn mê người, làm cho cô gần như sắp không giữ được mình, sợ lại tiếp tục dây dưa với anh không dừng lại, cô dùng sức đẩy anh ra, lập tức nhảy xuống giường.

Anh bất mãn nheo mắt dò xét cô, muốn kéo cô về.

Cô cảnh giác lui về phía sau, mới không để cho anh tóm được. Nhưng nhìn kỹ đôi mắt âm u sâu lắng kia, trong lòng cô giống con nai con cũng không chịu không chế cuồng loạn.

Cô hốt hoảng nhặt quần áo trên ghế lên, mặc từng cái vào.

Cam Nhĩ Thụy lau mặt một cái, lúc này suy nghĩ mới hoàn toàn tỉnh táo lại: "Tôi đưa cô về."

"Không cần, tôi có lái xe tới."

Anh kiên trì muốn đưa cô về: "Nửa đêm để cho cô một mình lái xe về, tôi không yên tâm." Anh đi tới tủ quần áo lấy quần áo mặc: "Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai cô nói với mẹ cô phải qua đêm ở bên ngoài đi."

"Tại sao?" Cô hơi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh, liếc thấy anh trần truồng, cô xấu hổ vội vàng di chuyển ánh mắt. Mặc dù cùng anh xảy ra quan hệ hai lần, nhưng bình thường quen nhìn dáng vẻ anh mặc tây trang, cô không có thói quen đối mặt nhìn anh trần trụi.

Thật ra thì vóc người của anh rất tuyệt, làm cô nhìn liên không nhin được mặt đỏ tai nóng, nhớ tới tình cảnh lúc hoan ái với anh.

Cam Nhĩ Thụy tìm một chiếc quần dài mặc, sau khi kéo khóa lên nói: "Thời kỳ rụng trứng bình thường có hai đến bốn ngày, mấy ngày này cô hãy ngủ ở đây, không cần chạy qua chạy lại hai bên."

"Nhưng tôi phải nói thế nào với mẹ tôi đây?" Liên tục mấy ngày qua đêm ở bên ngoài, mẹ nhất định sẽ hỏi.

"Thì nói..... Cô đi công tác là được."

Hơn ba giờ sáng, Chu Chiêu Hi về đến nhà, không ngờ mẹ vẫn còn đợi cô về chưa ngủ.

"Làm sao trễ như vậy mới về?"

"À, công ty có vấn đề, cho nên mới họp đến trễ như vậy. Thật xin lỗi, mẹ, con quên gọi điện thoại nói cho mẹ biết." Trên đường về cô đã suy nghĩ ra một lý do.

"Mẹ gọi điện cho con bị tắt máy, mẹ còn lo lắng tưởng rằng có phải con đã xảy ra chuyện gì không." Chu Ngọc Trân oán trách nói: "Đi họp lại về trễ đến như vậy, công ty của con cũng thiệt là, làm cho con gái người ta nửa đêm về nhà một mình, không suy nghĩ cho an toàn của con sao?"

Cô giải thích: "Chủ tịch của con có lái xe theo sau con, sau khi con về nhà an toàn anh ấy mới trở về."

Nhắc tới Cam Nhĩ Thụy, Chu Ngọc Trân rất có thiện cảm: "Lần trước cậu ấy đặc biệt đến bệnh viện thăm mẹ.... Mẹ đã cảm thấy cậu ấy là một thanh niên tốt, sẽ không cậy vào xuất thân của mình, kiêu ngạo tự đại không để người thấp hơn trong mắt."

"Ừ, phương diện nào anh ấy cũng không tệ. Mẹ, không còn sớm, mẹ ngủ sớm một chút." Cô đỡ mẹ nằm xuống giường.

Trước khi ngủ Chu Ngọc Trân kéo tay của con gái nói: "Đúng rồi, Chiêu Hi, chuyện đặt làm chân giả trước hết tạm thời cứ từ từ cũng tốt."

"Tại sao?"

"Chuyện này không vội, chỉ cần mẹ không ra cửa, không cần dùng đến chân giả." Trong một tháng này tâm tình bà bình phục không ít, đối với chuyện cắt bỏ chân đã có thể bình tĩnh đón nhận. Đặt làm chân giả tốn không ít tiền, bà không muốn gia tăng thêm gánh nặng cho cô.

Lập tức hiểu băn khoăn của mẹ, Chu Chiêu Hi cầm tay của mẹ, mỉm cười nói: "Mẹ, mẹ không phải lo lắng vấn đề tiền, con đã chuẩn bị xong."

Chu Ngọc Trân đau lòng nhìn con gái: "Trong tay con có bao nhiêu tiền mẹ không rõ sao? Ngân hàng còn có ba triệu tiền nợ phải trả, cộng thêm tiền chăm sóc, một tháng tiền lương của con cũng dùng không đủ, đâu có dư đồng nào?"

"Mẹ, con thật sự có tiền mà."

"Con lấy tiền ở đâu? Con mượn của người ta?" Chu Ngọc Trân hỏi.

"Con..... A" Chu Chiếu Hi vội vàng vạch ra lý do: "Là tiền thưởng con để dành ạ! Đúng, bởi vì chúng con có dự án tiêu thụ khá tốt, Chủ tịch đặc biệt chia tiền thưởng cho con, mẹ vừa rồi không phải nói Chủ tịch con không tệ sao? Ở trong công ty anh ấy rất quan tâm con, thường hay tăng lương cho con, giống như lần này mẹ nằm viện, anh ấy còn gửi phong bì lớn cho con nha, muốn con giúp anh ấy mua cho mẹ chút đồ dinh dưỡng bồi dưỡng cơ thể."

"Thật không?"

"Thật, ngay cả tiền nợ ngân hàng đều đã trả rồi ạ!" Sau khi bật thốt lên, cô hận không thể cắn đầu lưỡi của mình. Làm sao lại nói ra việc này vậy?

Chu Ngọc Trân giật mình ngồi dậy: "Cái gì? Con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy có thể trả hết khoản nợ ngân hàng hả?"

"Cái đó....." Cô cái khó ló cái khôn nói: "Là Chủ tịch con cho con mượn tiền riêng, sau khi anh ấy biết tình hình nhà mình, rất thông cảm cho cảnh ngộ của con, cho nên cho con mượn số tiền kia để trả hết khoản nợ ngân hàng, mẹ cũng biết nhà họ Cam nhiều nhất chính là tiền, chỉ có ba triệu hoàn toàn không để vào trong mắt."

"Thật sự là như vậy phải không? Chiếu Hi, con không có lừa gạt mẹ chứ?" Chu Ngọc Trân dò xét nhìn chăm chăm con gái.

"Không có, chuyện như vậy con làm sao sẽ lừa gạt mẹ? Khoản tiền kia thật đúng là của Chủ tịch đưa cho con." Câu này không tính là lời nói dối, bởi vì tiền đúng là Cam Nhĩ Thụy cho cô, chỉ là cần phải trả cái giá cao thôi.

"Vậy thì tốt, mẹ sợ con chỉ vì kiếm tiền, gạt mẹ đi làm chuyện gì."

"Con sẽ không, mẹ, mau ngủ đi." Cô cẩn thận dỗ mẹ.

"Ngày mai con còn phải đi làm, con cũng mau đi ngủ đi!"

"Vâng. Đúng rồi mẹ, cái đó..... Ngày mai con phải ra khỏi nhà khoảng ba ngày."

"Ba ngày, tại sao lâu như thế?"

"Chủ tịch muốn con đi cùng đến phía nam xem vài miếng đất, đại khái ba ngày sau mới có thể trở lại."

"Vậy con nhớ mỗi ngày đều phải gọi điện thoại về."

"Dạ." Trước khi ra khỏi phòng của mẹ, Chu Chiếu Hi khách sáo nói với y tá chăm sóc cho mẹ: "Dì Trương, mẹ con làm phiền dì."

"Cô đi ngủ sớm một chút đi, chỗ này giao cho tôi là được rồi." Dì Trương mỉm cười trả lời.

"Cám ơn."

Hết chương 5!

Chương 6.1

Edit: Lavender - Blue

"Ôi chào, Chiêu Hi, cậu nghe nói gì chưa? Chủ tịch đích thân làm người phát ngôn cho dự án tòa nhà Anh Hoa đó!" Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, Dương Mỹ Dục đã mua hai hộp cơm về, ăn cùng với Chu Chiêu Hi, hai người vừa ngồi ăn cơm bên nhau vừa tán gẫu.

Cắn trứng mặn, Chu Chiêu Hi không rảnh nói chuyện, gật đầu tỏ vẻ biết.

Uống một ngụm nước canh, Dương Mỹ Dục nói tiếp: "Tớ cảm thấy rất kinh ngạc, chủ tịch trước nay ít xuất hiện, lần này vì sao lại đồng ý làm người phát ngôn?"

Nuốt viên trứng mặn cuối cùng vào, Chu Chiêu Hi mở miệng: "Nghe nói là Tổng giám đốc thuyết phục anh ấy."

"Tớ nghe nói là anh ấy không hài lòng việc Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn cho dự án này, cho nên mới đồng ý với Tổng giám đốc tự mình làm người phát ngôn."

"Khó có thể mời được Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn, anh ta lại còn ý kiến, thật không biết anh ta đang nghĩ cái gì nữa, người như Tiểu Tử Nam trước mắt đang là minh tinh nổi tiếng nhất màn ảnh, anh ta làm người phát ngôn nhất định lời nói rất có hiệu quả, không biết dây thần kinh nào của Chủ tịch bị lỗi hay là uống nhầm thuốc, lại bác bỏ chuyện này."

Nói xong, phát hiện Dương Mỹ Dục đang liếc chằm chằm mắt với cô, cô lại quan tâm nói: "Làm sao vậy? Mỹ Dục, mắt của cậu đau hả?"

"Không phải." Dương Mỹ Dục không phát tiếng động dùng khẩu hình miệng nói cho cô biết Chủ tịch đứng phía sau cô.

"Cái gì chứ?" Chu Chiêu Hi quay đầu lại, đối diện là cặp mắt tối đen thâm trầm, cô nhìn thấy ánh mắt của ông chủ không vui, vội vàng gọi lên nụ cười: "Chủ tịch ăn cơm chưa?"

"Cô vào đây." Cam Nhĩ Thụy lạnh nhạt nói.

Cô nhìn Dương Mỹ Dục le lưỡi một cái, cùng anh đi vào phòng làm việc.

Ánh mắt đen trong nháy mắt nặng nề nhìn cô, giọng lạnh nhạt mở miệng: "Tôi đã uống nhầm thuốc, dây thần kinh hỏng rồi? Hử."

Quả nhiên bị anh nghe được! Cô dịu dàng giải thích: “Ý của tôi là, có thể tìm được Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn rất tuyệt, anh lại bác bỏ chuyện này, rất kỳ lạ.” Nhìn anh, hình ảnh đêm qua hai người triền miên hiện lên trước mắt, hai gò má Chu Chiêu Hi ửng hồng.

Thấy cô chỉ nói về Tiểu Tử Nam, sau đó gò má ửng hồng, anh lạnh lùng lên tiếng: "Một chút cũng không kỳ lạ, bởi vì tôi trúng tà."

“Trúng tà?” Cô kinh ngạc nhìn anh, rõ ràng từ trong giọng nói của anh nghe có vẻ giận.

“Thôi, cô đi ra ngoài đi!”

“Ồ.” Cô đáp một tiếng, đi tới cửa, không nhìn được ngoài đầu nhìn lại, phát hiện vẻ mặt chán nản của anh, bộ dạng dường như đang khổ sở vì chuyện gì, cô mở miệng muốn hỏi, chợt lại lặng lẽ đi ra ngoài.

Cam Nhĩ Thụy ngã đầu về phía sau ghế, thở dài.

Đáng chết, anh thật sự mất trí rồi, mới có thể động tình với Chu Chiêu Hi. Nhưng người này vẻ mặt vẫn thất thần, hoàn toàn không biết chuyện gì.

Anh có điểm nào thua kém tên Tiểu Tử Nam đó chứ?

“Trong tủ lạnh có đồ ăn, cô chỉ cần tùy ý chuẩn bị một bữa ba món một canh là được rồi.”

Chu Chiêu Hi ngạc nhiên nhìn Cam Nhĩ Thụy nói mấy lời này xong, liền đi vào phòng ngủ của anh.

Bây giờ là như thế nào? Ở trong công ty phục vụ thiếu gia anh cả ngày còn chưa đủ sao, bây giờ đã tan việc, còn phải nấu cơm cho anh ăn?

Giàu có quá mức bình thường rồi, tại sao anh có thể rảnh rang chờ ăn cơm, còn cô phải kéo cơ thể mệt mỏi đi nấu cơm cho anh ăn chứ?

Đáng ghét!

Cô tức giận đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong nhồi đủ nguyên liệu nấu ăn. Quái, nơi này không phải chỉ có một mình anh ở sao? Mua nhiều đồ ăn như vậy, người nào nấu ăn cho anh vậy?

Thôi bỏ đi, đó là chuyện nhà anh! Lấy ra mấy nguyên liệu nấu ăn, bỗng nhiên trong lòng cô nảy sinh âm mưu. Hừ hừ, dám bảo cô nấu đồ ăn cho anh ăn, chờ coi đi!

Sau một tiếng, hai người ngồi ở trước bàn ăn, Cam Nhĩ Thụy ăn một miếng, vẻ mặt kỳ lạ không dám động đũa nữa, lại liếc thấy Chu Chiêu Hi đang ăn say sưa ngon lành.

"Chậc, mình thật sự là một thiên tài, lại có thể nấu đồ ăn ngon như vậy, ăn thật ngon, ăn thật ngon nha, Chủ tịch, anh cũng mau ăn đi, đừng khách sao ạ!" Thuận miệng mời anh một tiếng, thời gian rất nhanh, cô liền ăn sạch một chén cơm, đang múc chén thứ hai.

Anh buồn bực nhìn thức ăn trên bàn, nhìn lại cô vẻ mặt ăn say mê cuồng nhiệt, nghi ngờ, chẳng lẽ vị giác của người phụ nữ này có vấn đề sao? Đồ ăn khó ăn thế này cô ăn lại nói ngon, còn ăn thêm một chén nữa?

Không sai, anh là người rất hay xoi mói, nhưng bây giờ một bàn thức ăn, coi như đổi thành người khác, chỉ sợ cũng không ai nói ra được hai chữ "ăn ngon".

Chu Chiêu Hi không ngừng khen ngợi tài nghệ của chính mình: "Ăn ngon thật, hôm nay món ăn tôi nấu ăn thật là ngon. Ôi chao, Chủ tịch, sao anh không ăn, thức ăn không hợp khẩu vị anh sao?" Dò xét thấy vẻ buồn bực trên mặt của anh, ánh mắt cô mơ hồ

xẹt qua một tia đùa cợt. Ha, anh biết điều đi, sau này anh còn dám bảo cô nấu cơm cho anh ăn nữa không.

“Cô thật sự cảm thấy những món ăn này ngon sao?” Trong tiếng nói biểu lộ rõ ràng sự nghi ngờ.

“Dĩ nhiên. Bởi vì trong tủ lạnh của anh, thực phẩm đều rất tươi ngon, cho nên tối nay tôi nấu ăn so với bình thường ngon hơn nhiều. Không phải là tôi đang tự khích lệ mình, bình thường tài nấu ăn của tôi rất tệ, hôm nay dùng chút nguyên liệu cực đỉnh nấu ra, ngoài dự đoán, quả thật ăn ngon không thể nói nên lời.”

Cam Nhĩ Thụy hoài nghi gấp một miếng ớt xanh xào thịt bò trước mặt. Ủ, căn cứ vào phép lịch sự, anh miễn cưỡng nuốt miếng thức ăn vào trong bụng, chỉ có một câu có thể nói, khó ăn muốn chết.

Cô cũng gấp một miếng ớt xanh xào thịt bò, bỏ vào trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ: "Thật là quá khen, ăn ngon đến không nói ra lời!"

"Xem ra định nghĩa ‘ ăn ngon ’ của chúng ta không giống nhau." Anh xác định vị giác của cô khác hẳn với người bình thường.

Cô nheo mắt, không vui trừng mắt nhìn anh. "Chẳng lẽ Chủ tịch chê tôi làm thức ăn rất khó ăn sao?"

"Tôi chỉ có thể nói....." Thấy cô trợn to mắt nhìn anh, anh hiềm khi thu lại lời phê bình đã đến miệng: "Hôm nay khẩu vị của tôi không tốt lắm, cô đã cảm thấy ăn rất ngon, vậy ăn hết đi, tôi đi tắm rửa trước." Anh đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Sau khi thấy anh rời đi, Chu Chiêu Hi hả hê cười trộm thành tiếng.

"Ha ha ha, bị tôi đùa giỡn rồi!"

Cô đối với tài nấu nướng của mình thật sự rất có tự tin, chỉ là tối nay cô muốn xử lý cái tên kia nên động tay động chân.

Thói quen của mọi người thường là ăn thức ăn gần trước mặt mình, cho nên tất cả các món ăn ngon đều ở trước mặt cô, và những món gần anh cô cho thêm một vài gia vị lung tung, dĩ nhiên là rất khó nuốt, chỉ cần anh ăn một miếng, tuyệt nhiên sẽ không muốn ăn miếng thứ hai.

Đáng đời, tối nay chờ đói bụng đi! Và như vậy, anh cũng sẽ không có sức lực làm lâu như vậy.....

Nghĩ tới người làm chủ trò đùa tối nay, mặt cô đỏ tới mang tai.

Nghĩ mấy đêm tới đây cô ở nơi này, ôm anh ngủ đến sáng, cô nhấp nhẹ cánh môi, ánh mắt không kìm hãm được liếc về phía phòng ngủ của anh.

Bình thường ở văn phòng anh hoàn toàn nghiêm túc, rất khó tưởng tượng, lúc ở trên giường, vừa dịu dàng lại vừa nhiệt tình, tỉ mỉ chú ý đến tất cả nhu cầu của cô.

Bình thường anh cũng sẽ không đụng chạm người phụ nữ hay trách mắng đàn ông, làm tình xong tự nhiên muốn ngủ, anh sẽ ôm lấy cô, tinh tế hôn nhẹ nhàng, cho đến khi cô vô cùng mệt mỏi ngủ đi.

Môi anh đào không tự chủ xao động thoáng hiện nụ cười yếu ớt, cô không hề ghét chuyện xảy ra sau đó.

Sáng sớm, mùi thơm tao nhã xông vào mũi Chu Chiêu Hi, cô từ từ tỉnh dậy, nghiêng đầu tìm kiếm nguồn gốc mùi hương, phát hiện ra khay trà bên giường.

"Thơm quá." Nhìn thấy trên chiếc bàn nhỏ đặt vài đóa hoa ngọc lan, cô không thể kìm chế nở nụ cười xinh đẹp.

Cô cầm đóa hoa ngọc lan lên hít sâu, để cho hương thơm mát mẽ lấp đầy cả lồng ngực.

Tối hôm qua cũng không có mấy đóa hoa này, có thể thấy được là sáng nay mới có người mang đến, về phần là ai thả, có thể dễ dàng nghĩ ra ngay, bởi vì trong tầng này của căn hộ, chỉ có cô và Cam Nhĩ Thụy.

"Không ngờ anh cũng có một chút lãng mạn nha." Người hoa thơm, cô khẽ cười, tâm tình rất vui vẻ. Nghe tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên, nhìn cánh cửa phòng mở ra.

"Nên rời giường rồi."

"Hoa này là anh đặt?"

"Ừ." Cam Nhĩ Thụy có chút không được tự nhiên, nhưng ánh mắt không có cách nào dời đi được, nhìn chằm chằm vào nửa người trần trụi của cô, vẻ đẹp ở trong sáng sớm xinh đẹp và quyến rũ.

"Anh lấy đâu ra những bông hoa này vậy?" Cô cười nhẹ nhàng hỏi.

Tim anh đập thành thịch, trong nháy mắt mất hồn.

"Phía ngoài ban công có một chậu hoa này." Anh phát hiện tất cả tâm trí của mình đều bị nụ cười sáng lạn trên mặt của cô hấp dẫn, không thể suy nghĩ.

<http://diendanlequydon.com>

Tâm trạng rất tốt, Chu Chiêu Hi chủ động nói: "Đợi một lát, tôi làm bữa sáng cho anh ăn."

"Không cần, tôi làm xong rồi." Tài nghệ của cô thật làm anh không dám lĩnh giáo.

"Anh làm bữa ăn sáng?" Cô có chút ngạc nhiên.

"Ừ." Anh buộc mình dời ánh mắt trên người của cô đi chỗ khác. Nhìn nữa, anh sợ mình sẽ không kiềm chế được, lại muốn cô một lần nữa, phải đến công ty nữa, anh không hy vọng vì điều này mà đến trễ: "Cô rửa mặt đi rồi ra ngoài ăn sáng thôi."

Cô mỉm cười phát hiện một cái chuyện thú vị. Mới vừa rồi mặt của anh vậy mà đỏ! Nàng thề tuyệt đối không có nhìn lầm, mặt của anh đỏ thật, ha ha, không ngờ người giống như anh vậy mà cũng sẽ xấu hổ.

Nhưng tại sao anh lại đỏ mặt? Cô hạ ánh mắt nhìn hoa ngọc lan trong tay, lúc này mới kinh ngạc phát hiện mình không mảnh vải che thân, thân thể trần truồng.

"A, bị anh thấy được!" Cô xấu hổ lúng túng kéo chăn mỏng che kín cảnh xuân của bộ ngực, một nụ cười xông vào mắt.

Không thể tưởng được bởi vì nhìn thấy cô trần truồng mà anh xấu hổ, bọn họ làm cũng đã hai ba lần, mặc dù lúc đó cũng để ánh đèn nhỏ, nhưng nhìn nhau không rõ lắm, chỉ là, anh xấu hổ vẫn làm cho cô thấy kinh ngạc.

Bên môi không khỏi dấy lên một nụ cười mỉm dịu dàng như nước.

"Chiều Hi, giống như hôm nay cậu rất vui vẻ, gặp được chuyện gì tốt à?"

"Không có gì." Cô vội vàng phủ nhận.

Giang Dật Bình nhìn mặt của cô: "Có, khóe miệng của cậu vẫn còn mang theo nụ cười kia."

“Có sao?” Cô đưa tay chạm khoe môi của mình. Hôm nay cô đều cười như vậy sao?

“Thật khiến cho người ta đau lòng, tớ cứ cho là hai chúng ta là bạn tốt, thì ra cậu cũng không có xem tớ là bạn.” Giang Dật Bình búi ngùi ho khan thở dài.

“Không có chuyện này, tớ luôn xem cậu là bạn tốt nha.”

Anh chắt vắn. “Giữa bạn tốt ngay cả chuyện vui cũng giấu giếm không nói sao?”

Sau khi hai người gặp lại nhau ở Xây dựng Đạo Dương, Giang Dật Bình đều luôn đối tốt với cô, cô rất cảm kích anh, không hy vọng anh hiểu lầm cái gì, vội vàng giải thích.

"Là bởi vì buổi sáng có người đưa tớ mấy đóa hoa thơm, tớ cảm thấy vô cùng vui vẻ, thật không có gì mà!"

Vẻ mặt anh nhiều chuyện hỏi thăm: "Là ai đưa hoa cho cậu?"

“À..... thì " cô cứng người: “Là hàng xóm.”

“Ánh mắt của cậu nói cho tớ biết cậu đang nói dối." Anh chăm chú nhìn chăm chăm cô.

Cô bị ánh mắt sắc bén của anh quan sát muốn chột dạ: "Tại sao tớ phải nói dối chứ?"

"Bởi vì người đưa hoa cho cậu rõ ràng chính là Nhĩ Thụy, đúng không?"

"A, làm sao cậu biết?" Cô kinh ngạc nhìn anh.

Bên môi Giang Dật Bình xẹt qua một nụ cười. Vốn chỉ là tùy tiện đoán mò, không ngờ lại bị anh nói trúng, quả nhiên anh suy đoán không sai, Cam Nhĩ Thụy nhìn trúng Chiêu Hi rồi.

"Cậu và Nhĩ Thụy tiến triển đến mức nào rồi? Lên giường rồi sao?" Anh hỏi thẳng.

Cô rũ mí mắt xuống, quần bách không tìm được lời đáp lại.

“Xem ra hẳn là.....”

“Giang Dật Bình, cậu rất rảnh rồi phải không, cho nên mới có thời gian quần trợ lý của tôi không để cô ấy yên?” Trên hành lang, người nào đó khoanh tay trước ngực, vẻ mặt không thể coi thường ánh mắt lạnh lùng nhìn Giang Dật Bình.

Chương 6.2

Edit: Lavender - Blue

“Tớ chỉ quan tâm đến cô ấy thôi.”

“Cậu nên quan tâm phương án thúc đẩy doanh số bán hàng của công ty, không phải quần nhân viên nữ nói chuyện phiếm.”

Giang Dật Bình bộ dạng thanh thoi đáp lời: “Tớ đang muốn báo cáo với Chủ tịch đại nhân về chuyện phát ngôn quảng cáo cho tòa nhà Anh Hoa, vừa vặn gặp trợ lý Chu, lúc này mới trò chuyện vài câu.”

Liếc Chu Chiêu Hi một cái, Cam Nhĩ Thụy nhìn về phía anh: “Đến phòng làm việc của tôi nói.”

Thấy Giang Dật Bình đi theo Cam Nhĩ Thụy vào phòng làm việc, Chu Chiêu hi khẽ thở dài, thiếu chút nữa là bị moi ra chuyện của cô và Cam Nhĩ Thụy, thật may là anh tới kịp lúc.

Sau khi tan việc, hai người vẫn lái xe của mình, lần lượt về nhà Cam Nhĩ Thụy.

Cam Nhĩ Thụy không bảo cô nấu ăn nữa, làm cô bất ngờ chính là, tài nấu nướng của anh thế nhưng có thể sánh ngang đầu bếp khách sạn năm sao, món ăn anh nấu làm cho cô ngon miệng ăn không ngừng, khen không dứt miệng.

“Ăn ngon ăn ngon, thật sự ăn rất ngon! Anh mới đúng là thiên tài, anh làm đồ ăn ngon đến mức làm người ta muốn rơi nước mắt.”

Anh mỉm cười cười nhìn vẻ mặt ăn ngon lành của cô.

“Anh không ăn sao? Đồ ăn sắp bị tôi ăn hết rồi kìa.” Thấy anh chỉ nhìn cô, không động đũa gì cả, mặc dù cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng mà bởi vì thức ăn của anh làm ăn quá ngon, khiến cho cô không để ý hình tượng, đũa không rời miệng nhét từng miếng từng miếng vào miệng.

“Cô thích thì ăn hết đi!” Tương ăn của cô tuyệt đối không thể gọi là tao nhã, nhưng nhìn cô ăn vui vẻ như vậy, có cảm giác thỏa mãn tràn đầy trong ngực của anh.

Ăn sạch tất cả thức ăn, bụng no thật là no, Chu Chiêu Hi mở miệng,

“Không ngờ anh còn biết nấu ăn.” Tài nấu nướng của cô mặc dù không tệ, nhưng so với anh, nhất định là gặp sự phụ, không so được.

“Tôi thích tự mình nấu ăn.”

Cô nâng má nói: “Làm việc với anh hai năm, tôi phát hiện mình giống như không hiểu rõ anh.”

Trước đó, cô vẫn cảm thấy anh thích bắt bẻ rất khó ở chung, thậm chí còn từng nghĩ tới người như anh cuộc sống nhất định không có gì thú vị.

Cho đến khi bước vào căn hộ của anh, cô mới phát hiện anh cũng có mặt lạnh mạn, anh bố trí cực kỳ chặt chẽ, thanh lịch và âm áp, vừa về tới nơi này, cả người lộ ra vẻ ung dung thảnh thơi.

Thật không hiểu ở công ty thì anh làm cho bản thân nghiêm túc khó tiếp cận như vậy làm gì?

Cam Nhĩ Thụy chậm rãi mở miệng: "Bây giờ cô bắt đầu hiểu cũng không muộn."

Tim cô đập bùm bùm giật mình. Anh đây là có ý gì? Thôi, đừng nghĩ quá nhiều, cô tới nơi này chỉ thực hiện thỏa thuận, giúp anh sinh con.

Một khi cô mang thai, không có khả năng tới nơi này nữa.

“Tôi đi rửa chén.” Cô đứng lên dọn dẹp bát đĩa.

Cam Nhĩ Thụy chợt cầm tay của cô.

"Chu Chiếu Hi."

“Chuyện gì?” Bàn tay của cô bị anh nắm nhiệt độ có chút tăng lên.

“Chúng ta..... Qua lại đi!”

"Hả?" Cô kinh ngạc, tròng lớn mắt nhìn.

“Chúng ta chính thức qua lại.”

“Anh đang nói đùa?” Cô không dám tin, chăm chú nhìn anh.

“Không phải, tôi rất nghiêm túc. Cùng tôi qua lại, về sau cô có thể thường xuyên thưởng thức món ăn ngon như vậy.” Anh dụ dỗ cô.

Anh nói nửa câu đầu làm cô kinh ngạc, nửa câu sau làm cô bật cười.

“Tôi nói thật.” Anh đi tới bên cạnh cô, nghiêm túc nhìn cô.

“Tại sao?” Mặt Chu Chiêu Hi nóng lên, nhịp tim đập thật nhanh, khó hiểu tại sao anh lại đột nhiên nói như vậy.

“Anh thích em.” Anh không chần chừ chút nào.

Cô kinh ngạc.

Anh hạ mí mắt cúi xuống, hôn lên môi hồng của cô: “Như thế nào, em đồng ý không?”

Cô ngưng mắt nín thở: “Chuyện sinh đứa bé.....”

“Dĩ nhiên tiếp tục tiến hành tiếp.” Cái này cùng chuyện hai người qua lại hoàn toàn không có trở ngại.

“Nhưng.....”

“Em không phải đã nói muốn ăn món ngon như hôm nay nữa sao?” Cô lần nữa do dự làm anh có chút không vui.

Nghĩ, dĩ nhiên muốn, thế nhưng chuyện qua lại với anh là hai chuyện khác nhau có được hay không.

Cam Nhĩ Thụy tự tiện quyết định thay cô. “Em đã không có phản đối, vậy tức là đồng ý, chúng ta liền chính thức qua lại!”

Cô còn chưa mở lời cự tuyệt liền bị anh hôn cuồng nhiệt, hôn ý loạn tình mê, hôn mê hoa mắt.

“Tỉnh, Chu Chiêu Hi, tỉnh dậy nhanh lên!”

“Ừm,” bị đánh thức cô chưa tỉnh táo mở mắt ra, khó hiểu nhìn người đàn ông lay cô tỉnh dậy, “chuyện gì vậy? Trời đã sáng sao?” Nhìn đồng hồ, mới hơn một giờ sáng. Dậy, lúc này kêu cô dậy làm gì, gọi cô rời giường đi tiểu một chút sao?

“Mau dậy đi, anh dẫn em đi xem một vật.”

“Nhưng tôi cũng rất buồn ngủ, có thể để sáng mai xem không?” Cô xoay trở lại cái gối, khép mắt lại.

“Không được, bỏ qua tối nay, ngày mai sẽ không thấy được! Mau dậy, anh bảo đảm em nhất định sẽ không hối hận.” Cam Nhĩ Thụy vừa dụ dỗ vừa kéo cô lên, thuận tay lấy một cái áo choàng tẩm mặc lên trên cơ thể trần truồng của cô.

Chu Chiêu Hi hé nửa mí mắt, bị anh kéo ra ban công.

Ban công có chừng 20 bình lớn, đủ các loại thực vật cùng hoa cỏ, nhưng giờ phút này trong bóng đêm bắt mắt nhất, chính là cây leo bên phải trên hàng rào, đóa hoa tươi đẹp trắng muốt không tỳ vết làm cho người ta hoảng sợ.

Mặc dù là giữa hè, nhưng một cơn gió đêm lướt nhẹ giữa đêm khuya, vẫn làm cô co rúm người lại ngồi xuống: "Anh dẫn tôi ra đây muốn nhìn cái gì?"

“Ở nơi đó.” Ngón tay dài của anh chỉ về phía bên phải.

Tầm mắt mờ mịch nhìn sang, một giây sau, cô trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn những đóa hoa quỳnh nở rộ dưới trời sao.

Ôi trời, đẹp mê người!

Cô biết loại hoa quỳnh này, nhưng đây là lần đầu tiên cô chính mắt thấy hình dạng nó nở như thế nào, hơn nữa không phải một

bông hoa, mà trên cả bề mặt hàng rào đều được che phủ bởi hoa quỳnh.

“Đẹp quá!” Cô khen ngợi ra tiếng. Trừ hai chữ này, nhất thời cô không nghĩ được từ nào tốt hơn, để hình dung hình ảnh tuyệt mỹ giờ phút này.

“Còn muốn ngủ không?” Giọng nói Cam Nhĩ Thụy mang theo ý cười, nhìn đáy mắt ngạc nhiên thú vị của cô.

“Không có nghĩ đến nó chút nào.” Con buồn ngủ sớm bị cảnh đẹp trước mắt đuổi đi rồi.

Anh đứng sau lưng cô, chậm rãi ôm cô: “Hoa quỳnh chỉ nở hoa lúc nửa đêm, hoa lại chỉ nở mấy tiếng ngắn ngủi, nếu như bỏ lỡ, sẽ phải đợi đến sang năm.*”

(*hoa quỳnh: thường nở lúc 12 giờ đêm và sẽ tàn sau 1-2 tiếng, 1 năm chỉ nở 1 lần. Nhưng hoa ở nhà tớ lại nở lúc 8h tối tha hồ ngắm và chụp hình, kaka, nó sẽ bung từ từ và tàn sau khi nở hết, hương hoa thơm ngào ngạt, năm nào mình cũng ngắm cả, đẹp khỏi chê)

“Nhiều hoa quỳnh nở cùng lúc như vậy, thật sự rất đẹp! Cảm ơn anh đã đánh thức tôi dậy xem cùng.” Cô vô tình dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, biết anh đặc biệt đánh thức cô dậy, cùng chia

sẽ vẻ đẹp tuyệt vời như vậy với cô, nhất thời cảm xúc cảm động tan chảy tận đáy lòng.

Anh hôn lên tóc của cô, đáy mắt bờ môi cũng hiện lên nụ cười mềm mại.

“Có muốn chụp hình không?” Cô ngoái đầu nhìn lại hỏi.

<http://diendanlequydon.com>

“Được.” Anh đi vào cầm V8 ra, muốn cô đứng trước hoa quỳnh. “Em bước qua, anh sẽ chụp em với hoa quỳnh.” (V8 không tìm có dữ liệu nha)

“Đừng á, chỉ chụp hoa quỳnh là được rồi.” Cô không chịu đi qua. Mới vừa tỉnh ngủ, tóc cũng không sửa sang lại, cô cũng không muốn bộ dạng xấu xí này lưu lại trong máy ảnh của anh.

“Tới đi!” Anh kéo cô qua.

“Người ta bây giờ rất xấu.”

“Sẽ không, em gọi cảm làm cho người ta muốn nín thở, không có chút nào thua hoa quỳnh, mau tới đây.” Anh cầm V8 chụp bộ dáng e lệ của cô, thật lòng cảm thấy giờ phút này cô có một vẻ lười biếng duyên dáng, làm tim người ta đập thành thịch.

Mí mắt của cô đỏ, không thể tin được lời nói vừa rồi là xuất phát từ miệng của anh, thẹn thùng xấu hổ tùy ý anh quay chụp, trong đêm tối, cô nghe tiếng tim mình đập thình thịch giai điệu tình yêu nào đó.

“Đến lượt tôi chụp cho anh.” Cô đi tới.

Anh không chịu đưa V8 cho cô, tiếp tục chụp hình cô.

“Không cần chụp tôi nữa, đổi cho anh đi!” Cô động thủ muốn cướp V8 trên tay anh.

Anh né tránh tay của cô, lui nghiêng về một phía bên cạnh cô. “Anh không có gì hay để chụp, em đứng bên hoa quỳnh này đi.”

“Đủ rồi á..., đến lượt tôi.” Cô cười đùa quăn lấy anh, nghĩ muốn lấy V8.

“Anh chưa có chụp đủ.” Anh cũng cười tươi rói, vừa né tránh vừa giành giật với cô. Bộ ngực dưới áo choàng màu trắng theo động tác của cô như ẩn như hiện, rất mê người.

Hai tay cô chống ngang hông, giả bộ bộ dạng hung dữ, sẵn giọng: “Anh lập tức giao máy ảnh ra, nếu không tôi sẽ trở mặt!”

Anh cười ra tiếng: “Bộ dạng này của em thật đáng yêu.” Máy ảnh trên tay không ngừng chụp, tiếp tục chụp hình ảnh xinh đẹp của cô vào trong V8.

“Được, anh rượu mời không uống uống rượu phạt, xem lợi hại của tôi.” Cô nhào tới, đôi tay hung hăng gãi nhột anh.

"A, em đừng náo loạn!"

Không ngờ vậy mà anh thật sự sợ nhột, Chu Chiêu Hi vui mừng, tiến công càng mãnh liệt.

"Ha ha ha..... Em dừng lại cho anh, ha ha ha a..... Chu Chiêu Hi, có nghe thấy không, ha ha ha..... Mau dừng tay....." Anh nhột không chịu nổi, uốn éo người cười to lên, nhất thời không có cầm chắc V8, Rầm một tiếng rơi trên mặt đất.

"A!" Chu Chiêu Hi dừng tay, ngây ngô nhìn chiếc V8 màu bạc trên mặt đất kia.

Nhặt nó lên, kiểm tra một chút, phát hiện không thể thao tác, Cam Nhĩ Thụy nhìn về phía cô: “Xem đi, rớt bể rồi.”

“Thật xin lỗi mà!”

"Quên đi. Về sau không cho phép gãi nhột anh nữa, biết không?" Tiện tay đặt V8 trên bàn trà, anh ngồi xuống ghế dài, kéo cô ngồi vào trong lòng anh.

"Tôi không ngờ anh sẽ sợ nhột như vậy." Nghe nói đàn ông sợ nhột sẽ thương yêu vợ, không biết có phải thật vậy hay không? Cô nghiêng mắt dò xét anh, nghĩ đến chuyện tối nay anh đề xuất muốn qua lại. Anh có thật lòng không? Hay chỉ là nhất thời thuận miệng nói mà thôi?

"Em không sợ nhột sao?" Vòng tay của anh ở trên eo cô, nhẹ nhàng gãi mấy cái, phát hiện cô một chút phản ứng cũng không có.

Cô buồn cười lắc đầu: "Tôi không sợ nhột, anh gãi nữa cũng không có tác dụng." Ngồi ở trên đùi của anh, dựa vào lồng ngực của anh, Chu Chiêu Hi cảm thấy vào giờ phút này thậm chí còn thân mật hơn cảm giác lúc ân ái, giống như một đôi yêu nhau đã lâu..... Người yêu.

Như bọn họ có được tính không? Tối nay anh nói muốn lui tới, như vậy hai người có coi là người yêu không?

Cầm của anh cạ nhẹ tóc của cô: "Đêm nay chúng ta ở chỗ này ngắm hoa quỳnh, được không?" Quá khứ đều chỉ có một mình anh thưởng thức vẻ đẹp của những bông hoa quỳnh này, tối nay bên

cạnh có thêm một người làm bạn, cùng anh ngắm hoa, anh rất vui, vì người này là cô.

“Những cây hoa này là anh trồng sao?”

"Ừ. Anh thích trồng hoa, ngắm hoa, nhìn những bông hoa này từ một hạt mầm lớn lên thành một cây hoa xinh đẹp, có cảm giác rất thỏa mãn."

Phát hiện giờ phút này thái độ anh dịu dàng khác thường, ánh mắt cô nhìn ngây dại.

Buổi tối đẹp, Chu Chiêu Hi phát hiện mình đối với Cam Nhĩ Thụy có chút cảm giác đặc biệt, loại cảm giác đó hình như gọi là..... Động lòng.

Hết chương 6!

Chương 7.1

Edit: Lavender – Blue

"Món ăn trưa nay xem ra cũng không tệ lắm."

"Cũng không biết ăn thế nào, để tớ ném thử xem, ha ha!"
Dương Mỹ Dục mở hộp cơm tiện lợi ra giúp cô, Chu Chiêu Hi đang chuẩn bị hưởng thụ bữa trưa ngon lành, chợt sau lưng truyền đến giọng đàn ông.

"Cô Chu, cô vào đây một chút."

"Chuyện gì?" Về mặt cô không hài lòng, quay đầu lại nhìn Cam Nhĩ Thụy.

"Tôi có việc muốn thảo luận với cô, cô vào nhanh lên một chút."

Có làm hay không vậy, bây giờ là thời gian nghỉ trưa, muốn thảo luận cái gì? Đồ ăn tiện lợi sao?

Chủ tịch gọi, mặc dù không muốn, cô vẫn không thể không tạm bỏ lại cơm trưa, đứng dậy đi vào phòng chủ tịch.

"Này, đây là cho em." Cam Nhĩ Thụy đẩy hộp cơm tinh xảo tới phía cô.

"Đây là cái gì?" Liếc mắt nhìn hộp cơm một cái, cô nghi ngờ hỏi.

"Anh làm cơm hộp (bento), ngồi xuống ăn đi." Anh chỉ chỉ một bên ghế sa lon.

Cô ngồi xuống, vui mừng mở nắp hộp ra, thấy bên trong chứa đầy cao lương mỹ vị, không thể chờ được nữa, gấp một miếng nhét vào trong miệng: "Những thức ăn này không phải là anh mới vừa làm sáng nay đó chứ?" Bởi vì mỗi một món ăn đều rất tươi mới, không có cảm giác để qua đêm.

"Ừ." Thấy cô nhét từng miếng từng miếng bỏ vào trong miệng, ánh mắt anh xẹt qua nụ cười.

"Quả thật mua cơm hộp bên ngoài không thể so sánh với anh làm được." Mặc may cô hơi hiếm thấy ăn thức ăn, vẻ mặt hài lòng: "Thức ăn ngon như vậy, thật hi vọng mẹ tôi cũng có thể được ăn." Cô thuận miệng nói.

Anh ngược mắt nhìn cô: "Buổi tối em tới nhà anh, anh làm một hộp cho bác gái, em mang về cho bác là được."

"Có thật không?" Vẻ mặt cô kinh ngạc. Mới vừa rồi cô chỉ là vô tâm nói, không ngờ tới anh sẽ trả lời như vậy.

"Không phải em muốn cho bác gái nếm thử một chút sao? Anh làm bữa tối nhiều hơn một phần là được rồi." Đây chỉ là một cái nhấc tay, nhưng nhìn thấy vẻ mặt cảm động của cô, anh trù mèn đưa tay vuốt vuốt mái tóc ngắn hơi xoắn của cô.

"Cám ơn." Sau khi thời kỳ rụng trứng đi qua, cô sẽ không đến nhà anh, bình thường hai người đều gặp mặt nhau ở công ty, anh chưa từng có cử chỉ quá mức thân mật với cô.

Ba, bốn ngày qua cũng chưa hẹn gặp riêng ở bên ngoài, thành thật mà nói, cô vẫn cho là chuyện anh nói muốn qua lại buổi tối bốn ngày trước, chỉ là thuận miệng mà nói thôi, cũng không tính là thật.

Mặc dù nói ra không khỏi thất vọng, nhưng cô cũng thở phào nhẹ nhõm, cho rằng ngày tháng sẽ tiếp tục như vậy, cho đến khi cô mang thai, hoặc là đến thời kỳ rụng trứng, mới có thể tiếp xúc thân mật với anh.

Cho nên hôm nay anh vì cô chuẩn bị cơm hộp, thật làm cô cảm thấy bất ngờ.

Cam Nhĩ Thụy từ từ mở miệng: "Mấy ngày qua anh đã nghĩ, nếu chúng ta đang qua lại, ở công ty có thể giống như trước đây, nhưng khi riêng tư em không cần gọi anh là Chủ tịch."

Nghe vậy, cô ngạc nhiên trợn to mắt: "VẬY..... Phải gọi là gì?" Không thể nào, anh coi là thật?

"Gọi tên của anh, Nhĩ Thụy."

Anh..... Cô gọi không ra khỏi miệng. Gọi Chủ tịch hơn hai năm, đột nhiên muốn cô thay đổi cách xưng hô, cô rất khó sửa đổi.

"Lúc chúng ta đi làm thì là cộng sự, nhưng sau khi tan việc em là bạn gái của anh. Không có việc gì cũng có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào, muốn tới nhà anh cũng có thể." Anh đợi bốn ngày, phát hiện sau khi tan việc thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cô cũng không gọi đến. Lúc đi làm hai người chỉ giống như cấp trên và cấp dưới, anh không biết là do cô không có thói quen hay là quên, cho nên muốn nói lại một lần nữa mối quan hệ của hai người.

"Chuyện ngày đó, anh nói là..... Thật?" Cô nhìn anh hỏi lại.

"Dĩ nhiên, chẳng lẽ em cho rằng anh chỉ nói ra tùy tiện sao?"

Thấy cô sững sờ nhìn anh, thật giống như không tin vào lời anh nói, Cam Nhĩ Thụy trịnh trọng tuyên bố.

"Nếu như em cho là như vậy, hiện tại nên xác định là không phải hiểu lầm đi?" Anh nghiêng người hôn cô: "Anh muốn em, Chu Chiếu Hi." Giọng anh trầm thấp vang lên bên tai cô.

Không chỉ một bữa ăn này, sau đó, chỉ cần anh rảnh rỗi, gần như mỗi ngày đều chuẩn bị bữa trưa cho cô.

Mỗi ngày giữa trưa đều bị anh lấy lý do có chuyện muốn thảo luận gọi vào trong phòng làm việc, rốt cuộc rước lấy cái liếc mắt của Dương Mỹ Dục.

"Thành thật đi, Chiếu Hi, tại sao gần đây buổi trưa Chủ tịch đều gọi cậu vào phòng làm việc? Hơn nữa lúc cậu đi ra chính là hơn một tiếng sau?" Thậm chí ngay cả cơm hộp cũng không cần cô mua giúp, quá kỳ quái.

"Cái đó..... Bởi vì có một số chuyện muốn thảo luận." Cô chột dạ nói.

"Là chuyện gì? Tại sao lại muốn thảo luận vào buổi trưa?" Dương Mỹ Dục chất vấn.

"Chuyện này....." Tạm thời vẫn chưa muốn cho Dương Mỹ Dục biết chuyện cô qua lại với Chủ tịch, cô ấp úng nói: "Một chút chuyện cơ mật, qua một thời gian nữa cậu sẽ biết."

Thấy cô không chịu tiết lộ, Dương Mỹ Dục cũng thức thời không hỏi tới nữa.

Nhìn chăm chú vào trong phòng chụp ảnh, đạo diễn đang loay hoay hướng dẫn tư thế cùng diễn xuất cho người đàn ông, lần đầu tiên Chu Chiếu Hi nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của Cam Nhĩ Thụy, anh nói liên tục mấy câu lời thoại, lại bị đạo diễn kêu cắt rồi làm lại, thấy thế cô che miệng không nhìn được cười nham nhở thành tiếng.

Nếu không phải nhìn vào số tiền anh bỏ ra quay quảng cáo lại còn là ông chủ lớn, sợ rằng đạo diễn đã sớm không kiềm chế được buột miệng mắng.

"Cam tiên sinh, nét mặt của anh vẫn còn quá căng thẳng, động tác tay chân cũng quá cứng ngắc, phải tự nhiên hơn một chút nữa." Sau vài chục lần cắt, giọng nói của đạo diễn có chút không còn kiên nhẫn rồi.

"Chờ một chút." Đạo diễn không dám bày tỏ sự kinh bỉ, ngược lại người trong cuộc lại nổi giận đūoi người. Sắc mặt Cam Nhĩ Thụy không có chút hòa nhã liếc nhìn người phụ nữ đang đứng một bên cười trộm: "Chu Chiếu Hi, cô đi ra ngoài trước đi."

"Tại sao?" Ngung cười, cô vô tội hỏi.

"Tôi bảo cô đi ra ngoài thì cô đi ra ngoài." Cũng bởi vì cô đứng ở đây nhìn anh cười, mới làm cho anh không có cách nào thả lỏng tâm trạng.

Cái gì, giọng điệu này, căn bản không có xem cô là bạn gái.

"Biết rồi, tôi sẽ đi ra ngoài, thưa Chủ tịch."

Nghiêng mắt nhìn thấy đôi môi cô cong lên bất mãn, anh nhếch môi muốn nói cái gì, nhìn thấy ngoài thợ chụp ảnh ra thì ở đây cũng không ít người, cuối cùng anh không nói gì nhìn cô rời đi.

"Đạo diễn, có thể bắt đầu."

"Được."

Cô vừa rời đi, công việc chụp ảnh diễn ra vô cùng thuận lợi, một tiếng đồng hồ sau, Cam Nhĩ Thụy từ trong phòng chụp ảnh đi ra ngoài, thấy Chu Chiếu Hi ngồi một mình ở khu nghỉ ngơi.

"Đi thôi."

"Ồ, xong rồi à?"

"Em vừa đi, chụp ảnh rất thuận lợi."

"Nói giống như nguyên nhân là từ em, mới hại anh vừa rồi liên tục bị cắt."

"Vốn chính là vậy."

Này, anh sao có thể nói như vậy được chứ. Chu Chiêu Hi bất bình giải oan: "Vừa rồi em cũng không có làm phiền anh, em chỉ đứng bên cạnh nhìn cũng làm ảnh hưởng đến anh à?"

Anh cười khẽ vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cô: "Em đứng ở đó nhìn, khiến anh rất hồi hộp, cho nên mới chụp mãi vẫn không tốt."

Động tác của anh lộ ra vẻ cứng chiều, làm cho hai gò má của cô nóng lên: "Em cũng không làm gì, anh có gì phải khẩn trương chứ?" Có cảm giác ngọt ngào tràn ra trong tim.

"Bởi vì em cứ nhìn anh cười, làm anh không có cách nào chuyên tâm được cả." Anh nắm tay của cô.

Lặng lẽ nhìn xuống cái nắm tay của hai người, bờ môi Chu Chiếu Hi gợi lên nụ cười ngọt ngào. Như vậy mới giống bộ dạng hai người đang hẹn hò!

Hai người tới chỗ đậu xe, ngồi chung trên chiếc xe BMW màu trắng, nụ cười ngọt ngào trên mặt cô làm Cam Nhĩ Thụy không nhận được nghiêng người hôn cô, môi lưỡi triền miên giây lát, sau đó mới lái xe rời đi.

Cho đến khi xe chạy đi, Chu Chiếu Hi cũng không phát hiện, cách đó không xa, một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi ánh mắt quỷ dị nhìn bọn họ.

"Ăn cơm chưa? Tớ có mua cơm hộp cho cậu nè." Thấy Chu Chiếu Hi đi ra từ phòng Chủ tịch, vẻ mặt Dương Mỹ Dục tốt bụng mở miệng.

Cô cũng không chút suy nghĩ bật thốt lên nói: "Tớ ăn rồi." Nói xong không nhận được thăm mắng mình là đầu heo. Hi vọng Mỹ Dục không nhận ra được bất cứ điều gì.

Thật không may, Dương Mỹ Dục đã tóm được sơ hở trong lời nói của cô.

"Này, cậu hãy thành thật khai, có phải cậu đang hẹn hò với Chủ tịch hay không, cho nên thời gian này mỗi ngày đều ăn cơm trong phòng làm việc của anh ấy?" Quan sát một chút, cô xác định giữa hai người này tuyệt đối có vấn đề.

"Không có chuyện này, cậu nghĩ quá nhiều rồi." Biết cô ấy sớm muộn cũng sẽ phát hiện, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc nói cho cô ấy biết.

"Đừng chối, tớ thấy hai người ‘liếc mắt đưa tình’ rất nhiều lần nha, hừm!"

"Tớ..... Anh ấy..... Cái đó không phải như cậu nghĩ đâu!" Cô lấp ba lấp bắp muốn giải thích.

"Vậy thì như thế nào?" Dương Mỹ Dục ép hỏi.

"Là....."

"Cô Chu, có người tìm cô." Tiếp tân lầu dưới gọi vào đường dây nội bộ.

"Người nào vậy?"

"Người kia nói là ba của cô." Cô nhân viên tiếp tân trực tiếp trả lời.

"Ba tôi?!" Chu Chiếu Hi giật mình, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Ông ta còn dám tới tìm cô? Làm sao ông ta biết cô làm việc ở đây?

"Cô có muốn xuống tiếp không ạ?"

"..... Được, trước hết cô mời ông ấy đến phòng tiếp khách chờ tôi."

"Chiếu Hi, làm sao vậy?" Thấy vẻ mặt của cô đột nhiên thay đổi trở nên rất khó coi, Dương Mỹ Dục lo lắng nhìn cô.

"Ba tớ tìm tới công ty."

<http://diendanlequydon.com>

Cách đây không lâu, cô đến ngân hàng, tình cờ gặp ông ta, xa cách hơn hai mươi mấy năm, ông ta và cô chưa từng gặp mặt, bình thường nhận điện thoại của ông ta, trọng điểm cũng chỉ đòi tiền, bọn họ vốn là không thể nào nhận ra nhau, xui xẻo chính là lúc cô điền tên vào giấy tờ thì ông ta lại ngồi bên cạnh, nhìn thấy tên của cô, hơn nữa vẻ ngoài của cô rất giống mẹ, ông nhận ra cô ngay tại chỗ, thấy cô không có ý nhận nhau, bộ dạng đáng thương kể ra tình

cảnh thâm cảm của mình, nghĩ muốn chiếm được sự cảm thông của cô.

Hừ, thật là buồn cười, ông ta vứt bỏ mẹ con cô hai mươi mấy năm, lại cho rằng cuộc hội ngộ bất ngờ này sẽ làm cô cảm thấy vui mừng.

Đối với người đàn ông đã bỏ rơi mình từ nhỏ này, làm sao cô có thể có cảm tình gì, ngoại trừ oán hận ông ta để lại một đồng nợ cho mẹ con cô gánh, cô đối với ông ta đã không có cảm giác gì khác cả.

Tuy nhiên, ông ta đã kiên trì nhắc đến “ơn sinh thành”, đã nhiều lần nhấn mạnh khả năng thắng kiện, buộc cô phải gánh vác trách nhiệm nuôi dưỡng ông ta, người đàn ông này chưa từng nuôi cô một ngày, rốt cuộc có biết hai chữ vô sỉ viết thế như thế nào không?

“Cần tớ đi cùng với cậu không?” Dương Mỹ Dục quan tâm hỏi.

“Không cần, tớ đi xem thế nào”.

Đi tới phòng khách, cô nhìn thấy một người đàn ông khoảng năm mươi, sáu mươi tuổi ngồi ngông nghênh trên ghế sa lon, quan sát đồ nội thất bên trong không kiêng nể gì cả.

Chương 7.2

Edit: Lavender - Blue

Thật sự là ông ta!

Chu Chiếu Hi nghiêm mặt, đẩy cửa thủy tinh trong suốt ra đi vào.

"Ôi, con gái bảo bối của ba, cuối cùng con đã tới."

"Ông tới đây làm gì?"

"Làm sao con lại dùng giọng điệu này nói chuyện với ba chứ? Ba tới đây, đương nhiên là tới thăm con gái của ba rồi."

"Câm mồm, ai là con gái của ông! Lần trước tôi đã nói, tôi không muốn gặp lại ông....ông lập tức rời khỏi đây đi!"

Thấy cô không cho ông chút thể diện, người đàn ông thu lại vẻ mặt tươi cười, xấu bụng mở miệng.

"Cho dù thế nào, tôi cũng là ba của cô, đây là thái độ cô đối đãi với ba mình sao? Nếu để cho người trong công ty này biết cô bắt

hiếu thì sao nhỉ, bọn họ sẽ nghĩ thế nào về cô?"

"Tôi đâu cần quản xem bọn họ nghĩ cái khỉ gió gì chứ, tôi chỉ biết không muốn gặp lại ông...Ông đi đi!" Đây là ông ta đang uy hiếp cô sao? Cô trợn mắt sảng giọng.

Người đàn ông khoanh tay trước ngực, dáng vẻ vô lại: "Chuyện lần trước tôi nói, cô đã suy nghĩ thế nào rồi?"

"Ông đừng mơ tưởng, một xu tôi cũng sẽ không cho ông!"

"Được, cô không chịu đưa mỗi tháng ba chục ngàn cũng không sao, chỉ cần cô đưa cho tôi năm triệu, tôi đảm bảo từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa."

"Ông nói cái gì? Năm triệu! Tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Cái này rõ ràng là vơ vét tài sản mà! Sao lại thế này! Tại sao có thể có người đàn ông vô sỉ như vậy?!

"Cô không cần gạt tôi, tôi đã thấy, cô dan díu với Chủ tịch của mình, có đúng không? Cậu ta là đại thiếu gia của tập đoàn Đạo Hùng, chỉ cần cô mở miệng, dù là năm triệu, hay cho là mười triệu, đối với cậu ta cũng chỉ là mất một sợi lông không đáng kể."

"Ông!" Cô tức điên, nhưng hơi cảm thấy khiếp sợ. Làm sao ông ta biết cô đang qua lại với Cam Nhĩ Thụy? Không được,

chuyện này tuyệt đối không thể thừa nhận, nếu không ông ta tham lam, tuyệt đối không dừng lại.

Chu Chiếu Hi cố hết sức phủ nhận: "Tôi là ai chứ? Làm sao có thể leo lên gia đình khá giả như vậy, tôi thấy ông muốn tiền sắp điên rồi!"

"Ngày đó tôi đã thấy được, cậu ta không chỉ nắm tay cô, còn hôn cô, một người đàn ông nếu không có gì thì làm sao có thể đối đãi với cấp dưới của mình như vậy? Cô đừng nghĩ gạt được tôi!" Ngày đó sau khi thấy bọn họ từ phòng chụp ảnh đi ra, ông ta lập tức đi vào bên trong hỏi thăm tin tức, vậy mới biết cô làm việc ở xây dựng Đạo Dương, hơn nữa còn làm trợ lý cho Cam Nhĩ Thụy.

Gọi điện thoại cho cô mấy ngày liền, cô vẫn không nghe máy, cho nên ông ta mới tìm tới nơi này, không sợ cô không để ý tới ông ta nữa.

"Năm triệu đối với Cam Nhĩ Thụy chỉ là con số nhỏ, tôi tin tưởng chỉ cần cô mở miệng với cậu ta, cậu ta tuyệt đối sẽ không thể không cho."

"Cho dù anh ấy chịu cho, tôi cũng tuyệt đối sẽ không mang tiền cho ông. Ông đừng mơ tưởng lấy được của tôi - một xu nào!" Cô hận chết ông ta, ông ta sao lại có thể đối xử với cô như vậy, không nuôi dưỡng cô một ngày thì thôi, bây giờ lại còn muốn vợ

vết tài sản của cô! Ông ta rút cuộc có phải là người không vậy! Làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy!

"Cô thật sự không cho?" Người đàn ông thấy cô kiên quyết như vậy bắt đầu nổi nóng.

"Tuyệt đối không cho, ông đi đi!"

"Được, để rồi xem." Nham hiểm trừng mắt nhìn cô, ông ta đi ra ngoài, lập tức lớn giọng la thất thanh: "Mọi người đến đây phân xử thử! Tôi là ba của Chu Hiếu Hi, hiện tại tôi nghèo đến ngay cả một phần cơm cũng không có ăn, không để ý đến tôn nghiêm hạ thấp mặt mũi tới cầu xin nó ban cho chén cơm ăn, nó lại độc ác thấy chết mà không cứu, ngay cả một xu cũng không cho tôi, còn muốn đuổi tôi đi, mọi người nói xem như vậy đúng không?"

Lời của ông ta lập tức thu hút ánh mắt dò xét nhìn về phía hai người.

Chu Chiêu Hi kinh ngạc nhìn ông ta chằm chằm, không thể tin được ông ta lại dám nói như vậy.

Người đàn ông nói tiếp: "Tôi cũng sắp chết đói rồi, nó mỗi ngày đều được ăn thức ăn, chơi bời trăng hoa với Chủ tịch các vị, không có chút nào cảm thấy áy náy, mọi người nghĩ xem có từng thấy đứa con gái nào bất hiếu như vậy không?"

Lời của ông ta khiến cho mọi người ghé mắt cùng bàn luận xôn xao.

Chu Chiếu Hi tức giận toàn thân đều đang run rẩy, không thể tin được ông ta lại dám làm như vậy! Người đàn ông này thật sự là ba ruột của cô sao? Ông ta chính là ác ma!

Dương Mỹ Dục không yên lòng đi theo, nghe được lời của ông ta, lòng đầy căm phẫn nảy ra: "Ông đang chém gió hả, là ông chưa từng nuôi dưỡng Chiếu Hi lấy một ngày, là ông bỏ rơi mẹ con cô ấy, còn cuốn đi tất cả tài sản trong nhà chạy theo người phụ nữ khác, làm sao ông có thể nói cô ấy như vậy hả?"

Chu Chiếu Hi cũng không không chế nổi cảm xúc nữa, gầm thét ra tiếng: "Cho dù ông chết đói, cũng không phải chuyện của tôi, ông cút đi —— cút!"

"Các người nhìn xem, cô ta hung dữ với tôi như vậy, các người nói, như vậy còn có công lý sao?"

Cô giận dữ, không cách nào bình tĩnh suy nghĩ nữa: "Nếu ông không đi tôi gọi bảo vệ tới đuổi ông đi!"

"Chờ một chút." Tiếng một người đàn ông truyền đến, sức lực nhẹ nhàng đặt trên vai của cô.

Cô ngoái đầu nhìn lại, liếc thấy là Cam Nhĩ Thụy, yếu ớt cắn môi, xúc động có suy nghĩ muốn nhào vào trong ngực anh khóc lớn.

"Nơi này giao cho tôi xử lý, cô lên trước đi." Anh nhẹ nhàng lên tiếng nói.

"Nhưng....."

"Đừng lo lắng, giao cho tôi."

"Chủ tịch đã nói như vậy rồi, Chiêu Hi, chúng ta đi thôi, nơi này liền giao cho Chủ tịch." Dương Mỹ Dục nhanh chóng tới trước kéo cô đi.

Dẫn người đàn ông vào phòng tiếp khách, kéo rèm cửa xuống che kín ánh mắt bên ngoài, ánh mắt đen của Cam Nhĩ Thụy nhìn người đàn ông, dứt khoát hỏi: "Nói đi, ông muốn cái gì?"

Đôi mắt ánh mắt lạnh lùng sắc bén của anh, người đàn ông rùng mình, chợt nghĩ đến người đứng trước mặt ông ta là ông chủ lớn, lá gan lập tức lớn lên, đòi hỏi nói: "Tôi hiểu rõ chuyện cậu với con gái của tôi, mặc kệ nói thế nào, nếu như không có tôi, hôm nay cũng sẽ không có Chiêu Hi, nhà họ Cam các người có tiền, chỉ cần mười triệu là được rồi, tôi đảm bảo từ nay về sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt các người."

Giọng nói trầm lạnh từ từ lên tiếng: "Mười triệu đối với nhà họ Cam quả thật mà nói không nhiều lắm."

Người đàn ông xoa xoa đôi tay, mặt tràn đầy tham lam: "Đúng vậy, giống như các cậu là thiếu gia nhà giàu, tùy tiện bao nuôi phụ nữ, ba cô, năm tỷ là chuyện rất tầm thường, tôi chỉ yêu cầu mười triệu coi như là ít rồi." Rất hối hận bảng giá không đề nghị cao một chút.

"Nói cũng phải, mười triệu xác thực không nhiều lắm, lúc nào tôi cũng có thể lấy ra."

Ánh mắt người đàn ông sáng lên, lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của anh nói tiếp: "Nhưng mà như vậy cũng phải chờ Chiêu Hi đồng ý, nếu như vừa rồi tôi không có nghe nhầm, hình như cô ấy nói một xu cũng không muốn cho ông. Hơn nữa ông cũng chưa từng nuôi cô ấy ngày nào, còn vợ vét hết tài sản trong nhà, bỏ lại một khoản nợ lớn cho hai mẹ con cô ấy gánh, đối với người làm cha như ông, tôi thật sự tìm không ra một lý do nào để cho ông tiền cả."

Lập tức ánh mắt người đàn ông lộ vẻ hung dữ: "Cậu..... Chơi con gái của tôi nhưng không muốn trả tiền, nói ra không sợ mất mặt sao?"

Sắc mặt Cam Nhĩ Thụy không gọn chút sóng mở miệng: "Ông Chu, ông nghĩ sai một chuyện rồi."

Người đàn ông cải chính lời anh: "Tôi không phải họ Chu, tôi họ Du."

"Thì ra là Chiêu Hi theo họ mẹ."

"Lúc đầu là tôi ở rể ở nhà họ Chu, hừ, cả nhà bọn họ đều khinh thường tôi, mỗi người đều cười tôi là ăn cơm chùa, cho nên....."

Sắc mặt Cam Nhĩ Thụy lạnh lùng, lạnh lạnh tiếp lời: "Cho nên, để chứng minh mình là người đàn ông có bản lĩnh, ông mới vợ vét tài sản của nhà họ Chu, chạy theo người đàn bà khác, kết quả lại vô liêm sỉ quay lại yêu cầu con gái phụng dưỡng người ba ruột mà không nuôi mình một ngày nào sao?" Anh khinh bỉ liếc nhìn ông ta, lạnh nhạt nói: "Ông Du, tôi không thể không nói, ông thật sự mất hết thể diện của người đàn ông."

Người đàn ông then quá thành giận rống: "Tại sao cậu lại nói tôi như vậy! Một câu nói thôi, rốt cuộc cậu có cho tiền hay không?"

"Lời của tôi nói vừa rồi còn chưa nói hết, ông nghĩ sai một chuyện rồi, tôi không có trêu đùa con gái ông, tôi đối với cô ấy là nghiêm túc, ông muốn nói cứ việc nói đi," ánh mắt lạnh lẽo quét về phía ông ta: "Nhưng hậu quả thế nào, ông tốt nhất nên nghĩ kỹ."

Ánh mắt sắc bén lạnh lùng này khiến ông ta lạnh sống lưng sợ hãi, ông ta phát hiện người đàn ông trước mắt này không phải dễ chọc, nhưng lại không cam lòng, đầu dê béo như vậy lại không ăn được. Ông ta lại chợt nghĩ một ý.

"Được, nếu như cậu không chịu cho tôi cũng vậy không sao, tôi liền kiện Chiêu Hi không nuôi dưỡng. Tôi đã hỏi luật sư rồi, anh ta nói tỷ lệ thắng kiện của tôi rất cao, đến lúc đó Chiêu Hi vẫn phải nuôi dưỡng tôi."

Cam Nhĩ Thụy nheo mắt, rất đau lòng thay bạn gái, trên đời thậm chí còn có người ba như vậy.

"Nếu như ông thật chỉ là nghĩ muốn kiếm miếng cơm, cũng không phải là tôi không thể giúp ông."

Thấy anh đổi lời, hình như đường sống còn có thể cứu vãn, người đàn ông lập tức nói: "Tôi cũng không yêu cầu mười triệu, chỉ cần cho tôi năm triệu là được rồi."

"Tôi sẽ không vô duyên vô cớ cho ông tiền. Nếu ông kiên trì muốn kiện, đến lúc đó tôi sẽ dùng luật sư của Tập đoàn Đạo Hùng biện hộ cho Chiêu Hi, chính ông hiểu rõ, lấy sức lực một mình ông có thể chống lại với luật sư tài năng của Tập đoàn Đạo Hùng sao?" Nói đến đây, anh dừng lại: "Nhưng nếu như ông nguyện ý tay làm hàm nhai, tôi có khả năng cung cấp cho ông cơ hội làm việc, để cho ông nuôi sống mình."

"Tôi đây già rồi, đâu còn có thể làm việc?"

Nhìn ra ông ta chính là hết ăn lại nằm không muốn làm việc, Cam Nhĩ Thụy nghiêm mặt trách mắng: "Ông có tay có chân, xem ra thể trạng cũng không tệ, tại sao không thể làm việc? Nếu như ông lười biếng không muốn làm việc, tôi tin tưởng trên tòa án, quan tòa cũng sẽ không xử ông thắng kiện."

Người đàn ông cắn răng, không cam lòng hỏi: "Cậu muốn cho tôi làm việc gì?"

"Cho tôi số điện thoại liên lạc, chờ tôi an bài xong rồi sẽ cho người thông báo cho ông."

"Tôi nói trước, tôi đã từng tuổi này, không thể làm công việc quá nặng nhọc."

"Ông cứ yên tâm đi, là bề trên của Chiêu Hi, tôi sẽ an bài cho ông một công việc thích hợp."

Hết chương 7!

Chương 8.1

Edit : Lavender - Blue

Sau khi nghe Cam Nhĩ Thụy xử lý chuyện của ba xong, Chu Chiếu Hi vui mừng nói: "Cám ơn."

"Anh sẽ không để cho ông ấy quay lại quấy rầy em." Anh giang hai tay ôm cô vào lòng.

Nhẹ nhàng ôm anh, cô cảm nhận hơi ấm trên người anh truyền tới, anh trấn an cô: "Anh tính sắp xếp cho ông ấy công việc gì?" Giọng buồn buồn của cô từ trong lồng ngực của anh truyền đến, cô quyến luyến mùi của anh, nhất thời không buông ra được.

"Anh chuẩn bị giao ông ấy cho anh Cường."

"Anh Cường?" Cô giật mình ngược mắt: "Tuổi của ba em không còn nhỏ, anh Cường chịu thu nhận ông ấy sao?" Anh Cường là quản công, xuất thân xã hội đen, là người vô cùng phóng khoáng, thủ đoạn cũng rất lợi hại, không quen mất nhất là ý mạnh ăn hiếp yếu, gặp phải thứ người như thế, anh nhất định sẽ làm cho đối phương cực kỳ thê thảm.

“Anh mở miệng, anh ta không thể không nhận, chủ yếu là, anh hy vọng có người giáo huấn cho ông ta biết cái gì là đạo lý làm người.”

"Ông ấy sẽ không bị chĩnh chết chứ?" Mặc dù rất hận ba, nhưng cô cũng không hi vọng ông ấy chết.

"Em yên tâm đi, anh Cường rất có chừng mực."

"Cám ơn anh." Anh không chỉ không trách cô để cho ba mình chạy tới công ty gây chuyện, còn giúp cô xử lý tốt vấn đề của ba, trong lòng cô thật sự cảm ơn anh.

“Về sau bị uất ức gì, thì nói cho anh biết, biết không? Không cần một mình chịu đựng.” Giọng anh mang theo vẻ thương tiếc nói. Nhẹ xoa tóc của cô, anh rất yêu cô, hi vọng lúc này có thể làm chỗ dựa cho cô.

Từ giờ khắc này, Chu Chiêu Hi bắt đầu nghiêm túc tiếp nhận mối quan hệ của hai người.

Cam Nhĩ Thụy ôn nhu săn sóc, một mặt làm cho cô cảm thấy uất ức, nhưng mặt khác, trong lòng cô luôn có cảm giác bất an.

Cô biết nguyên do là bởi sự chênh lệch thân phận của hai người, anh là thiếu gia của Tập đoàn Đạo Hùng, mà cô chỉ là một

cô trợ lý nho nhỏ, có lẽ anh không để ý chuyện này, nhưng không dám chắc người thân của anh cũng nghĩ như vậy.

Cô hiểu rõ gia đình càng giàu, thì càng xem trọng môn đăng hộ đối.

Có lẽ cô và anh chỉ có thể có hạnh phúc ngắn ngủi trước mắt, sau này anh cũng phải cưới cô gái khác.

Đến lúc đó, cô chỉ biết cười phất tay hẹn gặp lại anh, vậy nên hiện tại, để cho cô hưởng thụ khoảng thời gian tốt đẹp này đi!

"Không ngờ anh lại tự mình làm người phát ngôn thúc đẩy dự án?"

"Quảng cáo không tốt sao?" Anh cảm thấy cũng không tệ lắm, hơn nữa quảng cáo vừa tung ra, phản ứng rất tốt, có nhiều người mua làm Giang Dật Bình vui mừng cười toe toét.

"Không phải là không tốt, mà là rất tốt, anh làm phát ngôn nên phòng ốc bán được rất tốt?" Cam Nhĩ Khiêm lấy điều thuốc sông Hoài ra chuẩn bị đốt, chợt Cam Nhĩ Thụy lấy đi, ném vào thùng rác.

"Em nên nhớ chỗ của anh cấm hút thuốc chứ?"

Cam Nhĩ Khiêm không vui chu môi: "Nghe nói hiện tại có không ít truyền thông muốn phỏng vấn anh?"

"Ừ, chẳng qua anh từ chối cả rồi."

"Cha mẹ có nói gì về chuyện này không?"

"Sau khi mẹ xem quảng cáo, gọi điện thoại nói xem ra cũng không tệ." Thật ra thì mẹ gọi tới nói là ——

"Không ngờ con mình ăn ảnh như vậy, rất nhiều bạn của mẹ cũng nói anh con rất đẹp trai, còn muốn giới thiệu bạn gái giúp anh con nữa đấy." Nhưng lời như thế anh sẽ không thuật lại.

"Khoan, anh cả, lần trước anh nói muốn tìm người sinh con không phải sao? Chuyện bây giờ tiến hành được như thế nào rồi?" Đây mới là mục đích anh đến tìm anh trai.

"Còn chưa có kết quả." Đã qua hai tháng, cũng không nghe Chu Chiêu Hi nhắc tới cái gì, hẳn là chưa thành công.

"Đối phương là người nào?" Cam Nhĩ Khiêm tò mò muốn biết, anh trai tìm người nào sinh con giúp anh. Theo tính của anh trai, cũng sẽ không tùy tiện tìm đại một người phụ nữ gieo giống chứ?

Cam Nhĩ Thụy hơi hột bầy tỏ: "Em chưa từng thấy qua." Anh liếc mắt đồng hồ treo tường, mười hai giờ. Hai tháng này, anh và Chu Chiếu Hi đã có sự ăn ý, đúng giờ cô sẽ tự mình vào phòng làm việc của anh ăn cơm, nhưng Nhĩ Khiêm ở đây, kế hoạch ăn trưa của hai người sợ rằng sẽ bị làm trễ nải.

Nghĩ tới một chuyện, Cam Nhĩ Khiêm vô cùng thần bí nói: "Gần đây, tại tiệc rượu em có gặp một người, anh đoán là ai?"

"Em nói thẳng đi." Anh không có hứng thú đoán loại chuyện buồn chán này.

"Là Thi Thục Viện." Cam Cam Nhĩ Khiêm công bố đáp án, cẩn thận để ý vẻ mặt của anh.

"Sau đó thì sao?" Vẻ mặt Cam Nhĩ Thụy không gọn sóng, giống như cái tên vừa nghe được không liên quan gì đến mình, mà không phải là mối tình đầu anh chia tay nhiều năm trước.

Thấy vẻ mặt anh cả không có một chút kinh ngạc, Cam Nhĩ Khiêm cảm thấy mất hứng: "Cô ấy vừa từ nước ngoài về, bọn em trò chuyện vài câu, cô ấy cũng xem quảng cáo anh đóng, khen không dứt miệng."

Thấy mặt anh vẫn không biến sắc, đối với cái đề tài này bộ dạng không có hứng thú, Cam Nhĩ Khiêm ngừng nói.

Thầm tính, anh cả có thể ngoài mặt là tỏ ra bình tĩnh, thật ra trong lòng sóng ngầm mãnh liệt? Dù sao anh cùng Thi Thục Viện nói thế nào cũng yêu nhau đến ba năm, cuối cùng là cô ấy chủ động nói chia tay, mặc dù khi đó anh cả ngoài miệng không nói gì, nhưng mọi người nhìn ra được, chuyện Thi Thục Viện làm anh bị đả kích lớn.

Quan sát anh giây lát, Cam Nhĩ Khiêm nói tiếp: "Cô ấy hỏi em, anh có phải có đối tượng trong lòng rồi không. Em thấy, cô ấy đối với anh tình chưa dứt, muốn biết còn có thể nối lại duyên xưa với anh không."

"Không thể nào." Cam Nhĩ Thụy nói nhạt nhẹ như gió, vẻ mặt cũng rất kiên định.

"Không thể nào cái gì? Là anh không tin cô ấy đối với anh tình chưa dứt, hay là hai người không thể quay lại?"

"Bọn anh không thể nào quay lại." Anh nói như đinh đóng cột.

"Tại sao? Năm đó không phải anh rất thích cô ấy sao?"

"Anh đã từng yêu cô ấy, thế nhưng loại cảm giác đó đã sớm không còn lâu rồi." Hiện tại trong lòng anh ngập tràn hình bóng một người khác.

"Thật sao? Thành thật mà nói cô ấy yêu cầu em giúp, tạo cơ hội cho cô ấy gặp anh, nhưng mà bây giờ anh nói như vậy, em sợ rằng không có cách giúp cô ấy rồi."

"Không sai, không cần thiết."

"Nhưng các trưởng bối nhà họ Thi rất có giao tình với cha mẹ, em thấy anh không tránh mặt cô ấy được đâu."

"Đến lúc đó rồi hãy nói! Đã hơn mười hai giờ, Nhĩ Khiêm, em không phải đi ăn cơm sao?" Chu Chiêu Hi đợi ở bên ngoài chắc hẳn là đói bụng lắm rồi.

Không biết suy nghĩ trong lòng anh trai, Cam Nhĩ Khiêm đứng dậy: "Tốt thôi, cùng đi đi, rất lâu không có ăn cơm với anh."

"À, đợi hôm khác, anh còn có việc."

Cam Nhĩ Khiêm đã sớm phát hiện anh trai lơ đãng, hoài nghi nhìn anh một chút: "Không phải là anh hẹn ăn cơm với phụ nữ

chứ?"

Bị anh nói trúng, Cam Nhĩ Thụy không lên tiếng, chấp nhận.

Một ý nghĩ thoáng qua, Cam Nhĩ Khiêm nghi ngờ hỏi: "Chắc, anh cả, sẽ không phải là người phụ nữ anh tìm giúp anh sinh con đó chứ?"

"Em nhiều lời quá, đi nhanh chút đi."

Này, anh đã đoán đúng! Không kịp nói gì nữa, đã bị anh cả đẩy tới cửa rồi.

Nhìn vẻ mặt này, bộ dáng kia, anh cả không phải là..... Lâm vào lưới tình chứ? Khó trách đối với chuyện của Thi Thục Viện thờ ơ như vậy, umh, anh nên tiết lộ tin này cho Thi Thục Viện không?

Anh biết Thi Thục Viện không muốn mang thai, nếu để cô ấy đi quân anh cả, anh cả sẽ không có thời gian lại theo người phụ nữ kia..... Cứ như vậy, nói không chừng hai năm sau cũng sẽ không chỉ có anh nộp giấy trắng.

“Em dọn qua đây ở đi!” Sau khi hoan ái qua đi, Cam Nhĩ Thụy chính thức yêu cầu ở chung với Chu Chiêu Hi.

Mặc dù sau khi tan việc thỉnh thoảng cô sẽ tới nhà anh, nhưng sau khi cô rời khỏi, anh đều cảm thấy thời gian ở một mình đặc biệt gian nan, hận không thể dính với cô một chỗ không rời.

Nghe vậy, Chu Chiêu Hi sửng sốt một chút, chột lắc đầu.

"Không được đâu, còn mẹ em thì sao."

"Cùng lắm anh mua thêm một căn nhà nữa trong cao ốc này an bài cho bác, như vậy em yên tâm chưa?"

"Em còn chưa đề cập với mẹ chuyện của chúng ta, tạm thời không cần." Sau khi cô suy tính vẫn là cự tuyệt.

"Tại sao em không đề cập với bác? Vậy lúc trước em mang cơm hộp của anh về em nói với bác thế nào?"

"Em..... Nói với mẹ là một đồng nghiệp làm." Cô không xác định bọn họ có thể bên nhau bao lâu, cho nên không muốn nói với mẹ.

Cam Nhĩ Thụy có chút khó chịu chất vấn: "Tại sao phải giấu giếm bác?"

Mắt cô rũ xuống, vuốt vuốt thân mình dưới lớp chăn, nhàn nhạt giải thích: "Nếu như mẹ em biết chuyện này, nhất định sẽ giật mình, em muốn chờ thêm một khoản thời gian nữa mới nói với bà."

Bọn họ chính thức quen nhau cũng hai ba tháng rồi, thẳng thắn mà nói, đối với tương lai của bọn họ, cô vẫn có cảm giác lo lắng, thậm chí thường nghĩ rằng có thể không tới một năm bọn họ sẽ chia tay.

<http://diendanlequydon.com>

Hiểu được cô băn khoăn cái gì, anh nói: "Tìm thời gian, anh chính thức đến nhà em ra mắt với bác gái."

"Chuyện này..... Không tốt lắm?"

"Tại sao không tốt? Chẳng lẽ em tính đợi mang thai, sẽ nói cho bác gái biết chuyện của chúng ta sao?" Trong mấy tháng này, bọn họ mỗi lần làm chuyện ân ái cũng không có dùng biện pháp phòng ngừa, mang thai là chuyện có thể xảy ra.

"Không phải." Từ lúc bắt đầu, Chu Chiếu Hi vẫn nhớ ban đầu bọn họ qua lại là vì cái gì, anh hy vọng cô sinh con giúp anh, thực hiện đúng công việc mà mẹ anh giao phó, cho nên anh mới lên

giường với cô, thậm chí cô đã lấy trước của anh năm triệu tiền đặt cọc, khoản tiền kia hơn một nửa đã dùng để trả số nợ do ba để lại và lấp chân giả cho mẹ, số dư còn lại không được một phần ba.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô không coi trọng tương lai của hai người, nguyên nhân bọn họ bắt đầu là vì giao dịch này, vốn là không đơn thuần rồi.

Anh nghiêng người ôm cô, khẽ hôn vai thơm của cô: "Em sắp xếp một chút, xem lúc nào thuận tiện, anh tự mình tới ra mắt bác gái."

"Anh thật sự muốn đi?" Cô ôm chần mông ngồi dậy, hoài nghi dò xét anh.

"Đương nhiên là thật." Sau khi chính thức cùng cô qua lại, anh không quan tâm trong thời gian ngắn cô có thể mang thai hay không, tốt nhất là sẽ không, bởi vì anh nghĩ muốn hưởng thụ thể giới hai người nhiều hơn nữa: "Chờ sau khi anh gặp mẹ em, hai người liền dọn qua đây ở, anh sẽ chăm sóc tốt nhất cho mẹ em."

"Anh không lo lắng chuyện của chúng ta bị quá nhiều người biết sao?" Ngày đó sau khi ba đến náo loạn, trong công ty đã truyền ra không ít lời đồn đại, nếu bọn họ ở chung nữa, chẳng phải sẽ có càng nhiều lời ra tiếng vào hơn sao.

Cam Nhĩ Thụy không chút do dự nói: "Khi anh quyết định qua lại với em thì anh sẽ không lo lắng chuyện này. Người khác nói thế nào thì để cho bọn họ nói đi, chỉ cần không làm trễ nải công việc là tốt rồi."

"Nhưng mà, em chuyên qua, sẽ làm loạn phòng ốc của anh!" Anh cũng không có thuê giúp việc quét dọn, trong nhà đều là tự mình dọn dẹp, anh là người đàn ông thích sạch sẽ, cho nên dọn dẹp không dính một hạt bụi, mỗi một vật đều được sắp xếp ngay ngắn trật tự.

Biết rõ tính anh cẩn thận tỉ mỉ, cho nên mỗi lần đến nhà anh, cô đều không dám lộn xộn bày biện bên trong phòng, thật may mỗi lần tới đều ở lại không lâu, nếu không mỗi ngày đều phải để ý cẩn thận như vậy, ngày ngày cô sẽ cảm thấy rất khổ sở.

Nghĩ như vậy, Chu Chiêu Hi càng thêm tin chắc hai người không thích hợp ở chung một chỗ, có lẽ bây giờ là thời gian tình yêu cuồng nhiệt, cho nên có thể bao dung thói quen của nhau, nhưng lâu dài, nhất định sẽ không chịu nổi mà xảy ra xung đột, cuối cùng số lần xung đột sẽ càng lúc càng thường xuyên, tiếp theo đó là tranh cãi âm ỉ.

"Làm rối loạn thì dọn lại là được rồi." Cam Nhĩ Thụy cho rằng vấn đề này không có gì to lớn.

"Người nào dọn, anh sao?" Bọn họ đối với ngay ngắn trật tự có chút chênh lệch, chuyện cô cho là ổn, anh thường cho là còn chưa tốt.

Im lặng mấy giây mới mở miệng: "Nếu ở cùng một chỗ, chuyện nhà đương nhiên là cùng nhau chịu trách nhiệm."

Bỗng nhiên cô thò tay làm rối tóc của anh.

"Em làm gì đấy?" Anh vội vã dùng năm ngón tay như cái lược cào tóc lại chỉnh tề.

Cô vẫn cười, lại làm rối nó lần nữa.

"Em đang làm cái gì vậy?" Anh hơi cúi, trợn mắt nhìn cô, chỉnh lại tóc của mình lần nữa.

Chương 8.2

Edit: Lavender – Blue

Cô vẫn cười, tiếp tục làm rối mái tóc ngắn của anh.

"Chu Chiếu Hi, đừng làm loạn."

"Xem đi, có thể chứ," cô mỉm cười mở miệng: "Tính nhẫn nại của con người là có hạn, có thể nhịn một lần, hai lần, nhưng sẽ không thể nhịn lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm, thậm chí nhiều hơn lần. Anh với em thói quen sinh hoạt không giống nhau, vừa mới bắt đầu có thể sẽ thử bao dung đối phương, nhưng lâu dài, nhất định sẽ không chịu được."

Đặc biệt là anh lại hay bắt bẻ, mọi việc đều phải theo quy định của anh. Trước đây, cô xem anh là ông chủ trả tiền lương, cô nhẫn nại, nhưng bây giờ hai người đang qua lại, ở công ty thì còn chưa tính, ở nhà còn muốn cô phải ứng phó với anh như vậy, cô sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.

Cam Nhĩ Thụy yên lặng nghĩ ngợi giây lát, chậm rãi lên tiếng.

"Loại chuyện như vậy có thể khai thông, nói rõ quy tắc trước, sau đó mọi người dựa theo quy tắc để làm, cũng sẽ không có gì

tranh cãi."

"Em không có quy tắc gì, vấn đề ở anh. Em không thích dọn dẹp nhà cửa, cho nên trong nhà có chút loạn cũng không sao, nhưng nếu như anh nhất định yêu cầu em dọn dẹp nhà ngay ngắn trật tự, thẳng thắn mà nói, em rất khó làm được."

Anh đưa mắt nhìn cô, không tiếp lời.

Cô làm một tổng kết: "Cho nên chúng ta tạm thời vẫn là không cần ở cùng một chỗ thì tốt hơn, tránh cho rất nhanh sẽ xảy ra mâu thuẫn."

Là như thế này sao? Thói quen sinh hoạt cuộc sống khác nhau thì hai người không có cách nào ở chung cả đời? Như vậy vì sao cha anh và mẹ anh mặc dù thói quen hay tích cách đều rất khác nhau, lại có thể yêu mến nhau mấy chục năm như vậy?

Cho nên nhất định có cách giải quyết, anh sẽ tìm được. Cam Nhĩ Thụy nghĩ như vậy.

Cốp cốp cốp cốp! Giày cao gót, có tiết tấu vang lên trên sàn nhà dưới ánh mặt trời.

Người con gái đẹp mảnh mai, khuôn mặt như hoa đào cười nhạt, khẽ gật đầu chào thư ký Hồng.

"Tôi muốn tìm Chủ tịch, ngày hôm qua tôi có hẹn trước với anh ấy."

"Dạ, mời cô vào." Thư ký Hồng kính cẩn đứng dậy, đưa tay mời cô trực tiếp đi vào.

Một cặp mắt hoài nghi vẫn đưa mắt nhìn bóng hình thướt tha xinh đẹp sau khi biến mất khỏi cửa.

Trải qua chuyện ba Chu Chiêu Hi đến công ty gây chuyện, Dương Mỹ Dục tạm thời đã xác thực chuyện cô cùng Cam Nhĩ Thụy qua lại.

Cô thần bí đi tới ngồi bên cạnh Chu Chiêu Hi, dè dặt âm lượng nói: "Nói thật, Chiêu Hi, cậu phát hiện được gì không? Cô gái kia có ý đồ không tốt."

"Cô gái nào?" Chu Chiêu Hi không hiểu, ngẩng đầu nhìn cô.

"Cô gái mới vừa rồi đi vào phòng Chủ tịch, cậu không thấy sao?"

"Có sao?" Mới vừa rồi cô chuyên tâm nghiên cứu bản kế hoạch trên tay, hoàn toàn không thấy có người đi vào phòng Chủ tịch.

Dương Mỹ Dục nhắc nhở cô: "Cậu thật sự không thấy hả? Chính là cô gái ngày hôm qua đã tới đây đó."

Ôi, người này một chút tỉnh cảnh giác cũng không có, kể từ sau khi quảng cáo tòa nhà Anh Hoa được tung ra, Chủ tịch thoáng chốc trở nên nổi tiếng vô cùng, có thêm một đồng người ái mộ.

Anh vốn nổi danh là người đàn ông độc thân hoàng kim, bây giờ con gái có ý với anh lại càng nhiều hơn, nếu không cảnh giác và giữ chặt, sợ rằng những fans kia, bọn họ sẽ giẫm nát cánh cửa Xây dựng Đạo Dương.

Chu Chiếu Hi chột hiệu: "À, cậu nói là người đẹp nói chuyện yếu điệu, mềm mại như nước kia?"

"Không sai, sáng sớm tớ nghe Tổng giám đốc nói, cô ta là mối tình đầu của Chủ tịch, cậu phải cẩn thận một chút."

Lười biếng duỗi lưng, cô lơ đãng hỏi: "Cẩn thận cái gì?"

Thì ra cô gái xinh đẹp kia là mối tình đầu của Cam Nhĩ Thụy, không trách được phong cách cùng phẩm vị tốt như vậy, nhìn một cái cũng biết là xuất thân gia đình danh giá.

"Đương nhiên là cần thận bọn họ tro tàn cháy lại, cậu không nghe người ta nói kỷ niệm tình đầu luôn là đẹp nhất sao? Người phụ nữ đó trở về tìm Chủ tịch, tớ thấy tám phần là muốn cùng anh ấy nối lại tình xưa, cậu phải cần thận đề phòng."

"Chuyện như vậy dù đề phòng thế nào đều không có tác dụng, nếu như anh ấy động tình với cô ấy lần nữa, sợ rằng cần cũng không được." Vẻ mặt của cô bình thản bụng ly cà phê đã sớm nguội lạnh trên bàn lên, hớp một ngụm.

Dương Mỹ Dục thật sự không thích thái độ tiêu cực của cô, nhúu chặt lông mày nói: "Ai da, Chiêu Hi, cậu như vậy sao được? Cậu cứ để mặc vậy, sợ rằng Chủ tịch sẽ rất nhanh bị người đó đoạt mất."

"Nhưng Mỹ Dục, cậu không cảm thấy một người một khi muốn thay lòng, ai cũng không ngăn cản được sao?" Cô nghĩ không ra, nếu như đối phương không yêu mình nữa, có thể sử dụng cách gì giữ lại trái tim đối phương, đi chinh hình sao? Hay là một khóc, hai nháo, ba đòi thất cô? Đều không có tác dụng.

Giống như thức ăn lên men thối rữa, tình cảm biến chất cũng khó có thể bù đắp lại.

"Chuyện này....." Dương Mỹ Dục nhất thời bị lời của cô chặn lại, không còn lời gì để phản bác: "Không sai, nhưng mà, chẳng lẽ cậu cứ trơ mắt nhìn bọn họ tiếp tục phát triển như vậy, không hề làm gì sao?"

"Tớ phải làm cái gì? Giống như người đàn bà chanh chua đi chất vấn người phụ nữ kia là người nào hả? Làm như vậy anh ấy sẽ không quay lại với người tình cũ sao? Thôi đi, Mỹ Dục, nếu như tình cảm anh ấy đối với cô gái kia sâu đậm hơn với tớ, tớ có tranh thủ nào cũng vô dụng, ngược lại sẽ bị ghét, còn nếu anh ấy đối với cô ấy không có ý kia, mặc kệ cô ấy làm thế nào, tớ tin tưởng Cam Nhĩ Thụy sẽ không động lòng."

"VẬY..... Tớ nói là nếu như, giả thiết Chủ tịch thật sự cùng cô gái kia có cái gì, thì cậu định làm như thế nào?"

Cô ngửa cằm lên suy tư nói: "Đến lúc đó tớ sẽ rời đi thôi, nếu không ở lại rất lúng túng." Cô lặng lẽ đưa tay vuốt bụng, môi nâng lên nụ cười thần bí.

"A, Chủ tịch và cô ấy ra cùng nhau." Dương Mỹ Dục cười nói.

Cô nhìn sang, quả nhiên là trông thấy Cam Nhĩ Thụy cùng cô gái kia cùng nhau ra khỏi phòng làm việc của anh, đi qua chỗ của cô thì anh nhỏ giọng nói: "Buổi trưa tôi có việc không trở lại ăn cơm, có bản kế hoạch đặt ở trên bàn tôi, cô đi vào lấy." Đây là mật

hiệu của anh, muốn cô buổi trưa vào phòng làm việc, ăn hộp cơm mà anh đã chuẩn bị.

Cô gật đầu, bày tỏ hiểu ý của anh, để ý đến cánh tay cô gái kia đang khoác trên tay anh.

Chu Chiêu Hi nghĩ thầm, có lẽ là theo phép lịch sự, anh không có đẩy tay của cô ấy ra, hướng chỉ hai người bọn họ đã từng qua lại. Mặc dù cô hi vọng thấy Cam Nhĩ Thụy hất tay cô ấy ra, thế nhưng làm vậy, thật sự làm cho người ta khó chịu, người xuất thân giống như Cam Nhĩ Thụy cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Anh cau mày, mãi cho đến lúc tiến vào thang máy, lúc này mới nhân cơ hội rút tay về, lấy điện thoại di động ra gọi.

"Này, Nhĩ Toàn, là anh. Em biết chuyện bác Thi nằm viện không? Bây giờ anh phải đi đến thăm bác ấy, có muốn đi cùng nhau không? Nghe nói Nhĩ Khiêm một lát sau sẽ qua..... Ủ, được, chúng ta gặp nhau ở bệnh viện Vạn Hòa, lát nữa ăn trưa luôn."

"Nhĩ Thụy, anh gọi Nhĩ Toàn đi cùng sao?" Giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại hỏi, ánh mắt Thi Thục Viện nhu hòa như nước mùa thu nhìn anh.

"Ủ, anh sợ Nhĩ Toàn không biết chuyện này, vừa lúc nó cũng rảnh."

Cô cười ôn nhu, hời hợt nói: "Em còn tưởng rằng, cuối cùng cũng có cơ hội ăn cơm trưa một mình với anh!"

"Em và Nhĩ Toàn cũng quen thân mà, không phải sao?"

"Đúng nha, bởi vì quan hệ của trường bồi hai bên, từ nhỏ em đã rất thân quen với ba anh em anh, mãi cho đến khi em xuất ngoại mới tương đối ít liên lạc." Cười yếu ớt, cô có chút buồn bã nói: "Anh còn đang tức giận chuyện kia sao? Cho nên ngay cả ăn trưa, cũng không muốn một mình đối mặt với em."

"Em hiểu lắm rồi, anh thật sự không có tức giận, chuyện này đã rất nhiều năm rồi anh cũng không ngại nữa." Cam Nhĩ Thụy nói giọng bình thản.

Thi Thục Viện ử rữ nói nhỏ: "Khi đó em còn quá trẻ tuổi, cho nên nhất thời xúc động nói ra lời chia tay, thật sự sau đó em vô cùng hối hận, nhưng vì tự ái, lại xấu hổ không quay lại tìm anh, thật ra thì em vẫn một mực chờ anh, nếu như ngày đó anh chịu tích cực giữ em lại một chút...Em sẽ không đi."

"Qua thì đã qua rồi, đừng nói lại. Anh tin tưởng bây giờ người theo đuổi em vẫn rất nhiều." Gặp lại cô, anh cũng không phải không có cảm giác, chỉ là không còn loại tình cảm chân tình như năm đó, mà là một loại hoài niệm, dù sao bọn họ yêu nhau cũng ba năm, lưu lại không ít kỷ niệm.

"Nhĩ Thụy, có phải anh đã có người mình thích không?" Thi Thục Viện thử hỏi. Cô nghe từ Nhĩ Khiêm nói, nếu như muốn anh nói lại tình xưa, cô gái này chính là trở ngại lớn nhất.

Anh không phủ nhận nhìn cô, từ từ gật đầu: "Không sai, anh đang có đối tượng qua lại rồi."

"Hôm nào giới thiệu cho em biết nha." Cô một mực chân thành nói: "Em nghĩ, chúng ta vẫn là bạn bè chứ?"

"Ừ."

Thi Thục Viện bắt đầu thỉnh thoảng xuất hiện tại Xây dựng Đạo Dương.

Cô xuống tay từ người bên cạnh Cam Nhĩ Thụy, thường xuyên đưa cho thư ký Hồng một chút quà tặng nhỏ lôi kéo cô, lợi dụng cô ấy nắm bắt hành tung của Cam Nhĩ Thụy.

Nhận lấy một đôi hoa tai tinh xảo, mặt thư ký Hồng hớn hờ: "Nghe nói trước kia cô Thi với Chủ tịch chúng tôi là người yêu của nhau à?"

"Đúng vậy, chẳng qua đó cũng là chuyện đã qua, bây giờ chúng tôi chỉ là bạn bè. Đúng rồi, thư ký Hồng, cô biết gần đây Nhĩ Thụy có thường cùng cô gái nào thân thiết không?"

"Ôi, cô Thi không có nghe nói sao?"

"Nghe nói cái gì?" Thần kinh nhạy cảm của cô lập tức bị khơi dậy.

"Chính là chuyện Chủ tịch đang qua lại với trợ lý Chu đó."

"Bọn họ đang qua lại? Đây là thật sao?" Đôi mày thanh tú của Thi Thục Viện nhẹ chau lại.

"Tôi thấy chín phần mười là vậy, mỗi lần vừa đến thời gian nghỉ trưa, trợ lý Chu sẽ đến phòng Chủ tịch, chỉ biết ở lại một tiếng, nghe nói hình như bọn họ ở trong đó ăn cơm chung, hơn nữa còn là cơm hộp tự tay Chủ tịch làm nha."

Cô suy nghĩ giây lát: "Có lẽ bọn họ là đang thảo luận công việc gì thì sao."

Thư ký Hồng cười nói: "Có người nào mỗi ngày đều chọn thời gian nghỉ trưa để thảo luận công việc chứ?"

"Bọn họ ăn cơm trưa cùng nhau đã bao lâu rồi?"

"Hình như gần hai ba tháng."

"Như vậy à." Thi Thục Viện mở túi xách Gucci ra, lấy ra một xấp phiếu ưu đãi nhét vào trong tay thư ký Hồng: "Bên này tôi có một ít phiếu ưu đãi của công ty bách hóa, cô cầm dùng đi."

"A, thật ngại quá." Quan sát xấp phiếu ưu đãi này, ít nhất cũng mấy chục ngàn, thư ký Hồng hạ giọng kính, ánh mắt nhất thời tỏa sáng.

Thi Thục Viện cười mỉm: "Loại phiếu ưu đãi này tôi còn nhiều, cô nhận đi, không cần phải khách sáo với tôi."

"Vâng cảm ơn." Thư ký Hồng cười tí mắt nhận lấy. Nếu cô ấy nói loại này cô ấy còn nhiều, không nhận là ngu ngốc. Cuộc sống của người có tiền cùng những người bình dân như họ quả nhiên là khác nhau, vừa ra tay là có thể lấy ra nhiều phiếu ưu đãi như vậy.

Sau khi Thi Thục Viện cất bước đi, có người đột nhiên gõ đầu cô một cái.

"Nhìn cô cười toe toét, nói! Lần này cô lại nhận phiếu ưu đãi từ Thi Thục Viện?"

Ngoái đầu nhìn lại, phát hiện là Giang Dật Bình, thư ký Hồng thông thả cất phiếu ưu đãi.

"Tổng giám đốc, anh đi bộ thể nào giống như mèo cũng không có tiếng động?"

Giang Dật Bình đánh xuống cái trán đầy đặn sáng bóng của cô, nhắc đi nhắc lại: "Cái cô này, không nên thấy tiền sáng mắt, bán Chủ tịch đi." Thư ký Hồng theo anh hai năm, năng lực làm việc rất tốt, nhưng cũng rất tham tiền, cho nên mới bởi vì Nhĩ Thụy giúp cô tăng lương thêm mười ngàn, lập tức phản bội sẵn sàng góp sức dưới cờ Nhĩ Thụy sau khi làm thư ký cho anh.

Cô không chấp nhận bĩu môi: "Tôi chỉ là một thường dân nhỏ bé, làm sao có thể bán được đại thiếu gia của anh."

Giang Dật Bình cảnh cáo cô: "Cô cũng không nên nói tất cả."

"Tổng giám đốc yên tâm, cơ mật công ty tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa câu." Cô mặc dù tham tiền, nhưng còn có đạo đức nghề nghiệp, chuyện phạm pháp tuyệt đối sẽ không làm.

"Điểm này tôi đương nhiên biết, tôi nói là chuyện Nhĩ Thụy đang qua lại với Chiêu Hi."

"Ồ, tại sao không thể nói?" Cô vừa mới nói cho Thi Thục Viện xong.

"Cô cho rằng Thi Thục Viện gần đây tại sao thường xuyên tìm Nhĩ Thụy?"

"Nghe nói bọn họ trước kia là người yêu, hiện tại trở thành bạn bè."

"Ngu ngốc, cô cho là vậy thật sao? Thi Thục Viện không có việc gì tìm đến Nhĩ Thụy, là hy vọng có thể cùng cậu ấy gương vỡ lại lành, cô nói chuyện cậu ấy với Chu Chiêu Hi qua lại, với cá tính của Thi Thục Viện, nhất định sẽ nổi giông tố."

"Không nhìn ra cô ấy là người như vậy nha." Thảm rồi, cô nói cũng đã nói rồi, làm sao đây?

Thấy sắc mặt cô chợt dạ, Giang Dật Bình hỏi: "Chẳng lẽ cô đã nói rồi?"

"Ha, cái đó, cô ấy hỏi tôi gần đây Chủ tịch có qua lại thân thiết với ai không, cho nên tôi liền....."

"Cô đã nói!"

Gật đầu, khuôn mặt tròn rỗ xuống tự kiểm điểm mình ba giây.

"Thật xin lỗi..... Tôi cho là cô ấy và Chủ tịch đã là quá khứ, không ngờ tình còn chưa dứt. Tôi thấy đáng về cô ấy mềm yếu, cũng sẽ không làm ra chuyện gì đâu."

"Cô nha, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là người không thể xem bề ngoài" Anh duỗi ngón tay gõ cái trán của cô hơi trách cứ: "Tính tình Thi Thục Viện mới nhìn dịu dàng, kì thực là người phụ nữ rất có tâm cơ. Ban đầu cô ấy thay đổi yêu một người đàn ông ngoại quốc, lo lắng bị người nhà cùng nhà họ Cam trách mắng, vì vậy mượn cớ làm Nhĩ Thụy phát cáu, gây ra tranh cãi, cuối cùng lấy lý do không thể nào chịu được tính khí Nhĩ Thụy, yêu cầu chia tay, đi theo người đàn ông kia ra nước ngoài. Nghe nói ra khỏi nước không tới hai năm, cô ấy liền bị người đàn ông kia đá."

"A, tại sao lại như vậy, vậy tôi đã nói rồi nên làm cái gì đây?" Nếu như trợ lý Chu và Chủ tịch vì chuyện này mà bất hòa, không phải là lỗi của cô sao? Hu hu hu, không phải là cô cố ý, thật sự là hoa tai bằng ngọc trai kia quá sáng ngời, cô nhất thời bị ánh sáng lóng lánh kia làm cho hoa mắt.

Thấy mặt cô sấm hối, Giang Dật Bình cũng không nỡ trách móc nặng nề nữa: "Thôi, tạm thời yên lặng theo dõi biến hóa thôi."

<http://diendanlequydon.com>

Hết chương 8!

Chương 9.1

Edit: Lavender - Blue

Ăn xong bữa tối, ngồi ở ban công hóng mát, gió mát từ từ thổi vào mặt, hương hoa quế thơm ngát nồng nàn tràn đầy cánh mũi, dựa vào vai Cam Nhĩ Thụy, Chu Chiêu Hi thoải mái khép mắt lại, cảm nhận bầu không khí yên tĩnh.

"Thật hy vọng thời gian ngừng lại ngay vào lúc này." Cô than nhẹ.

"Vậy tối này em không cần về, ngủ qua đêm ở đây." Anh nắm tay của cô lên, vụng về đan xen năm ngón tay cô.

"Không được..., em đã nói với mẹ em tối nay sẽ về." Gần đây thường xuyên về muộn, thỉnh thoảng lại còn ở lại chỗ anh qua đêm, mẹ cô đã có chút nghi ngờ, hỏi có phải cô qua lại với bạn trai không, cô không muốn mẹ biết chuyện cô và Cam Nhĩ Thụy, cho nên nói dối là tăng ca hoặc đi công tác.

Nghiêng người dò xét cô, Cam Nhĩ Thụy hạ tối hậu thư: "Rất cuộc đến lúc nào thì em mới chịu sắp xếp cho anh gặp bác gái? Nếu như em cứ tiếp tục kéo dài, ngày mai anh sẽ qua đó chào hỏi bác gái." Anh không hiểu rốt cuộc cô băn khoăn cái gì, vẫn trì hoãn chuyện này.

Cô khẩn trương ngược mắt: "Anh không thể tùy tiện chạy đến nhà em được, mẹ em sẽ bị dọa mất."

Anh không hài lòng lắm trợn mắt nhìn cô: "Vậy em nhanh sắp xếp đi, anh không có kiên nhẫn nữa." Mỗi lần cô muốn rời khỏi, anh lưu luyến muốn chết không rời được, hận không thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cô.

"Được rồi, em sẽ sắp xếp, tóm lại, không có sự đồng ý của em, anh không được chạy đi gặp mẹ em." Chu Chiêu Hi không yên lòng dằn dò, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Anh kéo cô lại, để cho cô đối mặt mình, nghiêm túc mở miệng: "Nếu như em làm cho anh đợi quá lâu, khó đảm bảo anh sẽ không làm như vậy."

"..... Đã biết rồi." Nhìn ra được anh không phải tùy tiện nói thôi, Chu Chiêu Hi cảm thấy vui vẻ cũng có chút sợ hãi, một mặt vui mừng anh nghiêm túc đối xử với tình cảm của hai người, một mặt lại cảm thấy lo lắng..... Bọn họ thật có thể cứ như vậy, vẫn nắm tay nhau đi về tương lai sao?

"Nhớ sắp xếp nhanh lên một chút nha. Anh đưa em về."

Cô lắc tay cự tuyệt: "Không cần, mới hơn chín giờ, em có thể tự lái xe về."

Sau khi cô rời khỏi, Cam Nhĩ Thụy nhìn quanh căn phòng trống rỗng, chợt cảm thấy trống vắng. Dường như càng lúc anh càng không muốn rời xa cô, mới chia tay đã bắt đầu nhớ cô.

Anh cười khỏ đi vào thư phòng đọc sách.

Mấy phút sau, điện thoại di động đột nhiên vang lên, kiểm tra là số di động của cô, gương mặt tuần tú thoáng chốc nở nụ cười.

"Nhanh như vậy đã bắt đầu nhớ anh hả?"

Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của cô: "Nhớ cái đầu anh! Em vừa xảy ra tai nạn xe, anh có thể xuống đây một chút không?"

"Em đang ở đâu? Có nặng lắm không, người có bị thương không?"

"Em ở chỗ cách nhà anh khoảng năm trăm mét, xe em đụng vào người say rượu, vẫn quần em, a....." Lời còn chưa dứt, đột nhiên bị cúp.

"Này, này, Chiêu Hi, Chiêu Hi!" Mặt Cam Nhĩ Thụy cứng lại, đi nhanh ra khỏi thư phòng, vừa ra đến trước cửa, thấy túi đánh golf bên cạnh, tiện tay rút một cây gậy đánh golf mang ra ngoài.

"Làm phiền anh, phía trước năm trăm mét xảy ra tai nạn xe, gọi cảnh sát tới xử lý giúp." Xuống lầu đi tới đại sảnh, anh dặn dò bảo vệ, sau đó liền chạy như bay đi ra ngoài.

Đi tới hiện trường tai nạn, vừa thấy được Chu Chiêu Hi, anh vội hỏi: "Là ai quần em?"

Chu Chiêu Hi nhìn anh, trái tim trong phút chốc tràn đầy cảm động, mới nói điện thoại không lâu, thời gian nhanh như vậy liền chạy tới, có thể suy ra nhất định là anh chạy một mạch tới đây.

"Anh ta ở đó. Anh cầm gậy chơi golf xuống làm gì?" Cô không hiểu liếc nhìn cây gậy anh nắm trong tay.

Nhìn theo hướng tay cô chỉ là một người đàn ông nằm lăn trên mặt đất, Cam Nhĩ Thụy sửng sờ.

"Anh ta làm sao?"

"Anh ta té bất tỉnh, cho nên em mới muốn anh xuống giúp em mang anh ta lên xe, chở đi bệnh viện."

"Không phải em nói anh ta say rượu sao, vẫn quán em?" Cho nên anh mới phải mang theo gậy đánh golf để phòng ngừa.

Chu Chiếu Hi thoáng chốc hiểu, thì ra anh cho là cô gặp phải nguy hiểm, cho nên mới chạy tới muốn cứu người, cô lộ vẻ xúc động cười ra tiếng, đưa tay ôm anh, vùi mặt vào trong lòng anh.

"Anh thật đáng yêu! Cho nên, anh mới cầm theo gậy đánh golf tới chuẩn bị giúp em đánh người, thật sao?"

Bị cô nói đáng yêu, Cam Nhĩ Thụy không biết nên hay không nên vui mừng: "Em nhanh nói rõ ràng xem, xảy ra chuyện gì?"

"Thật xin lỗi, vừa rồi em còn nói chưa hết câu, không cẩn thận làm điện thoại rớt xuống đất hư mất." Mới vừa rồi có hơi sợ, nhưng bây giờ anh tới, tâm tình của cô nhất thời ổn định lại.

"Chuyện là như thế này, sau khi anh ta đụng vào xe của em, em với anh ta cùng nhau xuống xe xem xét tình trạng xe hư hại thế nào, không ngờ anh ta say đến nỗi đứng cũng không vững, say khướt còn đồ thừa nói là em đụng vào xe anh ta, muốn em bồi thường cho anh ta, vẫn dậm dưa không dứt, không chịu thừa nhận, em thấy anh ta say đến nỗi không thể nói lý lẽ, định cầm điện thoại gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng anh ta kéo tay em, không để cho em gọi điện, em liền vùng lên, lấy điện thoại di động hung hăng gõ

đầu anh ta mấy cái, sau đó, anh ta liền ngất đi, em gọi thế nào cũng bất tỉnh, em không thể làm gì khác hơn là gọi điện cho anh."

Liếc mắt nhìn người đàn ông say nằm trên đất, trên người anh ta truyền tới mùi rượu nồng đậm làm cho Cam Nhĩ Thụy chán ghét nhăn mày lại.

"Anh thấy anh ta say đến mê man rồi."

Chu Chiêu Hi lo lắng nhìn người đàn ông trên đất: "Nhưng đầu của anh ta bị trầy chảy máu!" Mới vừa rồi cô đập mấy cái đó rất mạnh tay.

Cam Nhĩ Thụy nhu hòa lên tiếng trấn an cô: "Hắn là bị thương ngoài da, em cần gì phải lo lắng. Vừa rồi anh có dặn bảo vệ gọi cảnh sát, là anh ta lái xe khi say rượu, người sai không phải là em..... A, cảnh sát tới rồi."

Người cảnh sát vừa tới, trước tiên hỏi thăm chuyện tai nạn đã xảy ra, sau đó đo đạc vị trí hai dấu phanh xe để lại, không lâu, xe cứu thương chở người đàn ông say kia đi, Cam Nhĩ Thụy cùng Chu Chiêu Hi tới đồn công an làm biên bản.

Từ khi Cam Nhĩ Thụy từ nhà đi ra, bên kia đường có một chiếc xe màu trắng bạc dừng lại, trong xe một đôi mắt đẹp quan sát toàn bộ chuyện xảy ra.

"Xem ra thật sự là người phụ nữ kia. Đáng tiếc, chỉ cần thứ tôi muốn, không ai có thể cướp đoạt được, chờ xem đi!" Giọng nói tràn đầy tự tin vang vọng ở trong xe.

"Vì cái gì tôi phải giúp cô?" Giọng nói miễn cưỡng, không có hứng thú hỏi.

"Chúng ta như cá với nước, nước giúp cá, chỉ cần anh phối hợp với tôi diễn một vở kịch, đối với anh cũng là có lợi." Giọng nói ngọt ngào dụ dỗ.

"Tôi được cái gì?"

"Bác gái hạn cho các anh trong vòng hai năm phải sinh cháu trai cho bà đúng không? Tôi tin tưởng với cá tính của anh, nhất định không muốn bị người khác buộc làm chuyện như vậy, chỉ cần tôi thành công rồi, tôi cam đoan với anh, trong vòng hai năm tôi tuyệt đối sẽ không mang thai, như vậy, đến lúc đó cũng sẽ không chỉ có một mình anh cãi lời bác gái."

"Nghe có chút mê người," suy tính chốc lát, người đàn ông gật đầu đồng ý: "Được rồi, tôi giúp cô lần này."

Mở cửa chính ra, nhìn thấy mẹ đang dùng chân giả luyện tập đi bộ, mặt Chu Chiếu Hi cười vui mừng.

"Mẹ, mẹ đã đi được rất tốt."

"A, Chiếu Hi, sao hôm nay con về sớm như vậy?" Thời gian này con gái thường xuyên làm thêm giờ tới nửa đêm mới về nhà, hiếm khi hôm nay mới hơn sáu giờ đã về.

"Bởi vì hôm nay không cần làm thêm giờ. Mẹ, mẹ đi lại mấy bước con xem thử có được không?" Hôm nay Cam Nhĩ Thụy có việc, cho nên cô mới trở về sớm.

"Có gì để xem?" Trong miệng mặc dù nói như vậy nhắc đi nhắc lại, Chu Ngọc Trân vẫn đi vài bước cho con gái xem.

Dì Trương chăm sóc cho bà cười cười nói: "Tình trạng của mẹ con càng ngày càng tốt, dì thấy không bao lâu nữa, bà sẽ hoàn toàn không cần người chăm sóc nữa rồi, có thể sinh hoạt lại bình thường!"

Chu Chiếu Hi cảm kích nói: "Cám ơn dì Trương, dì đã giúp con rất nhiều." Có dì Trương khuyên bảo, mấy tháng này tâm trạng mẹ cô vui vẻ hơn rất nhiều, không hề mặt ủ mày ê, trên mặt luôn có nụ cười.

"Đâu có, đây là chuyện dì phải làm. Con ăn cơm chưa? Dì đi nấu cơm, đợi một lát chúng ta ăn chung."

"Vâng, cám ơn dì Trương."

Sau khi dì Trương đi vào bếp, Chu Chiếu Hi đỡ mẹ tới phòng khách ngồi xuống.

"Con cũng ngồi xuống, mẹ có việc hỏi con." Chu Ngọc Trân chỉ vị trí bên cạnh.

Cô ngồi xuống bên cạnh mẹ: "Mẹ? Chuyện gì vậy?"

Ánh mắt Chu Ngọc Trân nhìn chằm chằm con gái: "Mẹ hỏi con một lần nữa, con phải thành thật trả lời, có phải con đang qua lại với bạn trai không?" Nhìn con gái gần đây mỗi khi về nhà, trên môi luôn hiện nụ cười, tâm trạng dường như rất vui, bà và dì Trương đều cảm thấy nhất định là con gái đang yêu, nhưng lần trước bà hỏi, con gái lại phủ nhận.

"....." Chu Chiếu Hi nhất thời im lặng, chần chờ không biết có nên nói chuyện cô và Cam Nhĩ Thụy cho mẹ biết không.

Nhìn vẻ mặt này của cô, Chu Ngọc Trân kết luận, nhất định con gái đang che giấu điều gì, dịu dàng nói: "Chiếu Hi, mẹ là mẹ của con, có gì không thể nói với mẹ vậy, hả? Mấy năm nay, con luôn kiếm tiền nuôi gia đình còn trả những khoản nợ mà ba con để lại, đều không rảnh quen bạn trai, mẹ vẫn rất lo lắng, nếu như con thật sự đang quen người nào, dẫn về nhà cho mẹ xem, cho mẹ yên tâm."

Cô khẽ thở ra, thừa nhận: "Mẹ, con đang qua lại với một người."

"Đối phương là người nào?" Chu Ngọc Trân vội vàng ép hỏi tới.

"Mẹ đã gặp anh ấy một lần, anh ấy chính là....." Cô ấp a ấp úng nói: "Là Chủ tịch của con."

"Chủ tịch công ty con?" Chu Ngọc Trân kinh ngạc nhìn con gái: "Làm sao lại là cậu ấy? Các con qua lại khi nào? Là cậu ấy theo đuổi con sao?"

"Vâng, là..... Bắt đầu từ lúc mẹ nằm viện."

"Như vậy thì cũng được mấy tháng rồi. Cái con bé này cũng thật là, tại sao đến bây giờ mới nói cho mẹ biết?" Bà nhẹ trách.

<http://diendanlequydon.com>

Chương 9.2

Edit: Lavender – Blue

"Con lo lắng thôi!"

"Con lo lắng cái gì?"

"Anh ấy là thiếu gia con nhà khá giả, làm sao con biết được anh ấy đối với con có nghiêm túc không?"

Chu Ngọc Trân nhớ lại cảm giác lần đầu tiên mình thấy Cam Nhĩ Thụy ở bệnh viện, ấn tượng của bà đối với anh cũng không tệ.

"Mẹ cảm thấy tính cậu ấy chân thành, nếu như không phải thật lòng thích con, cậu ấy cũng sẽ không theo đuổi con, chỉ là, con tính cũng không sai, dù sao gia thế chúng ta so với bọn họ chênh lệch quá nhiều, cho dù cậu ấy thật lòng yêu con, cũng chưa chắc gia đình cậu ấy có thể chấp nhận con."

"Đúng vậy ạ, cho nên con mới tạm thời không có nói cho mẹ. Gần đây anh ấy vẫn nói muốn tới ra mắt mẹ, là con ngăn anh ấy lại, không cho anh ấy đến."

"Nghe con nói như vậy, cậu ấy sẵn lòng tự mình đến gặp mẹ, có thể thấy cậu ấy đối với con là thật lòng." Vỗ vỗ tay của con gái, Chu Ngọc Trân ân cần hỏi thêm: "Chiều Hi, trước hết bỏ qua một bên thân phận của hai người các con không nói, còn con thì sao, thích cậu ấy không?"

Tròng mắt nhìn đôi tay, chậm rãi đáp: "Dạ có."

"Vậy thì dẫn cậu ấy về đây, để mẹ nói chuyện với cậu ấy một chút."

Chu Chiều Hi ngược mắt nhìn thấy ánh mắt khích lệ của mẹ, bắn khoăn trong lòng giảm không ít, cô gật đầu nói: "Được, vậy con sẽ sắp xếp thời gian hẹn anh ấy qua đây."

Dứt lời, một giai điệu chột vang lên, cô vội vã lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

"Vâng, là tôi, có chuyện gì không? Cái gì, bây giờ....." Lắng nghe tiếng trong điện thoại di động truyền ra, chốc lát, cô rũ mi xuống: "Được, tôi biết rồi."

"Chiều Hi, sao vậy?" Thấy vẻ mặt con gái nghiêm túc, Chu Ngọc Trân quan tâm hỏi.

"Mẹ, con có chút chuyện, đi ra ngoài một chút." Nói xong, cô vội vã đứng dậy ra cửa.

"Tôi không phải là muốn điều võ dương oai với cô, hoặc là khoe khoang cái gì, tôi chỉ là có ý tốt, hi vọng cô có thể nhận rõ sự thật, cô với Nhĩ Thụy là không thể nào. Cô cũng thấy đấy, anh ấy đối với tôi là tình cũ còn chưa dứt."

Ngón tay nhỏ nhắn khẽ vuốt người đàn ông trần truồng trên giường chỉ đang đắp một cái chăn mỏng, giọng nói ngọt ngào nói tiếp: "Có lẽ anh ấy thích cô, nhưng tình cảm đối với tôi sâu đậm hơn, từ nhỏ chúng tôi đã biết nhau, mười tám tuổi bắt đầu yêu, khi đó chúng tôi rất ngọt ngào, anh ấy vô cùng cưng chiều tôi, nếu không phải sau này có chút hiểu lầm, tôi cũng sẽ không rời xa anh ấy, sau khi tôi đi, anh ấy đau khổ rất lâu."

Thi Thục Viện mặt dịu dàng nhìn Chu Chiêu Hi: "Tôi nghĩ rằng có một chuyện cô không biết, tôi là con dâu được nhà họ Cam chọn. Giao tình hai nhà chúng tôi rất tốt, trưởng bối hai nhà vẫn duy trì tình bằng hữu, nếu không phải lúc trước hiểu lầm, chúng tôi có thể đã sớm kết hôn."

Nhìn chăm chú người đàn ông đang nằm nghiêng trên giường đưa lưng về phía cô, Chu Chiêu Hi lên tiếng hỏi: "Tại sao anh ấy không thức dậy?"

"Anh ấy mệt muốn chết rồi, cô nên nhìn ra được vừa mới xảy ra chuyện gì chứ?" Ngón tay ngọc chỉ giường nệm xóc xếch, then thùng che miệng cười khế: "Mới vừa rồi lúc chúng tôi ân ái, anh ấy nói cho tôi biết, anh ấy cảm thấy rất có lỗi với cô, không biết nên mở miệng nói như thế nào cho cô biết chuyện của chúng tôi. Đúng rồi, cô có biết chuyện mẹ của anh ấy yêu cầu ba anh em bọn họ trong vòng hai năm phải sinh cháu đích tôn cho bà?"

Cô thần thờ gật đầu.

Thi Thục Viện dịu dàng cười mỉm nói: "Vậy được rồi, tôi nghĩ anh ấy thật sự có chút thích cô, cho nên mới tìm đến cô, bây giờ tôi trở về rồi, trong lòng anh ấy không thể chứa thêm người khác nữa rồi. Tôi không đành lòng nhìn anh ấy khó xử, cho nên lúc này mới quyết định gọi cô tới, giáp mặt nói rõ ràng với cô."

Cô vẫn một mực nhìn Chu Chiêu Hi.

"Thay vì tốn thêm thời gian giải thích, tôi muốn để cho cô nhìn thấy sự thật, là cách hiểu chân tướng nhanh nhất. Cô Chu, thật lòng tôi không muốn cô cảm thấy khó chịu, chỉ hi vọng là cô có thể nhìn nhận rõ sự thật."

Người đàn ông vốn vẫn đang ngủ chọt từ từ lên tiếng: "Thật xin lỗi, mỗi người chỉ có một trái tim, chỉ có thể yêu một người, tôi cũng bởi vì nghĩ thế mà buồn bã, cho nên mới phải tìm tới cô, hiện

tại Thục Viện đã trở lại bên cạnh tôi rồi, tôi không có cách nào ở cùng với cô nữa."

Nhận ra đó là giọng của Cam Nhĩ Thục, Chu Chiếu Hi chấn động. Mặc dù vừa mới nghe Thi Thục Viện nói nhiều như vậy, nhưng cũng không có tổn thương bằng lời nói này của anh.

Cô cũng chỉ là người thay thế lúc anh buồn mà thôi!

Giọng nói quen thuộc của người đàn ông nói tiếp: "Cô hãy yên tâm đi, tôi sẽ bồi thường cho cô, ngày mai tôi sẽ cho người mang chi phiếu tới cho cô."

Chu Chiếu Hi chặn lại quát: "Không cần! Anh cũng chỉ là công cụ kiếm tiền của tôi mà thôi, anh đã nói như vậy, chúng ta tới đây là hết."

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Kết thúc, không ngờ nhanh như vậy đã chơi chán rồi sao.

Nhanh đến nỗi làm cho cô..... Trở tay không kịp!

Giọt nước mắt mới vừa cố nén lại khi cô ngồi lên xe thì rốt cuộc không nhịn được nữa chảy xuống gò má, cô gục đầu trên tay

lái, nhỏ giọng khóc nức nở, tiếc thương cho tình yêu lúc trước.

"Đây là đội Đại Hùng."

"Nghe, đội Đại Hùng, có chuyện gì không?"

"Báo cáo Bá Tước Vampire, suốt đêm mục tiêu đã cùng mẹ mình rời khỏi nhà, bọn họ mang theo hành lý, giống như là chuẩn bị đi xa, xin chỉ thị Bá Tước Vampire, nên xử lý như thế nào?"

"Ngu ngốc, đương nhiên là tiếp tục theo dõi chặt chẽ." Suy nghĩ một chút, hoài nghi hỏi: "Tại sao mục tiêu lại đột nhiên muốn đi xa, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Khoảng một hai tiếng trước mục tiêu đã đi qua chỗ ở của thiếu gia, sau khi ra ngoài, sắc mặt không tốt lắm."

"Thật sao? Ta biết rồi. Đi theo mục tiêu, có động tĩnh gì thì lập tức báo cho ta, biết không?"

"Vâng."

Trên bàn là đơn xin từ chức bị nắm nhãn lại, lại mở ra lần nữa, cẩn thận nhìn từ đầu đến cuối không sót một chữ, muốn tìm kiếm ra một chút dấu vết từ bên trong.

Thế nhưng một dòng chữ ngăn ngủi, trừ bỏ ý tứ bên ngoài, không có viết gì cả.

Anh muốn điên rồi, nếu như không tìm được Chu Chiêu Hi, anh thật sẽ điên mất!

Rõ ràng một ngày trước, trước khi tan việc đều tốt đẹp, không nhìn được cái gì khác thường, tại sao đến ngày thứ hai, liền không thấy được cô, cô chỉ gửi chuyển phát nhanh đơn xin từ chức này tới thôi?

Nửa tháng này, điện thoại di động của cô từ trạng thái tắt máy đến biến thành số không. Đến chỗ cô tìm người, hàng xóm bên cạnh lại nói họ đã rời đi trong đêm.

Cuối cùng là cô đi đến nơi nào chứ? Vì cái gì ngay cả gặp mặt nói cho anh biết một tiếng cũng không được?!

Cốc cốc! Có người sau khi gõ cánh cửa, đẩy cửa vào.

Đôi mắt màu đen của Cam Nhĩ Thụy trừng mắt về phía người tự tiện bước vào văn phòng của anh: "Không phải tớ đã thông báo không có sự cho phép của tớ bất cứ ai cũng không được vào làm phiền tớ sao hả?"

"Tớ không vào đây làm phiền cậu, công ty sẽ chết hết mất." Giang Dật Bình đi tới trước bàn của anh, chỉ vào đồng công văn chất như cái núi nhỏ trên bàn: "Nếu những thứ này trên bàn của cậu không được duyệt thì tất cả mọi chuyện trong công ty sẽ không có cách nào tiến hành, tiếp tục như vậy nữa, không tới một tháng Xây dựng Đạo Dương sẽ phải đóng cửa rồi !"

Liếc anh một cái, Cam Nhĩ Thụy rầu rĩ cầm xấp công văn lên, cũng không thèm nhìn một cái hạ bút ký tên.

Một lát sau, sau khi ký tên xong, anh lạnh lùng lên tiếng nói: "Ký cũng ký xong rồi, cầm đi đi."

Giang Dật Bình không có nhận công văn, ngược lại kéo ghế ngồi xuống: "Nhĩ Thụy, tớ chưa bao giờ thấy cậu như vậy, cho dù năm đó Thi Thục Viện bỏ cậu...Cậu cũng không uể oải, tinh thần sa sút như vậy."

Đôi mắt với bạn tốt, Cam Nhĩ Thụy vỗ trán, thấp giọng chân thành mở miệng nói.

"Tớ đã đi tìm rất nhiều nơi cũng không tìm thấy cô ấy. Cô ấy không nói lời nào đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa, tớ sắp không chịu nổi nữa rồi, giống như không thể hít thở không khí nữa, tớ không biết nên làm cái gì, vì sao cô ấy lại muốn bỏ đi? Tại sao không nói cái gì hết? Rốt cuộc là gì của cô ấy? Tại sao cô ấy có thể cứ như vậy mà bỏ đi chứ ?!"

Giang Dật Bình thật không ngờ, mới mấy tháng mà thôi, không ngờ tình cảm của Nhĩ Thụy sâu đậm như vậy, thấy cậu ấy khổ sở như thế, anh cũng có chút không đành lòng: "Chiều Hi không phải là người như thế, tớ nghĩ nhất định phải có nguyên nhân gì, có lẽ bệnh của mẹ cô ấy đột nhiên chuyển nặng thì sao?"

"Tất cả các bệnh viện lớn nhỏ tớ đều đã từng hỏi thăm, mẹ cô ấy hoàn toàn không có hồ sơ kiểm tra sức khỏe." Điềm này anh đã sớm nghĩ tới rồi.

"VẬY....." Giang Dật Bình hạ ánh mắt suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một chuyện: "Gần đây cậu và Thi Thục Viện có xảy ra chuyện gì không?"

"Cậu ám chỉ cái gì?"

"À..... Thục Viện biết chuyện cậu đang qua lại với Chiều Hi."

"Vậy thì thế nào?"

"Cậu cũng biết cá tính của Thục Viện rồi đó, cô ấy luôn không chịu thua kém, muốn cái gì nhất định không thể không đạt được."

Bỗng nhiên Cam Nhĩ Thụy đứng lên: "Ý của cậu là cô ta bức Chiêu Hi rời đi?"

"Cái này tớ cũng không dám chắc, sao cậu không thử thăm dò Thục Viện một chút." Sau khi Chu Chiêu Hi rời đi, Thi Thục Viện tới công ty thường xuyên hơn, quả thật muốn xem mình làm phu nhân Chủ tịch.

Cam Nhĩ Thụy nhắm mắt, nhớ lại đêm trước khi Chu Chiêu Hi rời đi, anh làm cái gì.

Đêm đó, Nhĩ Khiêm nói có chuyện muốn thương lượng với anh, phải đi đến chỗ của anh nói, cho nên sau khi tan việc, Chiêu Hi mới không về nhà cùng với anh.

Lúc đó nhìn Nhĩ Khiêm hình như rất buồn rầu, đến chỗ của anh vẫn uống rượu, anh cũng uống chung mấy ly. Cuối cùng..... Anh say, khi tỉnh lại trời đã sáng. Tửu lượng của anh không tệ, ngày đó làm sao mà mới uống không được mấy ly, liền say đến bất

tình nhân sự? Chẳng lẽ..... Trong rượu có người động tay động chân?

"Đáng chết."

<http://diendanlequydon.com>

Thấy sắc mặt của anh trầm xuống, vội vã đi ra ngoài, Giang Dật Bình vội hỏi: "Nhĩ Thụy, cậu nghĩ ra cái gì rồi hả?"

"Tớ đi tìm Nhĩ Khiêm."

Hết chương 9!

Chương 10.1

Edit: Lavender – Blue

"Bẩm báo phu nhân, Đại thiếu Gia, Nhị thiếu gia trở lại."

"Ừ." Cam phu nhân bước đi nhẹ nhàng như bước trên hoa sen, mắt như quả hạnh quét nhẹ hai đứa con trai, khẽ mở miệng nói với chất giọng mềm dịu tao nhã.

"Nghe nói hai anh em con đánh nhau?"

"Dạ." Cam Nhĩ Thụy không e dè thừa nhận.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao đánh nhau?"

"Mẹ hỏi nó, xem nó đã làm chuyện tốt gì!" Vẻ mặt Cam Nhĩ Thụy lạnh lùng nói. Trước đây không lâu, anh tìm tới Nhĩ Khiêm, ép hỏi ra ngọn nguồn câu chuyện, anh giận đến mức đánh cho Nhĩ Khiêm một trận, có lẽ bởi vì trong lòng Nhĩ Khiêm cảm thấy hổ thẹn, cho nên chỉ dám tránh, không dám đánh lại.

Mắt hạnh của Cam phu nhân lập tức chuyển qua trên người con thứ hai, phát hiện khóe miệng nó có chút rách da.

"Cậu hai, cậu làm cái gì khiến Nhĩ Thụy tức giận như vậy?"

Cam Nhĩ Khiêm im lặng không trả lời.

Giọng nói của Cam phu nhân vẫn ngọt ngào dịu dàng: "Nhĩ Khiêm, không nghe thấy mẹ nói sao? Cần mẹ cầm loa nói lại bên lỗ tai con một lần nữa sao?"

Biết rõ không phải mẹ chỉ thuận miệng nói, vẻ mặt Cam Nhĩ Khiêm không tình nguyện ngẩng đầu lên nói: "Bởi vì con đáp lại yêu cầu của Thục Viện, phối hợp với cô ấy diễn một vở kịch cho người kia xem." Lúc ấy anh không biết được anh cả đã động tình với cô gái kia, nhưng nếu biết trước, anh thề tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu của Thi Thục Viện.

"Người nào?" Cam phu nhân chợt bừng tỉnh hiểu ra: "Sẽ không phải là trợ lý Chu chứ? Cho nên cô gái đó mới chuyển đi trong đêm?"

"Mẹ làm sao mẹ biết chuyện của cô ấy?" Cam Nhĩ Thụy nghi ngờ hỏi.

Bà không nhịn được cười hả hê nói: "A, con cho rằng mẹ con là ai? Mẹ xưa nay chính là danh xưng Nữ Gia Cát nha, chỉ cần mẹ muốn, trên thế giới không có chuyện mẹ không biết. Mẹ còn biết

được, trợ lý Chu này là người yêu của con đúng không? Nghe nói con vì tìm cô ấy, nửa tháng nay cũng không để ý tới chuyện của công ty?"

Hai anh em nhà họ Cam hoài nghi nheo mắt nhìn nhau.

Cam phu nhân lại khôi phục dáng vẻ dịu dàng uyển chuyển quý phái: "Được rồi, Nhĩ Khiêm, rút cuộc con cùng Thục Viên đùa giỡn diễn tuồng kịch gì cho cô Chu xem, làm cô ấy tức giận bỏ chạy vậy?"

"Đó là chủ ý của Thục Viên, con chỉ đáp ứng yêu cầu của cô ấy nói giúp mấy câu mà thôi." Cam Nhĩ Khiêm trước hết phải sạch trách nhiệm, sau đó mới nói cặn kẽ chuyện tình một lần nữa.

"Cô ấy muốn con đi tìm anh cả uống rượu, sau đó nhân cơ hội bỏ thuốc ngủ vào trong rượu của anh cả, chờ sau khi anh ấy ngủ, con mang anh ấy lên giường, Thục Viên lại sắp xếp hiện trường giống như bộ dạng mới “làm việc” xong, lại gọi điện thoại cho cô Chu tới, để cho cô ấy thấy hai người tro cũ cháy lại, sau đó con núp dưới sàn, bắt chước theo giọng anh cả, nói mấy câu, để cho cô ấy tin rằng anh cả thật sự muốn tái hợp với Thục Viên."

"Cái tên tiểu tử này quả nhiên rất cần ăn đòn!" Nghe xong, Cam phu nhân nắm tay dùng sức gõ đầu của anh một cái, sau đó phân phó: "Ông Vương, lấy gia pháp tới cho tôi, tôi muốn trừng trị thích đáng tên tiểu tử hồ đồ đáng giận này."

"Vâng." Quản gia lập tức nhận mệnh lệnh mang tất cả roi da tới.

"Mẹ, mẹ làm thật?" Thấy cái roi kia, hai anh em cũng giật mình nhảy một cái. Từ lúc nào nhà bọn họ lại có nhiều gia pháp kinh khủng này vậy?

Cam phu nhân che giấu vẻ mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cam Nhĩ Khiêm.

"Tiểu tử thúì, còn không mau quỳ xuống chịu phạt."

"Con cũng không phải là ngu ngốc!" Trong nháy mắt nhìn cái roi kia, khóe miệng Cam Nhĩ Khiêm giật giật: "Anh cả, chuyện cô Chu kia em rất xin lỗi, nếu như anh tìm được cô ấy, em đồng ý chịu trách nhiệm giải thích với cô ấy, bây giờ em muốn trốn trước." Nói xong, cực kỳ gấp gáp chạy thoát thân.

Nếu mẹ thật sự đánh xuống một roi, anh không tróc da bong thịt mới là lạ! Mặc dù trong lòng biết mẹ chỉ hù dọa anh, nhưng bà làm việc luôn hành động tùy ý, khó đảm bảo bà sẽ không nhất thời cảm thấy vui vẻ, trước hết quát cho anh mấy roi xem hiệu quả như thế nào.

"Hừ, thật là tiểu quỷ nhất gan. Cất đi." Sau khi thu roi lại giao phó quản gia, Cam phu nhân lại khôi phục sắc mặt hiền lành nhìn con trai lớn nhất: "Nhĩ Thụy, con muốn biết cô Chu kia bây giờ đang ở đâu không?"

"Xin mẹ nói cho con biết." Cam Nhĩ Thụy chắc chắn mẹ nhất định biết được hành tung của Chu Chiêu Hi.

"Có thể nói cho con biết, chỉ là sau này con sinh con, tên phải do mẹ đặt, có thể không?" Bà phấn khởi yêu cầu.

"Không thành vấn đề." Anh một lời đồng ý.

"Nói miệng không bằng chứng, hay là trước tiên lập bản cam kết bảo đảm một chút, ông Vương, lấy ra!"

"Vâng." Quản gia lấy ra một bản tài liệu.

Cam Nhĩ Thụy bắt đầu có chút dự cảm xấu, nhưng nóng lòng muốn biết được vị trí của Chu Chiêu Hi, nhắm mắt nhìn cũng không nhìn nội dung, ký tên.

Cười hề hề thu lại tài liệu, Cam phu nhân nói địa chỉ cho anh.

Trước khi đi, nghĩ đến một chuyện, Cam Nhĩ Thụy vội vàng mở miệng: "Mẹ, con có một chuyện muốn hỏi mẹ."

"Được, con hỏi đi."

"Mẹ và cha kết hôn ba mươi mấy năm, tại sao vẫn có thể duy trì cuộc sống hôn nhân ân ái?"

Cam phu nhân liếc anh một cái, giống như anh hỏi vấn đề ngu ngốc: "Cái này còn cần hỏi sao? Đương nhiên là bởi vì mẹ con dịu dàng hiền thực, là một người phụ nữ tốt hiếm có."

Cam Nhĩ Thụy nhìn xuống ý nghĩ muốn bắt bẻ làm mẹ kích động: "Trừ điểm này ra, mẹ và cha làm sao trải qua những thói quen cùng tính tình khác nhau?" Trời mới biết mẹ có bao nhiêu khó khăn, ngay cả cha cũng bó tay với bà, bị bà ăn đến sít sao.

Có lẽ ở bên ngoài, thân là người thành lập tập đoàn Đạo Hùng, cha oai phong, hô mưa gọi gió, nhưng chỉ có người thân cận mới hiểu được, ở trước mặt mẹ anh, ông quả thật rất hiền giống như con cừu nhỏ, chỉ cần mẹ anh mở miệng, cha anh chưa bao giờ nói qua một chữ “ Không”, ông vô cùng cưng chiều bà, mặc cho bà muốn làm gì thì làm. Cho dù có gây ra tai họa, ông cũng không trách móc chấp nhận dọn dẹp hậu quả.

"Mẹ với cha con về mọi phương diện đều mười phần phù hợp, làm sao có cái gì khác biệt!" Nghe xong một lúc lâu, vẫn không rõ

vấn đề con trai muốn hỏi, Cam phu nhân uống trà quản gia đưa tới, hỏi: "Có phải giữa con và cô Chu còn vấn đề gì không?"

Do dự một chút, Cam Nhĩ Thụy thành thật nói cho bà biết: "Thói quen sinh hoạt và tính cách giữa con và cô ấy khác nhau rất lớn, cho nên cô ấy không muốn ở chung với con."

Cam phu nhân mỉm cười cười khẽ: "Thật là đứa bé khờ, không có một người nào có tính cách và thói quen giống với người khác được. Vợ chồng đối xử với nhau, đầu tiên là tôn trọng, không nên cố gắng thay đổi tính cách hay thói quen của đối phương, tiếp nhận những điểm bất đồng của đối phương so với mình, sau đó thử tìm ra điểm chung hai người có thể chấp nhận, sau này bắt đầu ăn ý với nhau, rất nhiều chuyện có thể giải quyết."

Suy xét những lời mẹ nói, chốc lát, Cam Nhĩ Thụy gật đầu một cái: "Con hiểu, cảm ơn mẹ."

Cam phu nhân cười tít mắt phất tay một cái: "Nhanh đi mang con dâu về đây đi!"

Đăm chiêu nhìn mẹ một cái, Cam Nhĩ Thụy bất đắc dĩ cười một tiếng rời khỏi.

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, trứng kế của mẹ, một hòn đá hạ hai con chim rồi. Bà không phải chỉ yêu cầu bọn họ có con, mục đích cuối cùng vẫn là muốn bọn họ cưới vợ.

"Cũng đã là mùa thu, làm sao còn nóng như vậy chứ?"

"Mẹ nghe nói mùa đông năm nay sẽ là mùa đông ấm áp." Đồi túi đồ ăn mua từ cửa hàng sang tay trái nói, Chu Chiêu Hi lấy giấy ra thấm mồ hôi hột trên trán cho mẹ.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh không một gợn mây, Chu Ngọc Trân cười cười: "Ngày có thể như vậy cũng đã là tốt rồi, bình thường là hạnh phúc."

"Đúng nha! Mẹ, hãy cẩn thận cầu thang." Cô vịn cánh tay trái của mẹ, đi lên bậc thang.

Bước qua những bậc thang này, sẽ nhìn thấy chỗ bọn họ ở, đó là một căn nhà cấp bốn, trước nhà có cửa sắt màu xanh, đây là căn nhà cũ ở vùng nông thôn phía Đông của di Trương - người chăm sóc cho mẹ lúc trước, bởi vì không có người ở, tạm thời cho hai mẹ con cô ở tạm.

Chu Ngọc Trân thở nhẹ ngẩng đầu lên, chợt lắc lắc cánh tay của con gái: "Chiêu Hi, con nhìn xem!"

"Nhìn cái gì?"

<http://diendanlequydon.com>

"Có một chiếc xe đậu ở cửa nhà chúng ta."

Chu Chiêu Hi chớp mắt, đôi chân mày thanh tú khẽ nhăn lại.

"Bác gái, xin chào, con rất xin lỗi vì tới giờ mới đến chào hỏi bác."

Nhìn về phía người đàn ông từ trong xe đi ra, Chu Ngọc Trân sững sờ, vẻ mặt lạnh lùng mở miệng: "Cam tiên sinh, có chuyện gì không?"

"Con dẫn em trai của con tới nói lời xin lỗi với Chiêu Hi." Cam Nhĩ Thụy đưa tay, bắt được một người con trai cao lớn đẹp trai giống anh.

Chu Ngọc Trân có chút không hiểu: "Nói xin lỗi, tại sao?" Nửa tháng trước, sau khi con gái vừa vội vàng chạy ra cửa trở về, mặt không giấu nổi vẻ đau lòng cùng tức giận. Hỏi rõ ngọn nguồn, bà cũng tức giận, cho nên khi con gái nói muốn rời khỏi chỗ đó, bà lập tức tán thành.

Hiện tại lại nhìn thấy người đàn ông làm tổn thương con gái mình, bà tức giận muốn đánh hấn một trận thay con gái trút giận.

"Bởi vì em con làm một việc khiến cho Chiêu Hi hiểu lầm con." Liếc ngang em trai một cái, Cam Nhĩ Thụy lạnh nhạt nói: "Còn không nhanh giải thích?"

Sờ mũi một cái, vẻ mặt Cam Nhĩ Khiêm không tình nguyện, chậm rãi lên tiếng: "Cái đó..... Cô Chu, lần trước cô thấy một màn kia trong phòng anh cả của tôi, là lừa gạt cô. Lúc đó, anh cả bị tôi chuốc thuốc ngủ, ngủ say như chết rồi, còn nữa, mấy câu nói mà cô nghe được kia cũng là giả, đó là tôi bắt chước giọng anh cả của tôi nói."

Nghe vậy, Chu Chiêu Hi nhẹ nhàng nhú đôi mày thanh tú lại, chăm chú nhìn Cam Nhĩ Thụy, lại nhìn Cam Nhĩ Khiêm hỏi: "Tại sao anh phải làm như thế?"

"Tôi là được Thục Viện nhờ vả, cô ấy hy vọng có thể cùng anh cả hợp lại, cho nên mới muốn phá hư chuyện của cô và anh cả." Thật con bà nó, vì cái gì anh phải ở chỗ này ăn nói khép nép giải thích? Mà người phụ nữ Thục Viện kia sau khi sự việc xảy ra lại chạy ra nước ngoài trốn, bỏ lại cái cục diện rối rắm này cho anh, đáng ghét! Lần sau gặp lại cô ta, xem anh chinh cô ta như thế nào.

Chu Chiêu Hi hạ mi mắt, nhìn mũi giày của mình, một hồi lâu mới nhẹ giọng mở miệng: "Tôi biết rồi, các anh trở về đi."

Đây là ý gì? Cô ấy không tin lời anh nói sao? Nếu cô ấy không chịu cùng anh cả trở về, anh sẽ bị anh cả đánh cho một trận nữa mất.

Cam Nhĩ Khiêm lại vội vàng nói: "Tôi không có lừa cô, cô Chu, những gì tôi vừa nói đều là thật, cô không tin lời tôi nói, bây giờ tôi liền giả giọng anh cả, lặp lại những lời nói ngày đó một lần nữa." Anh lập tức biểu diễn một lần.

Ngay cả Chu Ngọc Trân cũng chặc chặc, cảm thấy giọng nói vừa rồi của anh, quả thật giống với Cam Nhĩ Thụy như đúc, khó mà phân biệt.

Nghe xong, Chu Chiêu Hi khẽ hắng giọng nói: "Tôi không nói tôi không tin anh."

Cam Nhĩ Thụy đi tới trước mặt cô: "Nếu tin, vậy em và bác gái có thể theo anh trở về không?" Về mặt giờ phút này của cô làm anh rất lo lắng.

Cô nhìn anh chăm chú, khẽ mỉm cười: "Tôi tin tưởng anh, nhưng chuyện giữa chúng ta đã trở thành quá khứ, mời các anh trở về đi, ở vùng nông thôn không có gì tốt chiêu đãi."

"Chúng ta đã trở thành quá khứ?" Anh không dám tin liếc nhìn cô. Anh đặc biệt dẫn Nhĩ Khiêm tới đây giải thích với cô, cô lại trả lời anh như vậy?

"Đúng vậy. Chuyện đã qua, xin Cam tiên sinh trở về đi!" Hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện, nhưng Thi Thục Viện để cho cô giác ngộ một sự thật, bây giờ khác biệt giữa anh và cô quá lớn, không thể trở thành người cùng một thế giới.

Cô không nên có suy nghĩ sai lầm không thực tế, bây giờ cô chỉ muốn yên ổn sống qua ngày, sau đó nuôi lớn bảo bảo trong bụng cô.

Không muốn cho anh biết chuyện cô mang thai, bởi vì anh ấy nhất định sẽ cướp đi đứa bé này, cô hy vọng có thể tự tay nuôi dưỡng bảo bảo, nhìn nó lớn lên từng ngày từng ngày.

Chương 10.2

Edit: Lavender - Blue

Đúng, cô vi phạm hợp đồng, bởi vì cô thật sự quá yêu đứa bé này. Vì vậy thật xin lỗi, Cam Nhĩ Thuy, cô không thể thực hiện cam kết ban đầu, sau khi sinh con giao cho anh được.

"Chúng ta mới xa nhau nửa tháng, em dám nói đùa giữa chúng ta là chuyện đã qua?! Chu Chiếu Hi, có phải em rất muốn chọc giận anh phải không?" Giọng của Cam Nhĩ Thuy thật kinh sợ trừng mắt nhìn cô: "Chuyện này anh cũng là người bị hại, đã giải thích rõ rồi, em còn muốn như thế nào? Muốn anh nói xin lỗi với em sao?"

"Không phải." Thấy anh hạ mí mắt xuống, giọng giận dữ trừng mắt nhìn chằm chằm, cô khiếp sợ lui về phía sau một bước: "Em không trách anh, chỉ là em cảm thấy giữa chúng ta không thể nào có tương lai, cho nên, bây giờ vẫn nên chia tay thôi."

Chia tay? Thậm chí ngay cả lời như thế cô cũng nói hết ra, Cam Nhĩ Thuy thật sự bùng nổ!

Cam Nhĩ Khiêm đứng bên cạnh phát hiện anh trai tức giận, vội vàng đỡ Chu Ngọc Trân đi lánh nạn: "Bác gái, bác mệt không, cháu đỡ bác đi vào nhà nghỉ ngơi trước."

"Nhưng hai đứa nó..."

"Không sao, bọn họ có một chút hiểu lầm chưa nói rõ ràng, sợ rằng còn phải nói một lát nữa, chúng ta đi vào trước đi!" Nói đùa à, tiếp tục ở lại hiện trường, khó bảo toàn lửa đạn sẽ không lan đến gần anh bên này, anh thật sự không muốn lại bị anh trai đánh lần nữa.

Hai người lặng lẽ vào phòng, bỏ lại một mình Chu Chiêu Hi đối mặt với Cam Nhi Thuy đang tức giận.

"Em nói cho anh rõ, tại sao giữa hai chúng ta lại không có tương lai hả?" Con mắt nào của em thấy như thế hả.

Cô bị trông mắt đen đầy lửa giận kia trừng đầy sợ hãi, nói cà lăm: "Anh là Đại thiếu gia nhà họ Cam, em chỉ là một người con gái bình thường, người nhà của anh sẽ không chấp nhận một người có xuất thân như em. Lại nói, anh muốn em phải trở về với anh làm gì? Làm tình nhân của anh sao? Rất xin lỗi, em không có hứng thú này, em không có cách nào chia sẻ một người đàn ông với người khác."

Cô lại dám cho rằng anh muốn cô làm tình nhân của anh! Tức chết anh mà: "Dựa vào em, hoàn toàn không có tư cách làm tình nhân!" RẦM, anh giận đến mức vung một quyền vào chiếc xe màu trắng, mui xe lập tức bị lõm xuống một lỗ.

Chu Chiêu Hi càng hoảng sợ hơn, cô chưa từng thấy vẻ mặt giận dữ như vậy của anh, tính tình của anh mặc dù thích bắt bẻ, nhưng mà cũng không tệ, rất ít khi buột miệng mắng chửi ai.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dạng nổi giận của anh, không ngờ đáng sợ như vậy! Cú đánh tiếp theo anh không định sẽ đánh trên người của cô chứ? Không được không được, cô có thai, cũng không thể chịu nổi kích động của anh, vẫn phải nhanh nghĩ cách trốn đi!

Nghĩ như vậy, cô lui từng bước một về phía sau, giữ khoảng cách với anh, ngoài miệng trả lời.

"Đúng, đúng, em không có tư cách làm người tình, cho nên anh đi tìm người khác đi."

"Chu Chiêu Hi, em thật sự muốn anh tức chết sao?" Cam Nhĩ Thụy tức giận hơn nữa giờ tay lên, đầu xe lại lồm xồm xuống - một lần nữa.

A, không phải anh có khuynh hướng bạo lực chứ? Nguy hiểm, nguy hiểm, đàn ông sử dụng bạo lực đánh phụ nữ, cô không thể nào chịu được, nhưng bây giờ phát hiện được rồi, thật may mắn, ngộ nhỡ nếu là thật sau này trở về với anh, nói không chừng một ngày nào đó cô sẽ bị anh đánh cho sưng mặt sưng mũi.

Vỗ ngực một cái, Chu Chiêu Hi cảm thấy may mắn, thử dịu dàng khuyên: "Cái đó, em không nghĩ như vậy, thật mà, em chỉ là cảm thấy chúng ta không thích hợp, lấy điều kiện của anh muốn tìm người như em sinh con, muốn bao nhiêu người đều không có vấn đề, cần gì phải là em đây? Em lại không dịu dàng, cũng không thích làm việc nhà, ưu điểm thật là ít ỏi, khuyết điểm thì có cả một đống lớn, có lẽ bây giờ anh có chút yêu em, nhưng lâu dài, em bảo đảm càng nhìn em càng ghét...A, không quan trọng, coi như là anh đá em, như vậy được rồi chứ?"

"Chu Chiêu Hi, anh chưa từng muốn đánh người phụ nữ nào hơn em! Quả thật em có rất nhiều khuyết điểm, lại không dịu dàng, nhưng mà anh lại cứ chỉ cần mình em, hơn nữa không phải do em đánh giá! Cái miệng đáng giận kia còn dám nói ra lời khiến cho anh tức giận, anh bảo đảm, nhất định khiến cho em không có cách nào mở miệng nữa."

"Anh... Anh muốn làm gì?" Giọng lạnh lùng của anh làm cho cô lạnh cả sống lưng, da đầu tê dại, nắm quả đấm lên, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đối phó nếu anh đột nhiên tập kích tới.

"Muốn... Như vậy!" Anh mạnh mẽ phát động công kích, nhào về phía cô.

"A!" Cô giật mình, miệng bị bịt lại, hoàn toàn không có cách nào nói thêm một chữ.

Cam Nhĩ Thụy hung hăng hôn cô, mãnh liệt trừng phạt cái miệng nhỏ nhắn của cô.

"Ừm ừm ừm...." Chu Chiêu Hi giấy giữa. Cô sắp hít thở không thông, anh không định dùng cách này mưu sát cô chứ?

Anh buông cô ra, để cho cô bổ sung dưỡng khí: "Vừa rồi em nói nhiều như vậy, là muốn anh cưới em phải không?" Mắt đen xẹt qua một tia sáng kỳ dị.

"A, không, em không có nghĩ như vậy..."

Anh không khách khí cắt đứt lời cô cãi lại: "Em không cần phải giả bộ nữa, không thành vấn đề, anh thành toàn cho em." Anh thuận tay hái một nhánh cỏ dại bên cạnh, anh vòng đi vòng lại thành cái vòng đeo ở ngón giữa. "Cái vòng này tạm thời xem như nhẫn cầu hôn đi, sau khi trở về chúng ta liền kết hôn."

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm cái vòng cỏ dại màu xanh lá quần quanh trên ngón tay: "Không phải như vậy, anh bị hồ đồ hả? Chúng ta làm sao có thể kết hôn, người nhà anh sẽ không đồng ý."

"Ai nói? Mẹ anh rất vui mừng muốn anh dẫn em trở về cho bà thấy!"

"Làm sao có thể?"

"Em không tin?"

Cô mãnh liệt lắc đầu.

"Vậy chúng ta lập tức trở về, anh chứng minh cho em thấy."

Cô không chịu đi với anh: "Em không muốn."

"Em không thể không theo anh trở về."

"A, anh..... anh muốn làm gì a?" Cô bị anh thô lỗ vác đi, bụng bị ép lên, khổ sở muốn nhanh ỏi ra: "Cam Nhĩ Thụy, anh mau thả em xuống!"

"Lên xe rồi nói." Nhét cô ngồi vào trong xe, anh lập tức cho xe ô tô chạy trên đường.

"Cam Nhĩ Thụy, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?" Cô tức giận thở phì phì trừng mắt nhìn anh.

"Dẫn em về gặp mẹ anh, rồi em sẽ biết mọi bản khoản của em đều là dư thừa, nhà anh sẽ không ai phản đối chúng ta, nhất là mẹ anh, bà ấy nhất định sẽ cười toe toét."

"Có thật không?"

Anh tự tay xoa mái tóc hơi xoăn của cô: "Đương nhiên là thật. Em đó, cô gái ngốc này, em cho rằng anh sẽ để người khác định đoạt hôn nhân của mình sao? Dù là cha mẹ của anh cũng không thể. Không phải là người mà anh muốn kết hôn, anh tuyệt đối sẽ không kết hôn với người đó."

"Anh thật sự muốn kết hôn với em?" Cô vẫn còn không dám tin hỏi.

"Em đối với sức hấp dẫn của mình không có lòng tin như vậy sao?"

"Em..." Đợi chút, tại sao đột nhiên có cảm giác bị người ta tính kế chứ?

"Chuyện lần trước em nói, anh đã tìm được cách giải quyết rồi."

"Chuyện gì?" Cô sưng sờ hỏi.

"Chuyện em nói tính cách và thói quen sinh hoạt của chúng ta không giống nhau. Mỗi người là cá thể đặc biệt, không có hai

người có thói quen và cá tính hoàn toàn tương đồng, giống như em và mẹ em tính tình và thói quen nhất định cũng khác nhau chứ? Nhưng tại sao em có khả năng sống với bác ấy lâu như vậy?"

"Đó là bởi vì....Bà ấy là mẹ em, từ nhỏ em đã lớn lên cùng bà."

"Không phải vậy, đó là bởi vì em hiểu rõ tính nết của nhau, cho nên mới có thể bao dung cho đôi phương ở chung một chỗ. Có lẽ hiện tại chúng ta chưa không hiểu rõ nhau, nhưng anh tin tưởng vào trí thông minh của chúng ta, chuyện này sẽ tuyệt đối sẽ không làm khó chúng ta." Cầm tay của cô, Cam Nhi Thuy dịu dàng nói tiếp: "Cho nên không cần lo lắng nữa, em phải trải qua giai đoạn này, muốn cuộc sống sau này như thế nào thì sẽ như thế đó?"

Lời của anh làm cô cảm động, Chu Chiêu Hi lộ vẻ xúc động nhìn chăm chăm vào anh, trong mắt anh ánh lên sự dịu dàng hoà tan lòng cô. Thật có thể không? Cô có thể sống chung với anh, nắm tay nhau đi về tương lai không?

"Tin tưởng anh, cũng tin tưởng chính em, chỉ cần chúng ta đồng lòng, nhất định không có bất kỳ chuyện trở ngại được chúng ta."

Vẻ mặt anh tràn đầy lòng tin tiếp cho cô thêm sức mạnh, cô gật đầu, nhướn mày cười, trong nháy mắt tràn đầy tự tin: "Không sai, không có ai có quyền ngăn cản quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của chúng ta, chúng ta liền kết hôn đi!"

"Đúng, đây mới là Chu Chiêu Hi mà anh biết"

Bên trong xe tràn đầy nụ cười rục rờ.

Bên trong căn phòng nhỏ, thật lâu Cam Nhĩ Khiêm không nghe được động tĩnh gì bên ngoài, ra ngoài xem xét, lúc này mới phát hiện xe đã bị anh trai lái đi rồi.

Anh cực kỳ tức giận rống lên: "Anh lại dám ném em một mình ở nơi quỷ quái chim không đẻ trứng này hả, một mình chạy trước sao!"

"Cậu Cam, chim ở nơi này của chúng tôi đều đẻ trứng nha." Chu Ngọc Trân nói.

"A, bác gái, ý của con là anh trai lái xe đi, con phải trở về thế nào, chỗ này không có taxi, có thể phiền bác gọi giúp con một chiếc xe được không ạ?" Bữa sáng chưa kịp ăn đã bị anh trai bắt đi, giờ phút này bụng của anh đang phát ra âm thanh kháng nghị, ùng ục ùng ục ùng ục.... Cam Nhĩ Khiêm lúng túng sờ mũi một cái, nhìn bà.

Chu Ngọc Trân cười khê: "Cậu Cam, đã trưa rồi, tốt hơn hết nên ở lại dùng bữa cơm trưa thôi."

"Chuyện này... có được không ạ?"

"Chỉ là ở vùng nông thôn này, không có đồ ăn, chỉ sợ cậu ghét bỏ."

"Sẽ không ạ, bác gái đừng nói như vậy." Anh đói bụng lắm rồi, chỉ cần có thể có đồ ăn lấp đầy bụng là tốt rồi.

Hồi cuối.

"Này, cầm đi." Đi vào phòng của cô dâu mới, Cam phu nhân vui vẻ đưa cho con trai một tờ giấy nhỏ.

Cam Nhi Thuy nhận lấy: "Đây là cái gì ạ?"

"Tên của bảo bảo. Mẹ đã bỏ ra không ít tâm huyết để nghĩ ra một cái tên tuyệt vời, họ khẩu mẹ cũng cầm đi khai giúp các con rồi." Bà thật sự là một bà nội tốt mà.

Mở tờ giấy kia ra, đột nhiên Cam Nhi Thuy trừng mắt thật lớn.

"Mẹ, mẹ lấy tên này là tên gì vậy?" Lại có thể gọi là 'Cam Nhất Bôi'? (Nghĩa là một ly, một chén) Có nhầm hay không vậy, tại

sao có thể gọi tên một đứa trẻ thành như vậy chứ? Sẽ bị người khác cười nhạo mất?

"Không tệ chứ, cái tên này chính là tên mà mẹ thấy cực kỳ hài lòng." Đi tới bên giường, ôm lấy bảo bảo từ trong ngực con dâu, Cam phu nhân cười tùm tùm trêu chọc cô cháu gái nhỏ: "Bảo bối à, tên của con là bà nội đặt cho con đó nha, gọi là Nhất Bôi! Ôi, nhìn cháu cười vui vẻ như vậy, nhất định rất thích các tên này, có đúng không? Bà nội nghĩ, sau này cháu có em thì gọi là Nhị Bôi, Tam Bôi, rất dễ nhớ có phải không nè?"

"Mẹ, mẹ thật sự muốn bảo bảo gọi bằng tên này ạ?" Chu Chiêu Hi ở một bên nghe được ngạc nhiên.

"Đương nhiên là thật. Thành thật mà nói nha, cái tên này ngay từ lúc ba mươi một năm trước mẹ đã nghĩ được, vốn là dùng cho Nhĩ Thuy, nhưng ba nó có chết cũng không chịu, còn len lén gạt mẹ, dùng tên Nhĩ Thuy đi làm khai sanh, khiến cho mẹ rất tiếc nha, cho tới hôm nay rốt cuộc có thể như ý nguyện đặt tên này cho cháu gái yêu mến của mẹ, ha ha ha."

Cam Nhĩ Thuy thật sự không biết nên cảm thấy chính mình may mắn, hay là nên đồng cảm cho sự bất hạnh của con gái. Anh bất lực trong việc để mẹ già đặt tên cho con gái, tương lai con gái hiểu chuyện, không biết có oán trách người cha này không?

"Chiếu Hi, vất vả cho con rồi, sinh cho mẹ cháu gái khỏe mạnh xinh đẹp, hùm, thật là càng nhìn càng làm cho người khác yêu thích, trước hết để mẹ mang Nhất Bôi về chăm sóc giúp con hai tháng, con ở cũ cho tốt, bồi dưỡng thân thể cho tốt."

"Mẹ, con....." Cô mới vừa mở miệng, trong miệng liền bị nhét vào miếng thịt gà.

"Con sinh con vất vả, phải ăn nhiều đồ bổ một chút, trong tháng không bồi bổ cho tốt, sau này rất dễ sinh bệnh. Nhĩ Thuy, chăm sóc thật tốt cho Chiếu Hi nha." Dặn dò xong, Cam phu nhân cười toe toét ôm đứa nhỏ đi ra ngoài.

Nuốt miếng thịt gà kia, Chu Chiếu Hi trừng mắt nhìn về phía chồng: "Anh cứ để cho mẹ đặt tên bảo bảo là Nhất Bôi như vậy sao?" Trời ạ, chờ bảo bảo hiểu chuyện, nhất định hận chết bọn họ.

"Hết cách rồi, anh ký thỏa thuận với mẹ rồi, sau này con của anh sinh ra, đều do mẹ đặt tên."

Cô không hiểu hỏi: "Tại sao anh phải ký thỏa thuận này với mẹ chứ?"

"Còn không phải là vì muốn tìm em sao, anh mới bị buộc đến nổi bán quyền đặt tên con mình. Lúc trước nếu như em không rời xa anh, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy!" Anh cũng là hoàn

toàn bất đắc dĩ, nhưng nào biết mẹ thế nhưng lại đặt tên thành ra như vậy!

<http://diendanlequydon.com>

Chu Chiêu Hi than thở. Không ngờ lúc đó rời đi lại gây nên hậu quả như thế.

Cam Nhĩ Thuy ngồi ở bên giường, nhẹ nắm tay của cô an ủi. "Không sao, chờ con hiểu chuyện, nếu như không thích cái tên này, chúng ta lại đổi tên khác giúp con bé là được rồi, dù sao một người có cơ hội đổi tên hai lần mà."

"Mẹ sẽ chịu chứ?"

"Chúng ta len lén đi đổi là được." Bò lên giường, anh ôm cô vào trong ngực: "Một không? Em ngủ trước đi."

"Mẹ là người rất thú vị." Cô cười khẽ. Ở chung mấy tháng, cô phát hiện bà rất hiền lành, nhưng lại có bộ dạng như một đứa trẻ, hay làm ra một vài chuyện có chút kỳ lạ.

"Ừ, mẹ là một người có tính cách rất trẻ con, làm việc luôn luôn hành động tùy ý, chỉ là bà sẽ không làm tổn thương tới ai." Cam Nhĩ Thuy nhẹ nhàng ngâm nga ca khúc chúc ngủ ngon: "Ngủ đi, vợ yêu."

Chu Chiếu Hi dịu dàng cười, khép mắt, cảm giác như được ánh mặt trời ấm áp bao quanh. Cô vốn cho là rời xa anh, cũng sẽ không có hợp lại, nhưng sự thật chứng minh, cho dù cô thật sự rời đi, cũng sẽ bị anh bắt trở về. Tình yêu kỳ diệu như vậy, khiến hai người không xuất hiện cùng lúc, tính cách khác nhau, lại trở thành vợ chồng ngọt ngào.

Cô còn có rất nhiều lời suy nghĩ muốn nói cho anh biết, nhưng bây giờ không vội, bọn họ còn có năm tháng cả đời để tâm sự với nhau, đời này, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn, buồn bã nữa, bởi vì --- có người trong lòng làm bạn, tình yêu trọn vẹn rồi.

Hết trọn bộ.

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2.1</u>
<u>Chương 2.2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4.1</u>
<u>Chương 4.2</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6.1</u>
<u>Chương 6.2</u>
<u>Chương 7.1</u>
<u>Chương 7.2</u>
<u>Chương 8.1</u>
<u>Chương 8.2</u>
<u>Chương 9.1</u>
<u>Chương 9.2</u>
<u>Chương 10.1</u>
<u>Chương 10.2</u>